

A ZSOLTÁROK

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57
58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76
77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95
96	97	98	99	100	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114
115	116	117	118	119	120	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133
134	135	136	137	138	139	140	141	142	143	144	145	146	147	148	149	150		

FEJEZET 1

Boldog ember az, a ki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül;

² Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége és az ő törvényéről gondolkodik éjjel nappal.

³ És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lesz.

⁴ Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polyva, a mit szétszór a szél.

⁵ Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében.

⁶ Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész.

FEJEZET 2

Miért dühösködnek a pogányok, és gondolnak hiábavalóságot a népek?

² A föld királyai felkerekednek és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és az ő felkentje ellen:

³ Szaggassuk le az ő bilincseiket, és dobjuk le magunkról köteleiket!

⁴ Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket.

⁵ Majd szól nékik haragjában, és megrettentí őket gerjedelmében:

⁶ Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen!

⁷ Törvényül hirdetem: Az Úr mondá nékem: Én fiam vagy te; én ma nemzettelek téged.

⁸ Kérjed tőlem és odaadom néked a pogányokat örökségül, és birtokodul a föld határait.

⁹ Összetöröd őket vasvesszővel: széjjelzúzod őket, mint cserépedényt.

¹⁰ Azért, királyok, legyetek eszesek, és okuljatok földnek bírái!

¹¹ Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljétek reszketéssel.

¹² Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne vesszete az úton, mert hamar felgerjed az ő haragja. Boldogok mindazok, a kik ő benne bíznak!

FEJEZET 3

DÁVID ZSOLTÁRA; FIA, ABSOLON ELŐL VALÓ FUTÁSAKOR. (3:2)

Uram! mennyire megsokasodtak ellenségeim! sokan vannak a reám támadók!

² (3:3) Sokan mondják az én lelkem felől: Nincs számára segítség Istennél, Szela.

³ (3:4) De te, oh Uram! paizsom vagy nékem, dicsőségem, az, a ki felmagasztalja az én fejemet.

⁴ (3:5) Felszóval kiálték az Úrhoz, és ő meghallgata engemet, az ő szentsége hegyéről. Szela.

⁵ (3:6) Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem.

⁶ (3:7) Nem félek sok ezernyi néptől sem, a mely köröskörül felállott ellenem.

⁷ (3:8) Kelj fel Uram, tarts meg engem Istenem, mert te verted arczul minden ellenségemet; a gonoszok fogait összetörted.

⁸ (3:9) Az Úré a szabadítás; legyen a te népeden a te áldásod. Szela.

FEJEZET 4

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A NEGINÓTHRA, DÁVID ZSOLTÁRA. (4:2)

Mikor kiáltok, hallgass meg engem, igazságomnak Istene; szorultságomban tág tért adtál nékem; könyörülj rajtam és halld meg az én imádságomat!

² (4:3) Emberek fiai! Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem? Meddig szerettek hiábavalóságot, és kerestek hazugságot? Szela.

³ (4:4) Tudjátok meg hát, hogy kedveltjévé választott az Úr; meghallja az Úr, ha hozzá kiáltok!

⁴ (4:5) Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljétek szívetekkel a ti ágyasházatokban és csillapodjatok! Szela.

⁵ (4:6) Igazságnak áldozatával áldozzatok, és bízzatok az Úrban.

⁶ (4:7) Sokan mondják: Kicsoda láttat velünk jót? Hozd fel reánk arczodnak világosságát, oh Uram!

⁷ (4:8) Nagyobb örömet adsz így szívembe, mint a mikor sok az ő búzájok és boruk.

⁸ (4:9) Békességben fekszem le és legott elaluszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem bátoraságos lakozást.

FEJEZET 5

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A NEHILÓTRA, DÁVID ZSOLTÁRA. (5:2)

Uram, figyelmezz szavaimra; értsd meg az én sóhajtasomat!

² (5:3) Ügyelj az én kiáltásom szavára, én Királyom és én Istenem; mert én hozzád imádkozom!

³ (5:4) Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat; jó reggel készülök hozzád és vigyázok.

- ⁴ (5:5) Mert nem olyan Isten vagy te, a ki hamisságban gyönyörködnél; nem lakhatik tenálad gonosz.
- ⁵ (5:6) Nem állhatnak meg szemeid előtt a kevélyek, gyűlölsz te minden bűnt cselekedőt.
- ⁶ (5:7) Elvesztetd, a kik hazugságot szólnak; a vérszopó és álnok embert útálja az Úr.
- ⁷ (5:8) Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok szent templomodban a te félelmedben.
- ⁸ (5:9) Uram, vezess engem a te igazságodban az én ellenségeim miatt; egyengessd előttem a te útadat!
- ⁹ (5:10) Mert nincsen az ő szájokban egyenesség, belsejük csupa romlottság; nyitott sír az ő torkuk, nyelvökkel hizelkednek.
- ¹⁰ (5:11) Kárhoztasd őke, oh Isten; essenek el saját tanácsaik által; taszítsd el őket vétkeik sokasága miatt, mert fellázadtak ellened.
- ¹¹ (5:12) És majd örülnek mindnyájan, a kik bíznak benned; mindörökké vígadjanak, és te megoltalmazod őket, és örvendeznek te benned, a kik szeretik a te nevedet.
- ¹² (5:13) Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a te jóvoltoddal, mint egy paizszsal.

FEJEZET 6

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A NEGINÓTHRA, A SEMINITH SZERINT; DÁVID ZSOLTÁRA. (6:2)

- U**ram, ne feddj meg engem haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban.
- ² (6:3) Uram, ne feddj meg engem haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban. Könyörülj rajtam Uram, mert ellankadtam: gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim!
- ³ (6:4) Lelkem is igen megháborodott, és te, oh Uram, míglen?
- ⁴ (6:5) Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg engem kegyelmedért;
- ⁵ (6:6) Mert nincs emlékezés rólad a halálban, a seolban kicsoda dicsőít téged?
- ⁶ (6:7) Elfáradtam sóhajtozásomban, egész éjjel áztattam ágyamat, könnyhullatással öntöztem nyoszolyámat.
- ⁷ (6:8) Szemem a bánattól elbágyadt, megvénhedett minden szorongatóm miatt.
- ⁸ (6:9) Távozzatok tőlem mind, ti bűnt cselekedők, mert meghallgatja az Úr az én siralmam szavát.
- ⁹ (6:10) Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat.
- ¹⁰ (6:11) Megszégyenül majd és igen megháborodik minden ellenségem; meghátrálnak és megszégyenülnek hirtelen.

FEJEZET 7

DÁVID SIGGAJONJA, A MELYET AZ ÚRHOZ ÉNEKELT A BENJÁMINITA KÚS BESZÉDE MIATT. (7:2)

- É**n Uram Istenem, benned bízom; oltalmaz meg engem minden üldözőmtől, és szabadíts meg engem,
- ² (7:3) Hogy szét ne tépje, mint az oroslán az én lelkemet, szét ne szaggassa, ha nincsen szabadító.
- ³ (7:4) Én Uram Istenem, ha cselekedtem ezt, ha hamisság van az én kezeimben.
- ⁴ (7:5) Ha gonosszal fizettem jó emberemnek, és háborgattam ok nélkül való ellenségemet:

- ⁵ (7:6) Akkor ellenség üldözzé lelkemet s érje el és tapodja földre az én életemet, és sujtsa porba az én dicsőségemet. Szela.
- ⁶ (7:7) Kelj fel, Uram, haragodban, emelkedjél fel ellenségeim dühe ellen; serkenj fel mellettem, te, a ki parancsoltál ítéletet!
- ⁷ (7:8) És népek gyülekezete vegyen téged körül, és felettök térj vissza a magasságba.
- ⁸ (7:9) Az Úr ítéli meg a népeket. Bírálj meg engem Uram, az én igazságom és ártatlanságom szerint!
- ⁹ (7:10) Szűnjék meg, kérlek, a gonoszok rosszasága és erősítsd meg az igazat; mert az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket.
- ¹⁰ (7:11) Az én paizsom az Istennél van, a ki megszabadítja az igazszívűeket.
- ¹¹ (7:12) Isten igaz bíró; és olyan Isten, a ki mindennap haragszik.
- ¹² (7:13) Ha meg nem tér a gonosz, kardját élesíti, kezívét felvonja és felkészíti azt.
- ¹³ (7:14) Halálos eszközöket fordít reá, és megtüzesíti nyilait.
- ¹⁴ (7:15) Ímé, álnoksággal vajúdik a gonosz, hamisságot fogan és hazugságot szül.
- ¹⁵ (7:16) Gödröt ás és mélyre vájja azt; de beleesik a verembe, a mit csinált.
- ¹⁶ (7:17) Forduljon vissza fejére az, a mit elkövetett, és szálljon feje tetejére az ő erőszakossága.
- ¹⁷ (7:18) Dicsérem az Urat az ő igazsága szerint, és éneklek a felséges Úr nevének.

FEJEZET 8

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A GITTITHRE; DÁVID ZSOLTÁRA. (8:2)

Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, a ki az egekre helyezted dicsőségedet.

- ² (8:3) A csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és bosszúállót elnémítsd.
- ³ (8:4) Mikor látom egeidet, a te újjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket teremtetél:
- ⁴ (8:5) Micsoda az ember - mondom - hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá?
- ⁵ (8:6) Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt!
- ⁶ (8:7) Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél;
- ⁷ (8:8) Juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek vadait is;
- ⁸ (8:9) Az ég madarait és a tenger halait, mindent, a mi a tenger ösvényein jár.
- ⁹ (8:10) Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!

FEJEZET 9

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A MÚTHLABBÉN SZERINT; DÁVID ZSOLTÁRA. (9:2)

Dicsérlek Uram teljes szívemmel, hirdetem minden csodatételeidet.

- ² (9:3) Örülök és örvendezek tebenned, zengedezem, oh Magasságos, a te nevedet;
- ³ (9:4) Hogy az én ellenségeim meghátráltak, elbuktak és elvesztek a te orczád előtt;
- ⁴ (9:5) Hogy véghezvitted ítéletemet és ügyemet: az ítélő-székben ültél, mint igaz bíró.
- ⁵ (9:6) Megdorgáltad a pogányokat, elvesztetted a gonoszt: nevöket mindörökre kitörölted.

- ⁶ (9:7) Az ellenség megszűnt, elpusztult örökre; és a városoknak, a miket feldúltál még az emlékezetők is elveszett.
- ⁷ (9:8) Az Úr pedig örökké trónol, ítéletre készítette el az ő székét.
- ⁸ (9:9) És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknek méltányosan.
- ⁹ (9:10) És lesz az Úr nyomorultak kövára, kövár a szükség idején.
- ¹⁰ (9:11) Azért te benned bíznak, a kik ismerik a te nevedet; mert nem hagytad el, Uram, a kik keresnek téged.
- ¹¹ (9:12) Zengjete az Úrnak, a ki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit.
- ¹² (9:13) Mert számon kéri a kiontott vért, megemlékezik rólok, nem feledkezik el a szegények kiáltásáról.
- ¹³ (9:14) Könyörülj rajtam, Uram! lásd meg az én nyomorúságomat, a mely gyűlölőim miatt van, a ki felemelsz engem a halál kapuiból;
- ¹⁴ (9:15) Hogy hirdessem minden dicséretedet Sion leányának kapuiban; hadd örvendjek a te szabadításodban.
- ¹⁵ (9:16) Besülyedtek a pogányok a verembe, a melyet ástak; a hálóban, a melyet elrejtettek, megakadt a lábok.
- ¹⁶ (9:17) Megismertetett az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt annak kezemunkájával ejtette el. Higgajon. Szela.
- ¹⁷ (9:18) Seolba jutnak a gonoszok, oda minden nép, a mely elfeledkezik Istenről.
- ¹⁸ (9:19) Mert a szegény nem lesz végképen elfelejtve, a nyomorultak reménye sem vész el örökre.
- ¹⁹ (9:20) Kelj fel Uram, ne hatalmasodjék el a halandó; ítéltesse meg a pogányok te előtted!
- ²⁰ (9:21) Rettentsd meg, Uram, őket; tudják meg a pogányok, hogy halandók ők! Szela.

FEJEZET 10

Uram, miért állasz távol? Miért rejtőzöl el a szükség idején?

- ² A gonosznak kevélysége miatt sanyarog a szegény. Essenek foglyul a cseleknek, a miket koholtak.
- ³ Mert dicsekszik a gonosz az ő lelkének kívánságával, és a fösvény megveti és szidja az Urat.
- ⁴ A gonosz az ő haragos kevélységében senkit sem tudakoz; nincs Isten, ez minden gondolatja.
- ⁵ Szerencsések az ő útai minden időben; messze vannak tőle ítéleteid, elfújja minden ellenségét.
- ⁶ Azt mondja szívében: Nem rendülök meg soha örökké, mert nem esem bajba.
- ⁷ Szája telve átkozódással, csalárdsággal és erőszakossággal; nyelve alatt hamisság és álnokság.
- ⁸ Az utcák zugaiban lappang, a rejtekhelyeken megöli az ártatlant, szemei lesnek az ügyefogyottra.
- ⁹ Leselkedik a rejtekhelyen, leselkedik, mint az oroslán az ő barlangjában, hogy elragadja a szegényt; elragadja a szegényt, mihelyt hálójába foghatja azt.
- ¹⁰ Lenyomja, tiporja, és erejétől elesnek az ügyefogyottak.

- ¹¹ Azt mondja szívében: Elfelejtkezett Isten, elrejtette arcát: nem is látott soha!
- ¹² Kelj fel Úr-Isten, emeld fel kezedet; ne feledkezzél el a szegényekről!
- ¹³ Miért szidja Istent a gonosz? Miért mondja szívében: Nem keresed rajta.
- ¹⁴ Te látod ezt, mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávessed kezed. Te reád hagyja magát az ügyefogyott, az árvának is te vagy segedelme.
- ¹⁵ Törd össze a gonosznak karját; és keressd a rosszon az ő gonoszságát, míg már nem találasz.
- ¹⁶ Az Úr király mindenha és mindörökké; a pogányok kivesznek az ő földjéről.
- ¹⁷ A szegények kívánságát meghallgatod, oh Uram! Megerősíted szívöket, füleiddel figyelmezel,
- ¹⁸ Hogy ítéletet tégy az árvának és nyomorodottnak, hogy többé már ne retentsen a földből való ember.

FEJEZET 11

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVIDÉ.

- A**z Úrban bízom; hogy mondhatjátok az én lelkemnek: fuss a ti hegyetekre, mint a madár?!
- ² Mert ímé, a gonoszok megvonják az íjat, ráilleszték nyilokat az idegre, hogy a sötétségben az igazszívűkre lövöldözzenek.
- ³ Mikor a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedett az igaz?
- ⁴ Az Úr az ő szent templomában, az Úr trónja az egekben; az ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait.
- ⁵ Az Úr az igazat megpróbálja, a gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét, gyűlöli az ő lelke.
- ⁶ Hálókat hullat a gonoszokra; tűz, kénkö és égető szél az ő osztályrészők!
- ⁷ Mert az Úr igaz; igazságot szeret, az igazak látják az ő orczáját.

FEJEZET 12

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A SEMINITHRE; DÁVID ZSOLTÁRA. (12:2)

- S**egíts Uram, mert elfogyott a kegyes, mert eltűntek a hívek az emberek fiai közül.
- ² (12:3) Hamisságot szól egyik a másiknak; hizelkedő ajakkal kettős szívből szólnak.
- ³ (12:4) Vágja ki az Úr mind a hizelkedő ajkakat, a nyelvet, a mely nagyokat mond.
- ⁴ (12:5) A kik ezt mondják: Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak; ki lehetne Úr felettünk?
- ⁵ (12:6) A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr; biztosságba helyezem azt, a ki arra vágyik.
- ⁶ (12:7) Az Úr beszédei tiszta beszédek, mint földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva.
- ⁷ (12:8) Te Uram, tartsd meg őket; őrizd meg őket e nemzetségtől örökké.
- ⁸ (12:9) Köröskörül járnak a gonoszok, mihelyt az alávalóság felmagasztaltatik az emberek fiai közt.

FEJEZET 13

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID ZSOLTÁRA. (13:2)

Uram, meddig felejtkezel el rólam végképen? Meddig rejtetted el orczádat tőlem?

² (13:3) Meddig tanakodjam lelkeemben, bánkódjam szívemben naponként? Meddig hatalmaskodik az én ellenségem rajtam?

³ (13:4) Nézz ide, felelj nékem, Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra;

⁴ (13:5) Hogy ne mondja ellenségem: meggyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek, hogy tántorgok.

⁵ (13:6) Mert én a te kegyelmedben bíztam, örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!

⁶ (TEXT OMITTED)

FEJEZET 14

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVIDÉ.

Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak, útalatosságot cselekedtek; nincs, a ki jót cselekedjék.

² Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső?

³ Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem.

⁴ Nem tudják-é ezt mind a gonosztévők, a kik megeszik az én népemet, mintha kenyeret ennének, az Urat pedig segítségül nem hívják?

⁵ Majd rettegnek rettegéssel, mert Isten az igaz nemzetséggel van!

⁶ A szegénynek tanácsát kicsúfoljátok, mert az Úr az ő birodalma.

⁷ Vajha eljöne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza népének foglyait, Jákób örül majd és vigad Izráel.

FEJEZET 15

DÁVID ZSOLTÁRA.

Uram kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden?

² A ki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében.

³ Nem rágalmaz nyelvével; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak.

⁴ A megbélyegzett útalatos az ő szemeiben, de az Urat félőket tiszteli: a ki kárára esküszik, és meg nem változtatja.

⁵ Pénzét nem adja uzsorára, és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen. A ki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké.

FEJEZET 16

DÁVID MIKTÁMJA.

Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom.

² Ezt mondom az Úrnak: Én Uram vagy te; feletted való jóm nincsen.

³ A szentekben, a kik e földön vannak és a felségesekben, bennök van minden

gyönyörűségem.

⁴ Megsokasodnak fájdalmaik, a kik más isten után sietnek; nem áldozom meg véres italáldozatjokat és nem veszem nevöket ajkaimra.

⁵ Az Úr az én osztályos részem és poharam; te támogatód az én sorsomat.

⁶ Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nékem.

⁷ Áldom az Urat, a ki tanácsot adott nékem; még éjjel is oktatnak engem az én veséim.

⁸ Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.

⁹ Azért örül az én szívem és örvendez az én lelkem; testem is biztosságban lakozik.

¹⁰ Mert nem hagyod lelkemet a Seolban; nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.

¹¹ Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.

FEJEZET 17

DÁVID IMÁDSÁGA.

Hallgasd meg, Uram, az igazságot, vedd észre könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra, mely nem jó csalárd ajakról.

² A te orczádtól jöjjön ki ítéletem, a te szemeid hadd lássanak igazat.

³ Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál semmi rosszat; ha tán gondoltam is nem jött ki a számon.

⁴ Az emberek cselekedeteinél a te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire.

⁵ Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim.

⁶ Hívtalak én, mert te felelhetsz nékem, Istenem! Hajtsd hozzám füledet, hallgasd meg az én beszédemet.

⁷ Mutasd meg csudálatosan a te kegyelmedet, a ki megszabadítod jobboldal a te benned bízókat a támadóktól.

⁸ Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts el engemet.

⁹ A gonoszok elől, a kik pusztítanak engem; ellenségeim elől, a kik lelkendezve vesznek körül engem.

¹⁰ Megkövéredett szívöket elzárták, szájokkal kevélyen szólnak.

¹¹ Körülvettek most minket mentünkben; szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek.

¹² Hasonlók az oroszlánhoz, a mely zsákmányra szomjaz, és a rejtekhelyen ülő oroszlánkölyökhöz.

¹³ Kelj fel, oh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyvereddel;

¹⁴ Az emberektől, oh Uram, kezedd, a világ embereitől! Az ő osztályrészük az életben van; megtöltötted hasukat javaiddal, bővülködnek fiakkal, a miök pedig marad, gyermekeikre hagyják.

¹⁵ Én igazságban nézem a te orczádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felszerkenek.

FEJEZET 18

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, AZ ÚR SZOLGÁJÁTÓL, DÁVIDTÓL, A KI AZ ÚRHOZ EZ ÉNEK SZAVAIT AZON A NAPON MONDOTTA, A MELYEN AZ ÚR MEGSZABADÍTOTTA ŐT MINDEN ELLENSÉGÉNEK KEZÉBŐL, ÉS SAUL KEZÉBŐL. (18:2)

És monda: Szeretlek Uram, én erősségem!

² (18:3) Az Úr az én kösziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kösziklám ő benne bízom: az én p4izsom, idvességem szarva, menedékem.

³ (18:4) Az Úrhoz kiáltok, a ki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől.

⁴ (18:5) Halál kötelei vettek körül, s az istentelenség árjai rettentettek engem.

⁵ (18:6) A Seol kötelei vettek körül; a halál törei fogtak meg engem.

⁶ (18:7) Szükségemben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá templomából, és kiáltásom eljutott füleibe.

⁷ (18:8) Megindult, megrendült a föld, s a hegyek fundamentomai inogtak; és megindultak, mert haragra gyúlt.

⁸ (18:9) Füst szállt fel orrából, és szájából emésztő tűz; izzó szén gerjedt belőle.

⁹ (18:10) Lehajtotta az eget és leszállt, és homály volt lábai alatt.

¹⁰ (18:11) Kérubon haladt és röpi, és a szelek szárnyain suhant.

¹¹ (18:12) A sötétséget tette rejtekhelyévé; sátora körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek.

¹² (18:13) Az előtte lévő fényességből felhőin jégeső tört át és eleven szén.

¹³ (18:14) És dörgött az Úr a mennyekben, és a Magasságos zengett; és jégeső hullt és eleven szén.

¹⁴ (18:15) És kibocsátá nyilait és elszéleszté azokat, villámokat szórt és megháborította azokat.

¹⁵ (18:16) És meglátszottak a vizek medrei s megmutakoztak a világ fundamentomai; a te feddésedtől, Uram, a te orrod leheletének fuvásától.

¹⁶ (18:17) Lenyúlt a magasból és felvett engem; kivont engem nagy vizekből.

¹⁷ (18:18) Megszabadított engem az én erős ellenségemtől, s az én gyűlölöimtől, a kik hatalmasabbak voltak nálamnál.

¹⁸ (18:19) Rám jöttek veszedelmem napján; de az Úr volt az én támaszom.

¹⁹ (18:20) És kivitt engem tágas helyre; kiragadt engem, mert kedvét leli bennem.

²⁰ (18:21) Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem;

²¹ (18:22) Mert megőriztem az Úrnak útait, és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől.

²² (18:23) Mert minden ítélete előttem, és rendeléseit nem hánytam el magamtól.

²³ (18:24) És tökéletes voltam előtte, őrizkedtem az én vétkeimtől.

²⁴ (18:25) És megfizetett nékem az Úr az én igazságom szerint; kezeim tisztasága szerint, a mi szemei előtt van.

²⁵ (18:26) Az irgalmashoz irgalmas vagy: a tökéleteshez tökéletes vagy.

²⁶ (18:27) A tisztával tiszta vagy; s a visszához visszas vagy.

²⁷ (18:28) Mert te megtartod a nyomorult népet, és a kevély szemeket megalázod;

²⁸ (18:29) Mert te gyujtod meg az én szövétnekemet; az Úr az én Istenem megvilágosítja az én sötétségemet.

²⁹ (18:30) Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon is átugrom.

³⁰ (18:31) Az Istennek útja tökéletes; az Úrnak beszéde tiszta; paizsuk ő mindazoknak, a kik bíznak benne.

³¹ (18:32) Mert kicsoda Isten az Úron kívül? És kicsoda köszikla a mi Istenünkön kívül?

³² (18:33) Az Isten, a ki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi útam:

³³ (18:34) Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasé, és az én magas helyeimre állít engem.

- ³⁴ (18:35) Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim meghajlítják az érczíjat.
- ³⁵ (18:36) És adtad nékem a te idvességednek paizsát, és te jobbod megszilárdított engem, és a te jóvoltod felmagasztalt engem.
- ³⁶ (18:37) Kiszélesítetted lépésemet alattam, és nem tántorogtak lábaim.
- ³⁷ (18:38) Üldözöm ellenségeimet és elérem őket, és nem térek vissza, míg meg nem semmisültek.
- ³⁸ (18:39) Összetöröm őket, hogy fel sem kelhetnek; lábaim alá hullanak.
- ³⁹ (18:40) Mert te öveztél fel engem erővel a harcra, alám görbesztet az ellenem felkelőket.
- ⁴⁰ (18:41) És megadtad, hogy ellenségeim meghátráltak, és az én gyűlölőimet elpusztíthattam.
- ⁴¹ (18:42) Kiáltottak, de nem volt szabadító, az Úrhoz és nem felelt nékik.
- ⁴² (18:43) És apróra törtem őket, a milyen a szél elé való por, és megtapodtam őket mint utca sarát.
- ⁴³ (18:44) Megmentetted engem a nép pártoskodásaitól; nemzetek fejévé tettél engem; oly nép szolgál nékem, a melyet nem ismertem.
- ⁴⁴ (18:45) A mint hall a fülök, engedelmeskednek, és idegenek is hizelegnek nékem.
- ⁴⁵ (18:46) Az idegenek elepedtek, és reszketve jönnek elő zárt helyeikből.
- ⁴⁶ (18:47) Él az Úr és áldott az én kösziklám, magasztaltassék hát az én idvességemnek Istene!
- ⁴⁷ (18:48) Az Isten, a ki bosszút áll értem, és népeket hajlít alám;
- ⁴⁸ (18:49) A ki megment engem ellenségeimtől. Még az ellenem felkelők fölött is felmagasztalsz engem, az erőszakos embertől megszabadítasz engem.
- ⁴⁹ (18:50) Azért dicsérlek téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te nevednek.
- ⁵⁰ (18:51) Nagy segítséget ad az ő királyának és irgalmasságot cselekszik az ő felkentjével, Dáviddal és az ő magával mindörökké.

FEJEZET 19

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID ZSOLTÁRA. (19:2)

Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.

- ² (19:3) Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést.
- ³ (19:4) Nem olyan szó, sem olyan beszéd, a melynek hangja nem hallható:
- ⁴ (19:5) Szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk. A napnak csinált bennök sátort.
- ⁵ (19:6) Olyan ez, mint egy vőlegény, a ki az ő ágyasházából jön ki; örvend, mint egy hős, hogy futhatja a pályát.
- ⁶ (19:7) Kijövele az ég egyik szélétől s forgása a másik széléig; és nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevétől.
- ⁷ (19:8) Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcscsé teszi az együgyűt.
- ⁸ (19:9) Az Úrnak rendelései helyesek, megvidámítják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket.
- ⁹ (19:10) Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az Úrnak ítéletei változhatatlanok s

mindenestől fogva igazságosak.

¹⁰ (19:11) Kivánatosabbak az aranyból, még a sok színaranyból is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is.

¹¹ (19:12) Szolgádat is intik azok; a ki megtartja azokat, nagy jutalma van.

¹² (19:13) Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet.

¹³ (19:14) Tartsd távol a te szolgádat a szándékosoktól; ne uralkodjanak rajtam; akkor ártatlan leszek, és tiszta leszek, sok vétektől.

¹⁴ (19:15) Legyenek kedvedre valók szájam mondásai, és az én szívem gondolatai előtted, legyenek, oh Uram, kösziklám és megváltóm.

FEJEZET 20

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID ZSOLTÁRA. (20:2)

Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg téged a Jákób Istenének neve.

² (20:3) Küldjön néked segítséget a szent helyről; és a Sionból támogasson téged.

³ (20:4) Emlékezzék meg minden ételáldozatodról, és égőáldozataidat találja kövéreknek. Szela.

⁴ (20:5) Cselekedjék veled szíved szerint, és teljesítse minden szándékodat.

⁵ (20:6) Hogy örvendhessünk a te szabadulásodban, és a mi Istenünk nevében zászlót lobogtassunk: teljesítse az Úr minden kérésedet!

⁶ (20:7) Most tudom, hogy az Úr megsegíti felkentjét; meghallgatja őt szent egeiből jobbjának segítő erejével.

⁷ (20:8) Ezek szerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevéből emlékezünk meg.

⁸ (20:9) Azok meghanyatlanak és elesnek; mi pedig felkelünk és megállunk.

⁹ (20:10) Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson meg minket, mikor kiáltunk hozzá.

FEJEZET 21

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID ZSOLTÁRA. (21:2)

Uram, a te erősségedben örül a király, és a te segítségedben felette örvendez.

² (21:3) Szívének kívánságát megadtad néki; és ajkainak kérését nem tagadtad meg. Szela.

³ (21:4) Sőt eléje vitted javaidnak áldásait; szín-arany koronát tettél fejére.

⁴ (21:5) Életet kért tőled: adtál néki hosszú időt, örökkévalót és végtelent.

⁵ (21:6) Nagy az ő dicsősége a te segítséged által; fényt és méltóságot adtál reája.

⁶ (21:7) Sőt áldássá tetted őt örökké, megvidámítottad őt színed örömeivel.

⁷ (21:8) Bizony a király bízik az Úrban, és nem inog meg, mert vele a Magasságosnak kegyelme.

⁸ (21:9) Megtalálja kezéd minden ellenségedet; jobbod megtalálja gyűlölőidet.

⁹ (21:10) Tüzes kemenczévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket.

¹⁰ (21:11) Gyümölcsüket kiveszted e földről, és magvokat az emberek fiai közül.

¹¹ (21:12) Mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdságot gondoltak, de nem vihetik ki;

¹² (21:13) Mert meghátráltatod őket, íved húrjait arcuknak feszítéd.

¹³ (21:14) Emelkedjél fel Uram, a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük hatalmadat!

FEJEZET 22

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK AZ AJJELETHASSAKHAR SZERINT; DÁVID ZSOLTÁRA. (22:2)

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava.

² (22:3) Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg; éjjel is és nincs nyugodalmam.

³ (22:4) Pedig te szent vagy, a ki Izráel dicséretei között lakozol.

⁴ (22:5) Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket.

⁵ (22:6) Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg.

⁶ (22:7) De én féreg vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép útálata.

⁷ (22:8) A kik engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam, félrehúzzák ajkaikat és hajtogatják fejüket:

⁸ (22:9) Az Úrra bízta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg őt, hiszen gyönyörködött benne!

⁹ (22:10) Mert te hoztál ki engem az anyám méhéből, és biztattál engem anyámnak emlőin.

¹⁰ (22:11) Születésem óta a te gondod voltam; anyám méhétől fogva te voltál Istenem.

¹¹ (22:12) Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, a ki segítsen.

¹² (22:13) Tulkok sokasága kerített be engem, körülfogtak engem Básán bikái.

¹³ (22:14) Feltátották rám szájokat, mint a ragadozó és ordító oroslán.

¹⁴ (22:15) Mint a víz, úgy kiöntettem; csontjaim mind széthullottak; szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között.

¹⁵ (22:16) Erőm kiszáradt, mint cserép, nyelvem ínyemhez tapadt, és a halál porába fektetsz engemet.

¹⁶ (22:17) Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körülfogott; átlukasztották kezeimet és lábaimat.

¹⁷ (22:18) Megszámálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek s bámulnak rám.

¹⁸ (22:19) Megosztóznak ruháimon, és köntösömrre sorsot vetnek.

¹⁹ (22:20) De te, Uram, ne légy messze tőlem; én erősségem, siess segítségemre.

²⁰ (22:21) Szabadítsd meg lelkemet a kardtól, s az én egyetlenemet a kutyák körmeiből.

²¹ (22:22) Ments meg engem az oroslán torkából, és a bivalyok szarvai közül hallgass meg engem.

²² (22:23) Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben.

²³ (22:24) Ti, a kik féltetek az Urat, dicsérjétek őt! Jákób minden ivadéakai dicsőítsék őt, és féljétek őt Izráel minden magzata!

²⁴ (22:25) Mert nem veti meg és nem útálja meg a szegény nyomorúságát; és nem rejti el az ő orcáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja.

²⁵ (22:26) Felőled lesz dicséretem a nagy gyülekezetben. Az én fogadásaimat megadom azok előtt, a kik félik őt.

²⁶ (22:27) Esznek a nyomorultak és meglelégesznek, dicsérik az Urat, a kik őt keresik. Éljen szívetek örökké!

- ²⁷ (22:28) Megemlékeznek és megtérnek az Úrhoz a föld minden határai, és leborul előtted a pogányok minden nemzetsége.
- ²⁸ (22:29) Mert az Úré a királyi hatalom, uralkodik a pogányokon is.
- ²⁹ (22:30) Esznek és leborulnak a föld gazdagai mind; ő előtte hajtanak térdet, a kik a porba hullanak, és a ki életben nem tarthatja lelkét.
- ³⁰ (22:31) Őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak.
- ³¹ (22:32) Eljönnek s hirdetik az ő igazságát az ő utánok való népnek, hogy ezt cselekedte!

FEJEZET 23

DÁVID ZSOLTÁRA.

Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm.

- ² Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem.
- ³ Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért.
- ⁴ Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te veszed és botod, azok vigasztalnak engem.
- ⁵ Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam.
- ⁶ Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

FEJEZET 24

DÁVID ZSOLTÁRA.

Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerektsége s annak lakosai.

- ² Mert ő alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette.
- ³ Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén?
- ⁴ Az ártatlan kezű és tiszta szívű, a ki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg csalárdságra.
- ⁵ Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az idvesség Istenétől.
- ⁶ Ilyen az őt keresők nemzetsége, a Jákób nemzetsége, a kik a te orczádat keresik. Szela.
- ⁷ Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjete fel ti örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya.
- ⁸ Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr.
- ⁹ Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjete fel örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya!
- ¹⁰ Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya. Szela.

FEJEZET 25

DÁVIDÉ.

Hozzád emelem, Uram, lelkemet!

- ² Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg; ne örüljenek rajtam ellenségeim.
- ³ Senki se szégyenüljön meg, a ki téged vár; szégyenüljenek meg, a kik ok nélkül

elpártolnak tőled.

⁴ Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem.

⁵ Vezess engem a te igazságodban és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, minennap várlak téged.

⁶ Emlékezzél meg, Uram, irgalmasságodról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak.

⁷ Ifjúságomnak vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél meg; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvoltodért, Uram!

⁸ Jó és igaz az Úr, azért útba igazítja a vétkezőket.

⁹ Igazságban járattja az alázatosokat, és az ő útjára tanítja meg az alázatosokat.

¹⁰ Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, a kik szövetségét és bizonyosságait megtartják.

¹¹ A te nevedért, Uram, bocsásd meg bűnömet, mert sok az.

¹² Kicsoda az, a ki féli az Urat? Megmutatja annak az utat, a melyet válasszon.

¹³ Annak lelke megmarad a jóban, és magzatja öröklí a földet.

¹⁴ Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz, és szövetségével oktatja őket.

¹⁵ Szemeim mindenha az Úrra néznek, mert ő húzza ki a törből lábamat.

¹⁶ Tekints reám és könyörülj rajtam, mert árva és szegény vagyok.

¹⁷ Eláradtak szívemnek szorongásai, nyomorúságaimból szabadíts meg engem.

¹⁸ Lásd meg szegénységemet és gyötrelmemet; bocsásd meg minden bűnömet.

¹⁹ Lásd meg ellenségeimet, mert megsokasodtak, és gyilkos gyűlölséggel gyűlölnek engem.

²⁰ Őrizd meg lelkemet és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek meg, hogy benned bíztam.

²¹ Ártatlanság és becsület védelmezzenek meg engem, mert téged várlak.

²² Mentsd ki, Isten, Izráelt minden bajából.

FEJEZET 26

DÁVIDÉ.

Itélj meg engem, Uram! mert én ártatlanságban éltem és az Úrban bíztam ingadozás nélkül.

² Próbáld meg, Uram, és kísérts meg, és vizsgálj meg veséimet és szívemet.

³ Mert kegyelmed szemem előtt van, és hűségemben járok-kelek.

⁴ Nem ültem együtt hivalkodókkal, és alattomosokkal nem barátkoztam.

⁵ Gyűlölöm a rosszak társaságát, és a gonoszokkal együtt nem ülök.

⁶ Ártatlanságban mosom kezemet, és oltárodra gyakorlom Uram!

⁷ Hogy hallatós szóval dicsérjelek téged, és elbeszéljem minden csodatettedet.

⁸ Uram, szeretem a te házában való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét.

⁹ Ne sorozd a bűnösökkel együvé lelkemet, sem életemet a vérszopókkal együvé.

¹⁰ A kiknek kezében vétek van, és jobbjuk telve vesztegetéssel.

¹¹ Én pedig ártatlanságban élek; ments meg és könyörülj rajtam.

¹² Lábam megáll igazsággal; áldom az Urat a gyülekezetekben.

FEJEZET 27

DÁVIDÉ.

Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek?

² Ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és elleneim - ők botlanak meg és hullanak el.

³ Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár had támad reám, mégis ő benne bízom én.

⁴ Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában.

⁵ Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem.

⁶ Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, a kik körültem vannak, és én az ő sátorában örömdózatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak.

⁷ Halld meg, Uram, hangomat - hívlak! Irgalmazz nékem és hallgass meg engem!

⁸ Helyetted mondja a szívem: Az én orczámat keressétek! A te orczádat keresem, oh Uram!

⁹ Ne rejtse el orczádat előlem; ne utasítsd el szolgálodat haraggal; te voltál segítőm, ne taszíts el és ne hagyj el engem, üdvösségemnek Istene!

¹⁰ Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem.

¹¹ Taníts meg engem a te útadra, oh Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt.

¹² Ne adj át engem szorongatóim kívánságának, mert hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot lihegnek.

¹³ Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknél földén!

¹⁴ Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.

FEJEZET 28

DÁVIDÉ.

Hozzád kiáltok, Uram, én szirtem; ne fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma maradnál, a sírba szállókhoz hasonló.

² Halld meg esedezéseimnek szavát, mikor kiáltok hozzád, és mikor felemelem kezeimet a te szentséged lakhelye felé.

³ Ne számlálj engem a hitetlenek és gonosztevők közé, a kik békességgel szólnak felebarátaikhoz, pedig gonoszság van szívökben.

⁴ Fizess meg nékik az ő cselekedeteik és igyekezetök rosszasága szerint; kezök munkája szerint fizess meg nékik; ad meg nékik jutalmukat!

⁵ Minthogy nem figyelnek az Úr cselekedeteire és kezének munkáira, lerontja őket és föl nem építi őket.

⁶ Áldott az Úr, hogy meghallgatta esedezéseimnek szavát.

⁷ Az Úr az én erőm és paizsom, ő benne bízott szívem és megsegítetttem; örvend szívem és énekemmel dicsérem őt.

⁸ Az Úr az ő népének ereje, és az ő fölkentjének megtartó erőssége.

⁹ Tartsd meg a te népedet és áldd meg a te örökségedet, legeltesd és magasztald fel őket mindörökké!

FEJEZET 29

DÁVID ZSOLTÁRA.

Adjatok az Úrnak, ti fejedelmeknek fiai, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet!

² Adjatok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben.

³ Az Úr szava zeng a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy vizek felett.

⁴ Az Úr szava erős; az Úr szava fenséges.

⁵ Az Úr szava czédrusokat tördel, összetöri az Úr a Libánon czédrusait is.

⁶ És ugrándoztatja azokat, mint a borjút, a Libánont és a Szirjont, mint a bivalyfiat.

⁷ Az Úr szava tűzlángokat szór.

⁸ Az Úr szava megrengeti a pusztát, megrengeti az Úr Kádesnek pusztáját.

⁹ Az Úr szava megborjazzatja a nőstény szarvasokat, lehántja az erdőket, és az ő hajlékában mindene azt mondja: dicső!

¹⁰ Az Úr trónolt az özönvíz felett; így trónol az Úr, mint király, mindörökké.

¹¹ Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békességgel.

FEJEZET 30

DÁVID ZSOLTÁRA. TEMPLOMSZENTELÉSI ÉNEK. (30:2)

Magasztallak Uram, hogy felemeltél engem, és nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek rajtam.

² (30:3) Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál engem!

³ (30:4) Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet, fölélesztettél a sírbaszállók közül.

⁴ (30:5) Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent emlékezetét.

⁵ (30:6) Mert csak pillanatig tart haragja, de élethossziglan jóakarata; este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.

⁶ (30:7) Azt mondtam azért én jó állapotomban: Nem rendülhetek meg soha.

⁷ (30:8) Uram, jókedvedből erősséget állítottál föl hegyemre; de elrejtéd orczádat, és megroskadtam.

⁸ (30:9) Hozzád kiáltok, Uram! Az én Uramnak irgalmáért könyörgök!

⁹ (30:10) Mit használ vérem, ha sírba szállok? Dicsér-e téged a por; hirdeti-e igazságodat?

¹⁰ (30:11) Hallgass meg, Uram, könyörülj rajtam! Uram, légy segítségem!

¹¹ (30:12) Siralmamat vígságra fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körülöveztél örömmel.

¹² (30:13) Hogy zengjen néked és el ne hallgasson felőled a dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged.

FEJEZET 31

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, DÁVID ZSOLTÁRA. (31:2)

- T**e benned bízom, Uram! Ne szégyenüljek meg soha; igazságoddal szabadíts meg engem.
- ² (31:3) Hajtsd hozzám füledet, hamar szabadíts meg; légy nékem erős köszálam, erődített házam, hogy megtarts engem.
- ³ (31:4) Mert kösziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért és vezérelj engemet.
- ⁴ (31:5) Ments ki engem a hálóból, a melyet titkon vetettek nékem; hiszen te vagy az én erősségem.
- ⁵ (31:6) Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, oh Uram, hűséges Isten.
- ⁶ (31:7) Gyűlölöm a hazug hiúságok híveit, és az Úrban bízom én.
- ⁷ (31:8) Hadd vigadjak és örüljek a te kegyelmednek, a miért meglátod nyomorúságomat és megismered a háborúságokban lelkemet;
- ⁸ (31:9) És nem rekesztesz be engem ellenség kezébe, sőt tágas térre állatod lábaimat.
- ⁹ (31:10) Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongattatom; elsenyved a búbánat miatt szemem, lelkem, testem.
- ¹⁰ (31:11) Mert bánatban enyészik életem, és sóhajtasban múlnak éveim; bűnöm miatt roskadoz erőm, és kiasznak csontjaim.
- ¹¹ (31:12) Temérdek üldözöm miatt csúfsággá lettem, kivált szomszédaimé, és ismerőseimnek félelmévé; a kik az utcán látnak, elfutnak tőlem.
- ¹² (31:13) Töröltettem, akár a halott, az emlékezetből; olyanná lettem, mint az elroshadt edény.
- ¹³ (31:14) Mert hallottam sokak rágalmát, iszonyatosságot mindenfelől, a mint együtt tanácskoztak ellenem, és tervezték, hogy elrabolják lelkemet.
- ¹⁴ (31:15) De én benned bízom, Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem.
- ¹⁵ (31:16) Életem ideje kezedben van: szabadíts meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől.
- ¹⁶ (31:17) Világosítsd meg orcádat a te szolgádon, tarts meg engem jóvoltodból.
- ¹⁷ (31:18) Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged; a gonoszok szégyenüljenek meg és pusztuljanak a Seolba.
- ¹⁸ (31:19) A hazug ajkak némuljanak el, a melyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevélységgel és megvetéssel.
- ¹⁹ (31:20) Mily bőséges a te jóságod, a melyet fentartasz a téged félőknek, és megbizonyítasz a te benned bízókon az emberek fiai előtt.
- ²⁰ (31:21) Elrejtetd őket a te orzádnak rejtekében az emberek zendülései elől; sátorban őrzöd őket a perpatvarkodó nyelvektől.
- ²¹ (31:22) Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített városon!
- ²² (31:23) Én ugyan azt gondoltam ijedtemben: Elvettettem szemeid elől; de mégis, meghallgattad esedezéseimnek szavát, mikor kiáltottam hozzád.
- ²³ (31:24) Szeressétek az Urat mind ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek!
- ²⁴ (31:25) Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, a kik várjátok az Urat!

FEJEZET 32

DÁVID TANÍTÁSA.

Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett.

² Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdtság nincsen.

³ Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt.

⁴ Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében. Szela.

⁵ Vétkemet bevallám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak - és te elvetted rólam bűneimnek terhét. Szela.

⁶ Azért hozzád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradnának, nem juthatnak azok el ő hozzá.

⁷ Te vagy oltalmam, te mentesz meg veszedelemtől; végy körül engem a szabadulás örömeivel! Szela.

⁸ Bölcscsé teszek és megtanítlak téged az útra, a melyen járj; szemeimmel tanácsollak téged.

⁹ Ne legyetek okatlanok, mint a ló, mint az öszvér, a melyeknek kantárral és zabolával kell szorítani az állát, mert nem közelít hozzád.

¹⁰ Sok bánata van a gonosznak, de a ki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körül.

¹¹ Örüljetek az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendeztetek mindnyájan ti egyeneslelkűek!

FEJEZET 33

Örvendezzetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dicséret.

² Dicsérjétek az Urat cízterával; tízhúrú hárfával zengjétek néki.

³ Énekeljétek néki új éneket, lantoljátok lelkesen, harsogón.

⁴ Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges.

⁵ Szereti az igazságot és törvényt; az Úr kegyelmével telve a föld.

⁶ Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregök.

⁷ Összegyűjti a tenger vizeit, mintegy tömlőbe; tárházakba rakja a hullámokat.

⁸ Féljen az Úrtól mind az egész föld, rettegjen tőle minden földi lakó.

⁹ Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott.

¹⁰ Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát, megghiúsítja a népek gondolatait.

¹¹ Az Úr tanácsa megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről-nemzedékre.

¹² Boldog nép az, a melynek Istene az Úr, az a nép, a melyet örökségül választott magának.

¹³ Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát.

¹⁴ Székhelyéről lenéz a föld minden lakosára.

¹⁵ Ő alkotta mindnyájok szívét, és jól tudja minden tetteket.

¹⁶ Nem szabadul meg a király nagy sereggel; a hős sem menekül meg nagy erejével;

¹⁷ Megcsal a ló a szabadításban, nagy erejével sem ment meg.

¹⁸ Ámde az Úr szemmel tartja az öt félőket, az ő kegyelmében bízókat,

¹⁹ Hogy kimentse lelköket a halálból, és az éhségben is eltartsa őket.

- ²⁰ Lelkünk az Urat várja, segítségünk és paizsunk ő.
²¹ Csak ő benne vigad a mi szívünk, csak az ő szent nevében bízunk!
²² Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, a miképen bízunk te benned.

FEJEZET 34

DÁVIDÉ, MIKOR ELVÁLTOZTATTA ÉRTELMÉT ABIMÉLEK ELŐTT, ÉS MIKOR EZ ELŰZTE ŐT ÉS ELMENT.

(34:2)

Aldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van!

- ² (34:3) Dicsekedik lelkem az Úrban; s hallják ezt a szegények és örülnek.
³ (34:4) Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét!
⁴ (34:5) Megkerestem az Urat és meghallgatott engem, és minden félelmemből kimentett engem.
⁵ (34:6) A kik ő reá néznek, azok felvidulnak, és arczuk meg nem pirul.
⁶ (34:7) Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette őt.
⁷ (34:8) Az Úr anyala tábort jár az őt félők körül és kiszabadítja őket.
⁸ (34:9) Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, a ki ő benne bízik.
⁹ (34:10) Féljétek az Urat, ti szentjei! Mert a kik őt félík, nincs fogyatkozásuk.
¹⁰ (34:11) Az oroszlánok szűkölködnek, éheznek; de a kik az Urat keresik, semmi jót sem nélkülöznek.
¹¹ (34:12) Jöjjetek fiaim, hallgassatok rám, megtanítlak titeket az Úr félelmére!
¹² (34:13) Ki az az ember, a kinek tetszik az élet, és szeret napokat, hogy jót láthasson?
¹³ (34:14) Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédétől.
¹⁴ (34:15) Kerüld a rosszat és cselekedjél jót; keresd a békességet és kövesd azt.
¹⁵ (34:16) Az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak kiáltásán;
¹⁶ (34:17) Az Úr orcája pedig a gonosztevőkön van, hogy kiirtsa, emlékezetöket a földről.
¹⁷ (34:18) Ha igazak kiáltnak, az Úr meghallgatja, és minden bajukból kimenti őket.
¹⁸ (34:19) Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket.
¹⁹ (34:20) Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr.
²⁰ (34:21) Megőrzi minden csontját, egy sem töretek meg azokból.
²¹ (34:22) A gonoszt gonoszság öli meg, és meglakolnak, a kik gyűlölik az igazat.
²² (34:23) Az Úr kimenti az ő szolgálai lelkét, és senki meg nem lakol, a ki ő benne bízik.

FEJEZET 35

DÁVIDÉ.

Perelej Uram a velem perlőkkel; harczolj a velem harczolókkal.

- ² Ragadj paizst és vértet, és kelj föl segítségemre.
³ Szegezz dárdát és rekeszd el üldözőim útját, mondd lelkemnek: Én vagyok segítséged.
⁴ Szégyen, gyalázat érje azokat, a kik lelkemet keresik; vettessenek hátra és piruljanak, a kik vesztemet koholják.
⁵ Legyenek olyanok, mint a polyva a szél előtt; az Úrnak anyala verdesse őket.
⁶ Legyen útjuk sötét, csuszamlós, s az Úrnak anyala kergesse őket.

- ⁷ Mert ok nélkül vetették elém titkon vont hálójokat, és ok nélkül ástak vermet az én lelkemnek.
- ⁸ Érje őt romlás váratlanul, fogja meg hálója, amelyet kivetett, essék belé a veszedelembé.
- ⁹ Az én lelkem pedig vigad majd az Úrban, örvendezve szabadításában.
- ¹⁰ Minden tetemem ezt mondja majd: Kicsoda olyan, mint te, Uram?! A ki megszabadítod a nyomorultat a nála erősebbtől, a szegényt és szűkölködőt az ő megrablójától.
- ¹¹ Erőszakos tanúk állnak elő; azt kérdezik tőlem, a miről nem tudok.
- ¹² Jóért rosszal fizetnek meg nékem, megrabolják lelkemet.
- ¹³ Pedig én az ő betegségeikben gyászba öltöztem, bőjttel gyötörtem lelkemet, imádságom kebelemre vissza-vissza szállt.
- ¹⁴ Mintha barátom, testvérem volna, úgy jártam-keltem érte; mintha anyámat siratnám, úgy jártam bűtől meghajolva:
- ¹⁵ Ők pedig örültek az én bukásomon és összegyűltek; összegyűltek ellenem a rágalmazók, tudtom nélkül gyaláztak és nem nyugodtak.
- ¹⁶ Ingyenélők léha csúfkodásai közt fogaikat vicsorgatva rám.
- ¹⁷ Oh Uram, meddig nézed? Szabadítsd meg lelkemet tombolásaiktól, az orosláncölköktől az én egyetlenemet.
- ¹⁸ Dicsérlek a nagy gyülekezetben, az erős nép között magasztallak téged.
- ¹⁹ Ne örüljenek rajtam az én hazug ellenségeim, méltatlan gyűlölőim se hunyorgassanak rám.
- ²⁰ Mert nem beszélnek békességet, hanem a kik békességesek e földön, azok ellen álnok dolgokat koholnak.
- ²¹ Föltátották rám szájokat, azt mondták: Haha! Haha! Láta a szemünk.
- ²² Láttad, oh Uram - ne hallgass, oh Uram; ne légy távol tőlem!
- ²³ Serkenj föl, ébredj ítéletemre, oh Uram, Istenem, az én ügyemért.
- ²⁴ Ítélj meg engem a te igazságod szerint, oh Uram, Istenem, hogy ne örüljenek rajtam!
- ²⁵ Ne mondhassák szívökben: Örülj mi lelkünk! Ne mondhassák: Elnyeltük őt!
- ²⁶ Szégyenüljenek meg, piruljanak együttesen, a kik bajomnak örülnek; szégyen és gyalázat borítsa be őket, a kik felfuvalkodtak ellenem.
- ²⁷ Vigadjanak és örüljenek, a kik kívánják az én igazságomat, hadd mondják mindenkor: Nagy az Úr, a ki kívánja az ő szolgájának békességét.
- ²⁸ Az én nyelvem pedig hirdetni fogja a te igazságodat, a te dicsőségedet minden napon.

FEJEZET 36

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; AZ ÚR SZOLGÁJÁÉ, DÁVIDÉ. (36:2)

A gonosznak hamissága felől így gondolkozom szívemben: nincs ő előtte isten-félelem;

² (36:3) Mert hízeleg néki önmagának, ha bűnét elkövetheti, ha gyűlölködhetik.

³ (36:4) Szájának beszéde hiábavalóság és hamisság; megszűnt bölcs lenni és jót cselekedni.

⁴ (36:5) Hiábavalóságot gondol ágyában; nem a jó útra áll, és nem veti meg a rosszat.

⁵ (36:6) Uram, az égig ér a te kegyelmességed; a te hűséged a felhőkig!

⁶ (36:7) Igazságod, mint Isten hegyei; ítéleteid, mint a nagy mélységek; az embert és barmot te tartod meg, Uram!

⁷ (36:8) Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek.

⁸ (36:9) Dúslakodnak háznak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűséged folyóvizéből.

⁹ (36:10) Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot.

¹⁰ (36:11) Terjeszd ki kegyelmességedet a te ismerődre, és igazságodat az igaz szívűekre.

¹¹ (36:12) Ne támadjon engem a kevélynek lába, és ne üldözzön engem a gonosznak keze.

¹² (36:13) Hullnak már a gonosztevők; eltaszítatnak és nem állhatnak fel!

FEJEZET 37

DÁVIDÉ.

Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irigykedjél a gonosztevőkre.

² Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű, s mint a gyöngy növény elfonnyadnak.

³ Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj.

⁴ Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit.

⁵ Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.

⁶ Felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a deket.

⁷ Csillapodjál le az Úrban és várjad őt; ne bosszankodjál arra, a kinek útja szerencsés, se arra, a ki álnok tanácsokat követ.

⁸ Szünj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne!

⁹ Mert az elvetemültek kivágattatnak; de a kik az Urat várják, öröklük a földet.

¹⁰ Egy kevés idő még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott.

¹¹ A szelidek pedig öröklük a földet, és gyönyörködnek nagy békességben.

¹² Fondorkodik a gonosz az igaz ellen, és fogait csikorgatja rá:

¹³ Az Úr neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő napja.

¹⁴ Fegyvert vonnak a gonoszok; felvonják ívöket, hogy a szegényt és nyomorultat elejtsék, és leöljék az igazán élőket;

¹⁵ De fegyverök saját szívökbe hat, és ívök eltörik.

¹⁶ Jobb a kevés az igaznak, mint a sok gonosznak az ő gazdagsága.

¹⁷ Mert a gonoszok karja eltörik, de az igazakat támogatja az Úr.

¹⁸ Jól tudja az Úr feddhetetleneknek napjait, és hogy örökségök mindörökké meglesz.

¹⁹ Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban.

²⁰ De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el.

²¹ Kölcsön kér a gonosz és meg nem fizet, de az igaz irgalmas és adakozó.

²² Mert a kiket ő megáld, öröklük a földet, és a kiket ő megátkoz, kivágattatnak azok.

²³ Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit, és útját kedveli.

²⁴ Ha elesik, nem terül el, mert az Úr támogatja kezével.

²⁵ Gyermekek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé.

²⁶ Mindennapon irgalmatoskodik és kölcsön ad, és az ő magzatja áldott.

- ²⁷ Kerüld a rosszat és jót cselekedjél, és megmaradsz mindörökké.
- ²⁸ Mert az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az ő kegyeseit; megőrzi őket mindörökké, a gonoszok magvát pedig kiirtja.
- ²⁹ Az igazak öröklik a földet, és mindvégig rajta lakoznak.
- ³⁰ Bölcseséget beszél az igaznak szája, és a nyelve ítéletet szól.
- ³¹ Istenének törvénye van szívében, lépései nem ingadoznak.
- ³² Leselkedik a gonosz az igazra, és halálra keresi azt;
- ³³ De az Úr nem hagyja azt annak kezében, sem nem kárhoztatja, mikor megítéltetik.
- ³⁴ Várjad az Urat, őrizd meg az ő útját; és fölmagasztal téged, hogy örököld a földet; és meglátod, a mikor kiirtatnak a gonoszok.
- ³⁵ Láttam elhatalmasodni a gonoszt és szétterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatú vadfa;
- ³⁶ De elmúlt és ímé nincsen! kerestem, de nem található.
- ³⁷ Ügyelj a feddhetetlenre, nézd a becsületest, mert a jövődő a béke emberéé.
- ³⁸ De a bűnösök mind elvesznek; a gonosznak vége pusztulás.
- ³⁹ Az igazak segedelme pedig az Úrtól van; ő az ő erősségek a háborúság idején.
- ⁴⁰ Megvédi őket az Úr és megszabadítja őket; megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket, mert ő benne bíznak.

FEJEZET 38

DÁVID ZSOLTÁRA EMLÉKEZTETŐÜL. (38:2)

- U**ram, haragodban ne fenyíts meg engem; felgerjedésedben ne ostorozz meg engem!
- ² (38:3) Mert nyilaid belém akadtak, és kezéd rám nehezült.
- ³ (38:4) Nincs épség testemben a te haragodtól; nincs békesség csontjaimban vétkeim miatt.
- ⁴ (38:5) Mert bűneim elborítják fejemet; súlyos teherként, erőm felett.
- ⁵ (38:6) Megsenyvedtek, megbûzhödtek sebeim oktalanságom miatt.
- ⁶ (38:7) Lehorgadtam, meggörbedtem nagyon; naponta szomorúan járok.
- ⁷ (38:8) Mert derekam megtelt gyulladással, és testemben semmi ép sincsen.
- ⁸ (38:9) Erőtlen és összetört vagyok nagyon, s szívem keserűsége miatt jajgatok.
- ⁹ (38:10) Uram, előtted van minden kívánságom, és nincs előled elrejtve az én nyögésem!
- ¹⁰ (38:11) Szívem dobogva ver, elhagy erőm, s szemem világa - az sincs már velem.
- ¹¹ (38:12) Szeretteim és barátaim félreállanak csapásomban; rokonaim pedig messze állanak.
- ¹² (38:13) De tört vetnek, a kik életemre törnek, és a kik bajomra törnek; hitványságokat beszélnek, és csalárdságot koholnak mindennap.
- ¹³ (38:14) De én, mint a siket, nem hallok, és olyan vagyok, mint a néma, a ki nem nyitja föl száját.
- ¹⁴ (38:15) És olyanná lettem, mint az, a ki nem hall, és szájában nincsen ellenmondás.
- ¹⁵ (38:16) Mert téged vártalak Uram, te hallgass meg Uram, Istenem!
- ¹⁶ (38:17) Mert azt gondolom: csak ne örülnének rajtam; mikor lábam ingott, hatalmaskodtak ellenem!
- ¹⁷ (38:18) És bizony közel vagyok az eleséshez, és bánatom mindig előttem van.

- 18** (38:19) Sőt bevallom bűneimet, bánkódom vétkem miatt.
- 19** (38:20) De ellenségeim élnek, erősödnek; megsokasodtak hazug gyűlölőim,
- 20** (38:21) És a kik jóért rosszal fizetnek; ellenem törnek, a miért én jóra törekszem.
- 21** (38:22) Ne hagyj el Uram Istenem, ne távolodjál el tőlem!
- 22** (38:23) Siess segítségemre, oh Uram, én szabadítóm!

FEJEZET 39

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK JEDUTHUNNAK, DÁVID ZSOLTÁRA. (39:2)

Mondám: nosza vigyázok útaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel; megzabolázom szájamat, a míg előttem van a hitetlen.

- 2** (39:3) Elnémultam, vesztegléssel hallgattam a jóról, de fájdalmam felzaklatódott.
- 3** (39:4) Fölhevült bennem az én szívem, gondolatomban tűz gerjede fel, így szólék azért az én nyelvemmel:
- 4** (39:5) Jelentsd meg Uram az én végemet és napjaim mértékét, mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen múlandó vagyok.
- 5** (39:6) Ímé tenyérnyivé tetted napjaimat, és az én életem te előtted, mint a semmi. Bizony merő hiábavalóság minden ember, akárhogyan áll is! Szela.
- 6** (39:7) Bizony árnyékként jár az ember; bizony csak hiába szorgalmatoskodik; rakásra gyűjt, de nem tudja, ki takarítja be azokat!
- 7** (39:8) Most azért, mit reméljek, oh Uram?! Te benned van bizodalmam.
- 8** (39:9) Ments ki engem minden álnokságomból; ne tégy engem bolondok csúfjává!
- 9** (39:10) Megnémultam, nem nyitom fel szájamat, mert te cselekedted.
- 10** (39:11) Vedd le rólam a te ostorodat; kezéd fenyítéke miatt elenyésem én.
- 11** (39:12) Mikor a bűn miatt büntetéssel fenýítesz valakit, elemészted, mint moly, az ő szépségét. Bizony merő hiábavalóság minden ember. Szela.
- 12** (39:13) Halld meg Uram az én könyörgésemet, figyelmezzél kiáltásomra, könyhullatásomra ne vesztegelj; mert én jövevény vagyok te nálad, zsellér, mint minden én ősom.
- 13** (39:14) Ne nézz reám, hadd enyhüljek meg, mielőtt elmegyek és nem leszek többé!

FEJEZET 40

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID ZSOLTÁRA. (40:2)

Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat.

- 2** (40:3) És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet.
- 3** (40:4) És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét; sokan látták és megfélemlettek, és bíztak az Úrban.
- 4** (40:5) Boldog ember az, a ki az Úrba vetette bizodalmát, és nem fordul a kevélyekhez és hazugságra vetemedettekhez!
- 5** (40:6) Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszelném, de többek, semhogy elszámálhatnám.
- 6** (40:7) Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél; füleimet fölnyitottad; égőáldozatot

és bűnért való áldozatot sem kívántál.

⁷ (40:8) Akkor azt mondtam: Ímé jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem,

⁸ (40:9) Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.

⁹ (40:10) Vígán hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben; ímé, nem tartom vissza ajkamat, te tudod óh Uram!

¹⁰ (40:11) Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben.

¹¹ (40:12) Te, Uram, ne tartsd vissza tőlem irgalmadat; kegyelmed és igazságod mindig megóvnak engem.

¹² (40:13) Mert bajok vettek engem körül, a melyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, a melyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem.

¹³ (40:14) Tessék Uram néked, hogy megmentés engemet; siess Uram segítségemre!

¹⁴ (40:15) Szégyenüljenek meg és piruljanak mind, a kik életemre törnek, hogy elragadják azt; riadjanak vissza, gyalázat érje, a kik bajomat kívánják.

¹⁵ (40:16) Pusztuljanak el az ő gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé!

¹⁶ (40:17) Örülnek és örvendeznek majd mindazok, a kik téged keresnek; azt mondják mindenha: Magasztaltassék fel az Úr, a kik szeretik a te szabadításodat.

¹⁷ (40:18) Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, oh Istenem, ne késsél!

FEJEZET 41

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID ZSOLTÁRA. (41:2)

Boldog, a ki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr.

² (41:3) Az Úr megőrzi azt és élteti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának.

³ (41:4) Az Úr megerősíti őt az ő betegágyán; bármilyen az ágya, megkönnyíted betegségében.

⁴ (41:5) Én azt mondtam: Uram kegyelmezz nékem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened!

⁵ (41:6) Ellenségeim rosszat mondanak felőlem: Mikor hal meg és vész ki a neve?

⁶ (41:7) Ha látogatni jön be valaki, hiábavalóságot beszél; szíve álnokságot gyűjt össze magának, kimegy az utcára és beszél.

⁷ (41:8) Minden gyűlölőm együtt suttog reám, gonoszat koholnak ellenem:

⁸ (41:9) Istennek átka szállott ő reá, s mivelhogy benne fekszik, nem kél fel többé!

⁹ (41:10) Még az én jóakaróm is, a kiben bíztam, a ki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem.

¹⁰ (41:11) De te Uram, könyörülj rajtam és emelj föl engemet, hadd fizessenek meg nékik!

¹¹ (41:12) Abból tudom meg, hogy kedvelsz engemet, ha ellenségem nem ujjong felettem;

¹² (41:13) Engem pedig feddhetetlenségemben támogatsz, és színed elé állatsz mindenha.

¹³ (41:14) Áldott az Úr, Izráelnek Istene öröktől fogva mindörökké. Ámen, ámen!

FEJEZET 42

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; KÓRÁH FIAINAK TANÍTÁSA. (42:2)

Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, oh Isten!

² (42:3) Szomjuhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez; mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt?

³ (42:4) Könyhullatásom volt kenyerem éjjel és nappal, mikor mindennap azt mondták nékem: "Hol van a te Istened?"

⁴ (42:5) Mikor ezekről emlékezem, megkeseredem lelkemben; mert nagy csoportban vonultam ezelőtt és ujjongó örömmel és hálaadással vezettem őket, az ünneplő sokaságot, az Isten házáig.

⁵ (42:6) Miért csüggedsz el lelkem és nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki az ő orczájának szabadításáért.

⁶ (42:7) Istenem! elcsügged bennem az én lelkem; azért emlékezem reád a Jordán és Hermon földjéről, a Miczár hegyéről.

⁷ (42:8) Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttem!

⁸ (42:9) Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez.

⁹ (42:10) Hadd mondjam Istennek, az én köszálamnak: Miért felejtkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt?

¹⁰ (42:11) Mintha zúzódás volna csontjaimban, mikor gyaláznak engem az én szorongatóim, naponként ezt mondván nékem: Hol van a te Istened?

¹¹ (42:12) Miért csüggedsz el lelkem, és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

FEJEZET 43

Itélj meg engem oh Isten! és oltalmazd meg ügyemet az irgalmatlan nemzetség ellen; az álnok és hamis embertől szabadíts meg engem.

² Hiszen te vagy oltalmam Istene, miért vetettél hát meg engemet? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt?

³ Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba.

⁴ Hadd menjek be Isten oltárához, vígasságos öröömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged czipővel, Isten, én Istenem!

⁵ Miért csüggedsz el lelkem, miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

FEJEZET 44

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; A KÓRÁH FIAINAK TANÍTÁSA. (44:2)

Oh Isten! füleinkkel hallottuk, atyáink beszélték el nekünk a dolgot, a melyet napjaikban, a hajdankor napjaiban cselekedtél.

² (44:3) Nemzeteket űztél te ki saját kezeddel, őket pedig beplántáltad; népeket törtél össze, őket pedig kiterjesztetted.

- ³ (44:4) Mert nem az ő fegyverökkel szereztek földet, és nem az ő karjok segített nekik; hanem a te jobbod, a te karod és a te orczád világossága, mert kedveltet őket.
- ⁴ (44:5) Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget Jákóbnak!
- ⁵ (44:6) Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat.
- ⁶ (44:7) Mert nem az ívemben bízom, és kardom sem védelmez meg engem;
- ⁷ (44:8) Hanem te szabadítasz meg minket szorongatóinktól, és gyűlölőinket te szégyenítet meg.
- ⁸ (44:9) Dicsérjük Istent mindennap, és mindörökké magasztaljuk nevedet. Szela.
- ⁹ (44:10) Mégis megvetettél, meggyaláztál minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel.
- ¹⁰ (44:11) Megfutamítottál minket szorongatóink előtt, és a kik gyűlölnek minket, fosztogattak magoknak.
- ¹¹ (44:12) Oda dobtál minket vágó-juhok gyanánt, és szétszórtál minket a nemzetek között.
- ¹² (44:13) Eladtad a te népedet nagy olcsón, és nem becsülted az árát magasra.
- ¹³ (44:14) Csúfságul vetettél oda minket szomszédainknak, gúnyra és nevetségre a körülünk levőknek.
- ¹⁴ (44:15) Példabeszédül vetettél oda a pogányoknak, fejcsóválásra a népeknek.
- ¹⁵ (44:16) Gyalázatom naponta előttem van, és orczám szégyene elborít engem.
- ¹⁶ (44:17) A csúfolók és káromlók szaváért, az ellenség és a bosszúálló miatt.
- ¹⁷ (44:18) Mindez utolért minket, mégsem feledtünk el téged, és nem szegtük meg a te frigyedet.
- ¹⁸ (44:19) Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a te ösvényedről:
- ¹⁹ (44:20) Noha kiűztél minket a sakálok helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát.
- ²⁰ (44:21) Ha elfeledtük volna Istenünk nevét, és kiterjesztettük volna kezünket idegen istenhez:
- ²¹ (44:22) Nemde kifürkészte volna ezt Isten? Mert ő jól ismeri a szívnek titkait.
- ²² (44:23) Bizony te éretted gyilkoltak minket mindennapon; tekintettek bennünket, mint vágó-juhokat.
- ²³ (44:24) Serkenj fel! Miért alszol Uram?! Kelj fel, ne vess el minket örökké!
- ²⁴ (44:25) Miért rejtet el orczádat, és felejtet el nyomorúságunkat és háborúságunkat?
- ²⁵ (44:26) Bizony porba hanyatlik lelkünk, a földhöz tapad testünk.
- ²⁶ (44:27) Kelj fel a mi segítségünkre, ments meg minket a te kegyelmedért!

FEJEZET 45

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A SOSANNIMRA, KÓRÁH FIAINAK TANÍTÁSA; ÉNEK A SZERELMETESRŐL. (45:2)

Fölbuzog szívem szép beszédre. Mondom: művem a királynak szól. Nyelvem gyors írónak tolla.

- ² (45:3) Szébb, szébb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajakidon, azért áldott meg az Isten örökké.
- ³ (45:4) Kösd derekadra kardodat vitéz! Dicsőségedet és ékességedet.
- ⁴ (45:5) És ékességedben haladj diadallal az igazságért, a szelidségért és jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed.
- ⁵ (45:6) Nyilaid élesek; népek hullanak alád; a király ellenségeinek szívében.
- ⁶ (45:7) Trónod oh Isten örökkévaló; igazságnak pálczája a te királyságodnak pálczája.

- ⁷ (45:8) Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot, azért kent fel Isten, a te Istened öröm olajával társaid fölé.
- ⁸ (45:9) Mirrha, áloe, káciaillatú minden öltözeted; elefántcsont palotából zeneszóval vidámítnak téged.
- ⁹ (45:10) Királyok leányai a te ékességeid; jobb kezed felől királyné áll ofiri aranyban.
- ¹⁰ (45:11) Halld csak leány, nézd csak; hajtsd ide füledet! Feledd el népedet és az atyád házát.
- ¹¹ (45:12) Szépségedet a király kívánja; hiszen urad ő, hódolj hát néki!
- ¹² (45:13) Tyrus leánya is, a nép dúsai, ajándékkal hizelegnek néked.
- ¹³ (45:14) Csupa ékesség a király leánya bent, vont aranyból van a ruhája.
- ¹⁴ (45:15) Hímes öltözetben viszik a királyhoz, szűzek vonulnak utána, az ő társnői; néked hozzák őket.
- ¹⁵ (45:16) Bevezetik őket örömmel, vígsággal; bemennek a király palotájába.
- ¹⁶ (45:17) Atyáid helyett fiaid lesznek, megteszed őket fejedelmekké mind az egész földön.
- ¹⁷ (45:18) Hadd hirdessem a te nevedet nemzedékről nemzedékre; örökkön örökké dicsérnek majd téged a népek!

FEJEZET 46

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, A KÓRÁH FIAINAK ÉNEKE, A HALAMOTHRA. (46:2)

- I**sten a mi oltalmunk és erősségünk! igen bizonyos segítség a nyomorúságban.
- ² (46:3) Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe:
- ³ (46:4) Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától. Szela.
- ⁴ (46:5) Forrásainak árja megörvendezteti Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait.
- ⁵ (46:6) Az Isten ő közepette van, nem rendül meg; megsegíti Isten virradatkor.
- ⁶ (46:7) Nemzetek zajongnak, országok mozognak; kiereszti hangját, megszeppen a föld.
- ⁷ (46:8) A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. Szela.
- ⁸ (46:9) Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, a ki pusztaságokat szerez a földön;
- ⁹ (46:10) Hadakat némít el a föld széléig; ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el tűzben.
- ¹⁰ (46:11) Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön.
- ¹¹ (46:12) A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk! Szela.

FEJEZET 47

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, A KÓRÁH FIAINAK ZSOLTÁRA. (47:2)

- T**i népek mind tapsoljatok, harsogjatok Istennek vígságos szóval.
- ² (47:3) Mert az Úr felséges, rettenetes; nagy király az egész földön.
- ³ (47:4) Alánk veti a népeket, a nemzeteket lábaink alá.
- ⁴ (47:5) Kiválasztja nekünk örökségünket, Jákób dicsőségét, a kit szeret. Szela.
- ⁵ (47:6) Felvonul Isten harsona-szónál, kürtzengés közt az Úr.

- ⁶ (47:7) Énekeljetek Istennek, énekeljetek; énekeljetek királyunknak, énekeljetek!
- ⁷ (47:8) Mert az egész föld királya az Isten: énekeljetek bölcseséggel.
- ⁸ (47:9) Isten uralkodik a nemzetek fölött; Isten ott ül az ő szentségének trónján.
- ⁹ (47:10) Népek fejedelmei gyülekeztek össze, mint Ábrahám Istenének népe, mert Istené a földnek pajzsai; magasságos ő igen!

FEJEZET 48

A KÓRÁH FIAINAK ZSOLTÁRÉNEKE. (48:2)

- N**agy az Úr és igen dicséretes a mi Istenünknek városában, az ő szentséges hegyén.
- ² (48:3) Szépen emelkedik az egész föld öröme, a Sion hegye, a szélső észak felé, a nagy királynak városa.
- ³ (48:4) Isten van az ő palotáiban, ismeretes ott, mint menedék.
- ⁴ (48:5) Mert ímé, a királyok összegyűltek, de tovatűntek együttesen.
- ⁵ (48:6) Meglátták űk, legott elcsodálkoztak; megijedtek, elriadtak.
- ⁶ (48:7) Rémület fogta el ott űket, fájdalom, a milyen a szűlőasszonyé;
- ⁷ (48:8) A keleti széllel összezúzod Tarsis hajóit.
- ⁸ (48:9) A miként hallottuk, akként láttuk a Seregek Urának városában, a mi Istenünk városában; örökre megerősítette azt az Isten! Szela.
- ⁹ (48:10) A te kegyelmedről elmélkedűnk oh Isten a te templomodnak belsejében.
- ¹⁰ (48:11) A milyen a neved oh Isten, olyan a te dicséreted a föld határáig; igazsággal teljes a te jobbod.
- ¹¹ (48:12) Örűl Sion hegye, ujjonganak Júda leányai a te ítéletedért.
- ¹² (48:13) Vegyéték körül a Siont, kerüljéték meg azt, számláljátok meg tornyait.
- ¹³ (48:14) Jól nézzéték meg sánczait, járjátok be palotáit, hogy elmondhassátok a jövendű nemzedéknek:
- ¹⁴ (48:15) Bizony ez az Isten a mi Istenűnk mindörökké, ő vezet minket mindhalálíg!

FEJEZET 49

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, A KÓRÁH FIAINAK ZSOLTÁRA. (49:2)

- H**alljátok meg ezt mind ti népek, figyeljétek mind ti, e világ lakói!
- ² (49:3) Akár közemberek fiai, akár főemberek fiai, együtt a gazdag és szegény.
- ³ (49:4) Az én szájam bölcsességet beszél, szívemnek elmélkedése tudomány.
- ⁴ (49:5) Példabeszédre hajtom fülemet, hárfaszóval nyitom meg mesémet.
- ⁵ (49:6) Miért féljek a gonoszság napjain, mikor nyomorgatóim bűne vesz körül,
- ⁶ (49:7) A kik gazdagságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekesznek?
- ⁷ (49:8) Senki sem válthatja meg atyjafiát, nem adhat érte váltságdíjat Istennek.
- ⁸ (49:9) Minthogy lelkőknek váltsága drága, abba kell hagynia örökre;
- ⁹ (49:10) Még ha örökké élne is és nem látná meg a sírgödört.
- ¹⁰ (49:11) De meglátja! A bölcsek is meghalnak; együtt vész el bolond és ostoba, és gazdagságukat másoknak hagyják.
- ¹¹ (49:12) Gondolatjok ez: az ő házok örökkévaló, lakóhelyeik nemzedékről-nemzedékre szállnak, nevöket hangoztatják a földön.

- ¹² (49:13) Pedig az ember, még ha tisztességben van, sem marad meg; hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak.
- ¹³ (49:14) Ez az ő sorsuk bolondság nekik; de azért gyönyörködnek szavokban az ő követőik. Szela.
- ¹⁴ (49:15) Mint juhok, a Seolra vettetnek, a halál legelteti őket, és az igazak uralkodnak rajtok reggel; alakjokat elemésztí a Seol, távol az ő lakásuktól.
- ¹⁵ (49:16) Csak Isten válthatja ki lelkemet a Seol kezéből, mikor az megragad engem. Szela.
- ¹⁶ (49:17) Ne félj, ha valaki meggazdagszik, ha megöregbül házának dicsősége;
- ¹⁷ (49:18) Mert semmit sem vihet el magával, ha meghal; dicsősége nem száll le utána.
- ¹⁸ (49:19) Ha életében áldottnak vallja is magát, s ha dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal:
- ¹⁹ (49:20) Mégis az ő atyáinak nemzetségehez jut, a kik soha sem látnak világosságot.
- ²⁰ (49:21) Az ember, még ha tisztességben van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak.

FEJEZET 50

ASÁF ZSOLTÁRA.

- A**z Istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet a nap keltétől lenyugtáig.
- ² A Sionról, a melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten.
- ³ Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; emésztő tűz van előtte, s körölte erős forgószél.
- ⁴ Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét:
- ⁵ Gyűjtsétek elém kegyeseimet, a kik áldozattal erősítik szövetségemet!
- ⁶ És az egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró. Szela.
- ⁷ Hallgass én népem, hadd szóljak! Te Izráel, hadd tegyek bizonyosságot rólad; Isten vagyok én, a te Istened.
- ⁸ Nem feddlek én téged áldozataidért, és hogy égőáldozataid szüntelen előttem vannak.
- ⁹ De nem fogadhatok el tulkot a te házadból, vagy bakokat a te aklaidból;
- ¹⁰ Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken.
- ¹¹ Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam.
- ¹² Ha megéhezném, nem mondanám meg neked, mert enyém e világ és ennek mindene.
- ¹³ Avagy eszem-é én a bikák húsát, és a bakoknak vérét iszom-é?
- ¹⁴ Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásidat!
- ¹⁵ És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.
- ¹⁶ A gonosznak pedig ezt mondja Isten: Miért beszélsz te rendeléseimről, és veszed szádra az én szövetségemet?
- ¹⁷ Hiszen te gyűlölsz a fenyítést, és hátad mögé veted rendelésimet!
- ¹⁸ Ha lopót látsz, mellé adod magad, és ha paráznákat, társalkodol velök.
- ¹⁹ A szádat gonoszságra tátod, és a nyelved csalárdságot sző.
- ²⁰ Leülsz és felebarátodra beszélsz, anyád fiát is megszidalmazod.
- ²¹ Ezeket teszed és én hallgassak? Azt gondolod, olyan vagyok, mint te? Megfeddelek téged, és elédbe sorozom azokat.

²² Értsétek meg ezt, ti Istent felejtők, hogy el ne ragadjalak menthetetlenül:

²³ A ki hálával áldozik, az dicsőít engem, és a ki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.

FEJEZET 51

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID ZSOLTÁRA; (51:2)

Mikor ő hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsabéval vétkezett. (51:3)
Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet!

² (51:4) Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet;

³ (51:5) Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog.

⁴ (51:6) Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, a mi gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben.

⁵ (51:7) Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.

⁶ (51:8) Ímé te az igazságban gyönyörködöl, a mely a vesékben van, és bensőmben bölcseségre tanítasz engem.

⁷ (51:9) Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.

⁸ (51:10) Hallass örömet és vígasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim, a melyeket összetörtél.

⁹ (51:11) Rejtsd el orczádat az én vétkeimtől és töröld el minden álnokságomat.

¹⁰ (51:12) Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.

¹¹ (51:13) Ne vess el engem a te orczád előtt, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem.

¹² (51:14) Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem.

¹³ (51:15) Hadd tanítsam a bűnösöket a te útaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád.

¹⁴ (51:16) Szabadíts meg engemet a vérontástól, oh Isten, szabadításomnak Istene! hogy harsogja nyelvem a te igazságodat.

¹⁵ (51:17) Uram, nyisd meg az én ajakimat, hogy hirdesse szájam a te dicséretedet.

¹⁶ (51:18) Mert nem kívánsz te véresáldozatot, hogy adnék azt, égőáldozatban sem gyönyörködöl.

¹⁷ (51:19) Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted meg!

¹⁸ (51:20) Tégy jól a te kegyelmedből a Sionnal; és építsd meg Jeruzsálem kőfalait.

¹⁹ (51:21) Akkor kedvesek lesznek előtted az igazságnak áldozatai; az égő és egész áldozat: akkor a te oltárodon áldoznak néked tulkokkal.

FEJEZET 52

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID TANÍTÁSA; (52:2)

Mikor az Idumeus Dóeg eljött és hírt vitt Saulnak, és ezt mondá néki: Dávid az Akhimélek házába ment be. (52:3) Mit dicsekedel gonoszságban, oh te magabíró? Az Istennek kegyelme szüntelen való!

² (52:4) Nyelved ártalmakon elmélkedik, s olyan mint az éles olló, te álnokságnak

mestere!

³ (52:5) Szereted a gonoszt inkább, hogy nem a jót, és a hazugságot inkább, mint igazságot szólni. Szela.

⁴ (52:6) Szeretsz minden ártalmas beszédet, és az álnok nyelvet.

⁵ (52:7) Meg is ront az Isten téged, teljesen eltakarít, kigyomlál téged a te hajlékodból, és kiszaggat téged az élők földéről. Szela.

⁶ (52:8) És látják ezt az igazak, és félnek, és nevetnek rajta:

⁷ (52:9) Ímé az a férfiú, a ki nem Istent fogadta erősségévé, hanem az ő gazdagságának sokaságában bízott, és ereje az ő gonoszságában volt!

⁸ (52:10) Én pedig mint zöldelő olajfa Isten házában, bízom Isten kegyelmében mind örökkön örökké.

⁹ (52:11) Áldlak téged örökké, hogy így cselekedtél; nevedben remélek, mert jóságos vagy, a te híveid előtt.

FEJEZET 53

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A MAHALATHRA, DÁVID TANÍTÁSA. (53:2)

Ezt mondta a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak és útálatos hamisságot cselekedtek, nincs a ki jót cselekedjék.

² (53:3) Isten letekint a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső?

³ (53:4) Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak, nincsen a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.

⁴ (53:5) Avagy nincs értelem a hamisságnak cselekvőiben, a kik az én népemet megeszik, mintha kenyeret ennének, a kik az Istent segítségül nem hívják?

⁵ (53:6) Ott félnek nagy félelemmel, a hol nincsen félelem; mert az Isten elszéleszti azoknak tetemeit, a kik táborat járnak ellened; megszégyeníted azokat, mert az Isten megveti őket.

⁶ (53:7) Oh, vajha eljönne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza az ő népének foglyait, örül majd Jákób és vigad Izráel!

FEJEZET 54

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, HANGSZEREKKEL; DÁVID TANÍTÁSA; (54:2)

Mikor a Zifeusok eljöttek, és azt mondák Saulnak: Nem mi nálunk lappang-é Dávid? (54:3) Isten, a te neveddel szabadíts meg engemet, és a te hatalmasságoddal állj bosszút értem!

² (54:4) Isten, hallgasd meg az én imádságomat, figyelmezz az én szájam beszédeire.

³ (54:5) Mert idegenek támadtak ellenem, és kegyetlenek keresik lelkemet, a kik nem is gondolnak Istenre. Szela.

⁴ (54:6) Ímé, Isten segítőm nékem, az Úr az én lelkemnek támogatója.

⁵ (54:7) Bosszút áll az utánam leselkedőkön; a te igazságod által rontsd meg őket.

⁶ (54:8) Kész szívvel áldozom néked: áldom a te nevedet, Uram, mert jó.

⁷ (54:9) Mert minden nyomorúságból megszabadított engem, s megpihentette szemeimet ellenségeimen.

FEJEZET 55

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, HANGSZEREKKEL; DÁVID TANÍTÁSA. (55:2)

Hallgasd meg, Isten, az én imádságomat, és ne rejtse el magadat az én könyörgésem elől;

² (55:3) Figyelmezz én reám és hallgass meg engemet; mert keseregve bolyongok és jajgatok!

³ (55:4) Az ellenségnek szaváért és a hitetlenek nyomorgatásáért: mert hazugságot hárítanak reám, és nagy dühösséggel ellenkeznek velem.

⁴ (55:5) Az én szívem reszket bennem, és a halál félelmei körülvettek engem.

⁵ (55:6) Félelem és rettegés esett én reám, és borzadály vett körül engem.

⁶ (55:7) Mondám: Vajha szárnyam volna, mint a galambnak! Elrepülnék és nyugodnám.

⁷ (55:8) Ímé, messze elmennék és a pusztában lakoznám. Szela.

⁸ (55:9) Sietnék kiszabadulni e sebes szélből, e forgószélből.

⁹ (55:10) Rontsd meg Uram, és oszlasd meg az ő nyelvöket; mert erőszakot és háborgást látok a városban.

¹⁰ (55:11) Nappal és éjjel körüljárják azt annak kőfalainál, bent hamisság és ártalom van abban.

¹¹ (55:12) Veszedelem van bensejében; s nem távozik annak teréről a zsarnokság és csalárdság.

¹² (55:13) Mert nem ellenség szidalmazott engem, hisz azt elszenvédném; nem gyűlölöm emelte fel magát ellenem, hiszen elrejtettem volna magamat az elől:

¹³ (55:14) Hanem te, hozzám hasonló halandó, én barátom és ismerősöm,

¹⁴ (55:15) A kik együtt édes bizalomban éltünk; az Isten házába jártunk a tömegben.

¹⁵ (55:16) A halál vegye őket körül, elevenen szálljanak a Seolba; mert gonoszság van lakásukban, kebelökben.

¹⁶ (55:17) Én az Istenhez kiáltok, és az Úr megszabadít engem.

¹⁷ (55:18) Estve, reggel és délben panaszkodom és sóhajtozom, és ő meghallja az én szómat.

¹⁸ (55:19) Megszabadítja lelkemet békességre a rám támadó hadtól, mert sokan vannak ellenem.

¹⁹ (55:20) Meghallja Isten és megfelel nekik, (mivelhogy ő eleitől fogva trónol, Szela), a kik nem akarnak megváltozni és nem félik az Istent.

²⁰ (55:21) Kezeit felemelte a vele békességben lévőkre; megszegte az ő szövetségét.

²¹ (55:22) A vajnál simább az ő szája, pedig szívében háborúság van; lágyabbak beszédei az olajnál, pedig éles szablyák azok.

²² (55:23) Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz.

²³ (55:24) Te, Isten, a veszedelem vermébe taszítod őket; a vérszopó és álnok emberek életüknek felét sem élik meg; én pedig te benned bízom.

FEJEZET 56

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A JÓNATHELEM REHOKIMRA; DÁVIDNAK MIKTÁMJA; MIKOR MEGRAGADTÁK ŐT A FILISZTEUSOK GÁTHBAN. (56:2)

Könyörülj rajtam Istenem, mert halandó tátog ellenem és mindennap hadakozván, nyomorgat engem!

² (56:3) Ellenségeim minden napon tátoznak reám: bizony sokan hadakoznak ellenem, oh magasságos Isten!

³ (56:4) Mikor félnem kellene is, én bízom te benned.

⁴ (56:5) Isten által dicsekedem az ő ígétével; az Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem?

⁵ (56:6) Minden nap elforgatják beszédeimet; minden gondolatjok ellenem van, ártalomra.

⁶ (56:7) Egybegyűlnek, elrejtőznek, sarkaimat lesik, mert kívánják az én lelkemet.

⁷ (56:8) Gonoszsággal menekedhetnének? Haraggal rontsd meg, oh Isten, a népeket!

⁸ (56:9) Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod-é azoknak számát?

⁹ (56:10) Meghátrálnak majd ellenségeim, mikor kiáltok; így tudom meg, hogy velem van az Isten.

¹⁰ (56:11) Dicsérem Istent, az ő ígéréteért, dicsérem az Urat az ő ígéréteért.

¹¹ (56:12) Istenben bízom, nem félek: ember mit árthatna nékem?

¹² (56:13) Tartozom, oh Isten, az én néked tett fogadásaimmal; megadom néked a hálááldozatokat;

¹³ (56:14) Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól, bizony az én lábaimat az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az életnek világosságában.

FEJEZET 57

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK AZ ALTASHÉTRE; DÁVID MIKTÁMJA; MIKOR SAUL ELŐL A BARLANGBA MENEKÜLT. (57:2)

Könyörülj rajtam, oh Isten könyörülj rajtam, mert benned bízok az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, a míg elvonulnak a veszedelmek.

² (57:3) A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez, a ki jót végez felőlem.

³ (57:4) Elküld a mennyből és megtart engem: meggyalázza az engem elnyelőt. Szela. Elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét.

⁴ (57:5) Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között fekszem, emberek között, a kiknek foguk dárda és nyilak, nyelvök pedig éles szablya.

⁵ (57:6) Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!

⁶ (57:7) Hálót készítettek lábaimnak, lelkem meggörnyedett; vermet ástak én előttem, de ők estek abba. Szela.

⁷ (57:8) Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem; hadd énekeljek és zengedezzek!

⁸ (57:9) Serkenj fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfa, hadd költsem fel a hajnalt!

⁹ (57:10) Hálát adok néked, én Uram, a népek között, és zengedezek néked a nemzetek között.

¹⁰ (57:11) Mert nagy az egekig a te kegyelmed, és a felhőkig a te hűséged.

¹¹ (57:12) Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!

FEJEZET 58

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK AZ ALTASHÉTRE; DÁVID MIKTÁMJA. (58:2)

Avagy valóban a néma igazságot szóltatjátok-e meg? Avagy igazán ítélték-e ti embernek fiai?

² (58:3) Sőt inkább hamisságot forgattok a ti szívetekben! a ti kezeiteknek hamisságát méritek e földön.

³ (58:4) Eltértetek a gonoszok fogantatásuk óta; tévelygenek a hazugok anyjok méhétől kezdve.

⁴ (58:5) Mérgők olyan, mint a kígyónak mérgé; mint a siket áspisé, a mely füleit bedugja.

⁵ (58:6) A mely nem hallja a bűbájosoknak szavát, sem a bűvölőét, a ki bűbájokban jártas.

⁶ (58:7) Isten, rontsd meg az ő fogaikat az ő szájokban; az oroslánoknak zápfogait törd össze, Uram!

⁷ (58:8) Olvadjanak el, folyjanak széllal, mint a víz; ha felteszi nyilait, legyenek tompultak azok.

⁸ (58:9) Legyenek mint a csiga, a mely szétfolyván, elmúlik; mint az aszszonynak idétlen szülötte, a mely nem látta a napot.

⁹ (58:10) Mielőtt megéreznék fazekaitok a tövist, mind nyersen, mind égőn elragadja azt a forgószél.

¹⁰ (58:11) Örül az igaz, mikor látja a bosszúállást; lábait mossa a gonosznak vérében.

¹¹ (58:12) És azt mondja az ember: Bizonyára van jutalma az igaznak; bizony van ítélő Isten e földön!

FEJEZET 59

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK AZ ALTASHÉTRE. DÁVID MIKTÁMJA; MIDŐN EMBEREKET KÜLDE SAUL, ÉS ŐRIZÉK AZ Ő HÁZÁT, HOGY MEGÖLJÉK ŐT. (59:2)

Szabadíts meg engemet az én ellenségeimtől, Istenem; a reám támadóktól ments meg engemet!

² (59:3) Szabadíts meg engemet a gonosztevőktől, és a vérontó emberek ellen tarts meg engemet;

³ (59:4) Mert ímé lelkem után leselkednek, egybegyűltek ellenem az erősek; a nélkül, hogy hibás vagy vétkes volnék, Uram!

⁴ (59:5) Bűnöm nélkül egybegyűlnek és készülnek ellenem: serkenj fel előmbe és láds meg ezeket!

⁵ (59:6) Te, oh Uram, Seregek Istene, Izráel Istene serkenj fel! Büntesd meg mind e pogányokat, ne könyörülj senkin, a ki hamisságot cselekszik. Szela.

⁶ (59:7) Estenden megjelennek, ordítanak, mint az eb; körüljárják a várost.

⁷ (59:8) Ímé, szájokkal csácsognak, ajkaikon szabályák vannak: hisz, úgy mond, kicsoda hallja meg?

⁸ (59:9) Te pedig, Uram, neveted őket, és megcsúfolod mind e pogány népet.

⁹ (59:10) Hatalmával szemben te reád vigyázok; mert Isten az én váram.

¹⁰ (59:11) Előmbe jön az én kegyelmes Istenem; látnom engedi Isten az én ellenségeim romlását.

¹¹ (59:12) Ne öld meg őket, hogy népem meg ne felejtkezzék; bujdosókká tedd őket a te hatalmaddal, és alázd meg őket Uram, mi paizsunk!

¹² (59:13) Szájuknak vétke az ő ajkaiknak beszéde, fogattassanak meg kevélységükben; mert csak átkot és hazugságot szólnak.

¹³ (59:14) Veszítsd el őket búsulásodban, veszítsd el őket, hogy ne legyenek; és tudják meg, hogy Isten uralkodik és Jákób fölött, mind a földnek határáig. Szela.

¹⁴ (59:15) Estenden megjelennek, ordítanak, mint az eb, körüljárják a várost.

¹⁵ (59:16) Étel után barangolnak, és ha nem laknak jól, virrasztanak.

¹⁶ (59:17) Én pedig éneklek a te hatalmadat, és reggelenként zengem a te kegyelmességedet; mert váram voltál és menedékem az én nyomorúságom napján.

¹⁷ (59:18) Én erősségem! Te néked éneklek, mert Isten az én váram: ő az én kegyelmes Istenem!

FEJEZET 60

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A SUSANHEDUTHRA, DÁVIDNAK TANÍTÓ MIKTÁMJA; (60:2)

Mikor harczolt a mesopotámiai szirusokkal és a czóbai szirusokkal; és visszafordult Joáb és megverte az Edomitákat a Sóvölgyben, tizenkétezeret. (60:3) Isten, elvetettél minket, elszélesztettél minket; megharagudtál, hozz vissza minket!

² (60:4) Megrendítetted ez országot, ketté szakasztottad; építsd meg romlásait, mert megindult.

³ (60:5) A te népeddel nehéz dolgokat láttattál: bódító borral itattál minket.

⁴ (60:6) Adtál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért. Szela.

⁵ (60:7) Hogy megszabaduljanak a te kedveltjeid: segíts jobboldal és hallgass meg minket!

⁶ (60:8) Az ő szent helyén mondotta Isten: Örvendezek, kiosztom Sikemet és kimérem a Szukkót völgyét:

⁷ (60:9) Enyim Gileád és enyim Manasse, Efraim az én fejemnek oltalma: Júda az én törvény-rendelőm.

⁸ (60:10) Moáb az én mosdómedenczém, Edomra vetem az én sarumat; te Filisztea nékem örülj!

⁹ (60:11) Kicsoda vezet engem az erős városba? Kicsoda kísért el Edomig engem?

¹⁰ (60:12) Nem te-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, s nem vonultál ki, oh Isten, a mi seregeinkkel?

¹¹ (60:13) Segíts ki minket a nyomorúságból, mert emberi segítség hiábavaló.

¹² (60:14) Istennel győzedelmet nyerünk, s ő tapodja el ellenségeinket.

FEJEZET 61

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK HANGSZERRE: DÁVIDÉ. (61:2)

Hallgasd meg, oh Isten, az én kiáltásomat; figyelmezzél az én könyörgésemre.

² (61:3) E föld széléről kiáltok te hozzád; mert szívem elepedt: Vígy el engem innen a sziklára, a hova én nem jutok.

³ (61:4) Mert te vagy az én menedékem, s erős tornyom az ellenség ellen.

⁴ (61:5) Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd meneküljek a te szárnyaid árnyéka alá! Szela.

⁵ (61:6) Mert te, oh Isten, meghallgattad az én fogadásaimat; a te neved tisztelőinek örökségét megadtad nékem.

- ⁶ (61:7) Adj napokat a király napjaihoz, esztendeit nemzedékről nemzedékre nyujtsd.
- ⁷ (61:8) Isten előtt lakozzék örökké; kegyelmedet és hűségedet rendeld ki, hogy őrizzék meg őt.
- ⁸ (61:9) Így éneklek majd a te nevedet szüntelen, hogy beteljesítsem az én fogadásaimat minden napon.

FEJEZET 62

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, JEDUTUN SZERINT; DÁVID ZSOLTÁRA. (62:2)

Csak Istenben nyugszik meg lelkem; tőle van az én szabadulásom.

² (62:3) Csak ő az én kösziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettébb.

³ (62:4) Meddig támadtok még egy ember ellen; meddig törtök ellene valamennyien, mint meghanyatlott fal és dűlő kerítés ellen?

⁴ (62:5) Csak arról tanácskoznak, mimódon vessék őt le méltóságából; szeretik a hazugságot; szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. Szela.

⁵ (62:6) Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reménységem.

⁶ (62:7) Csak ő az én kösziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg.

⁷ (62:8) Istennél van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kösziklám, az én menedékem Istenben van.

⁸ (62:9) Bízhatok ő benne mindenkor, ti népek; öntsétek ki előtte szíveteket; Istn a mi menedékünk. Szela.

⁹ (62:10) Bizony hiábavalók a közembernek fiai és hazugok a főembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind alábbvalók a semminél.

¹⁰ (62:11) Ne bízhatok zsarolt javakban, és rablott jószággal ne kevélykedjete; a vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok;

¹¹ (62:12) Egyszer szólott az Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom az Istené.

¹² (62:13) Tiéd Uram a kegyelem is. Bizony te fizetsz meg mindenkinek az ő cselekedete szerint!

FEJEZET 63

DÁVID ZSOLTÁRA, MIKOR A JÚDA PUSZTÁJÁBAN VOLT. (63:2)

Isten! én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged; téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, a melynek nincs vize;

² (63:3) Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélvén a te hatalmat és dicsőségedet.

³ (63:4) Hiszen a te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged.

⁴ (63:5) Áldanálak ezért életem fogytaig; a te nevedben emelném fel kezeimet.

⁵ (63:6) Mintha zsírral és kövérséggel telnék meg lelkem, mikor víg ajakkal dicsérhet téged az én szájam!

⁶ (63:7) Ha reád gondolok ágyamban: örváltásról örváltásra rólad elmélkedem;

⁷ (63:8) Mert segítségem voltál, és a te szárnyaidnak árnyékában örvendeztem.

⁸ (63:9) Ragaszkodik hozzád az én lelkem; a te jobbod megtámogat engem.

- ⁹ (63:10) Azok pedig, a kik veszedelemre keresik lelkemet, a föld mélységeibe jutnak.
- ¹⁰ (63:11) Szablya martalékaiul esnek el, és a rókáknak lesznek eledelei.
- ¹¹ (63:12) A király pedig örvendezni fog Istenben; dicséri őt mindaz, a ki ő reá esküszik; mert bedugatik a hazugok szája.

FEJEZET 64

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID ZSOLTÁRA. (64:2)

Hallgasd meg, Isten, az én szómat, mikor panaszkodom; az ellenségtől való félelemtől mentsd meg életemet.

² (64:3) Rejts el engem a rosszakaróknak tanácsa elől, a gonosztevőknek gyülekezetétől.

³ (64:4) A kik megélesítik nyelvöket, mint a szablyát; irányozzák nyilokat, keserű beszédöket.

⁴ (64:5) Hogy lövöldözzék titkon az ártatlant; nagy hirtelenséggel lövöldözik azt, és nem félnek.

⁵ (64:6) Megátalkodottak gonosz szándékukban; megegyeztek, hogy tört vetnek titkon, mondják: ki látja őket?

⁶ (64:7) Álnokságokat koholnak; a kikoholt tervet végrehajták; mindenikök keble és szíve kikutathatatlan.

⁷ (64:8) De meglövi őket az Isten; hirtelen nyíl üt rajtuk sebet.

⁸ (64:9) És megejtik őket, a nyelvök lesz ellenök; iszonyodik mindenki, a ki őket látja.

⁹ (64:10) Akkor megfélemlenek mind az emberek; hirdetni fogják Istennek dolgát, és megértik cselekedetét.

¹⁰ (64:11) Örvendeni fog az igaz Istenben, és hozzá menekül; és dicsekedni fognak minden egyenesszívűek.

FEJEZET 65

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; ZSOLTÁR; DÁVID ÉNEKE. (65:2)

Tied a hódolat, a dicséret, oh Isten, a Sionon; és néked teljesítik ott a fogadást.

² (65:3) Oh könyörgést meghallgató, hozzád folyamodik minden test.

³ (65:4) Bűneim erőt vettek rajtam; vétkeinket te bocsásd meg.

⁴ (65:5) Boldog az, a kit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a te tornáczaidban; hadd teljesejünk meg a te házadnak javaival, a te templomodnak szentségével!

⁵ (65:6) Csodálatos dolgokat szólasz nekünk a te igazságodban, idvességünknek Istene; e föld minden szélének és a messze tengernek bizodalma;

⁶ (65:7) A ki hegyeket épít erejével, körül van övezve hatalommal;

⁷ (65:8) A ki lecsillapítja a tengerek zúgását, habjaik zúgását, és a népek háborgását.

⁸ (65:9) Félnék is jeleidtől a szélek lakói; a napkelet és nyugot határait megörvendezteted.

⁹ (65:10) Meglátogatod a földet és elárasztod; nagyon meggazdagítod azt. Istennek folyója tele van vizekkel; gabonát szerzesz nekik, mert úgy rendelted azt.

¹⁰ (65:11) Megitatod barázdáit, göröngyeit meglapítod; záporosővel meglágyítod azt, termését megáldod.

¹¹ (65:12) Megkoronázod az esztendőt jóvoltoddal, és a te nyomdokaidon kövérség fakad;

¹² (65:13) Csepegnek a puszta legelői és a halmokat vígság övezi.

¹³ (65:14) A legelők megtelnek juhokkal, és a völgyeket gabona borítja; örvendeznek és énekelnek.

FEJEZET 66

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; ZSOLTÁR, ÉNEK.

Örvendezz Istennek, oh te egész föld.

² Énekeljétek az ő nevének dicsőségét; dicsőítsétek az ő dicséretét!

³ Mondjátok Istennek: Mily csudálatosak a te műveid: a te hatalmad nagy volta miatt hízelegnek néked ellenségeid.

⁴ Az egész föld leborul előtted; énekel néked, énekli a te nevedet. Szela.

⁵ Jöjjetek és lássátok az Isten dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek fiain.

⁶ A tengert szárazzá változtatta, a folyamon gyalog mentek át: ott örvendeztünk ő benne.

⁷ A ki uralkodik az ő hatalmával örökké, szemmel tartja a pogányokat, hogy az engedetlenek fel ne fuvalkodjanak magukban. Szela.

⁸ Áldjátok népek a mi Istenünket, és hallassátok az ő dicséretének szavát.

⁹ A ki megleveníti lelkünket, s nem engedi, hogy lábaink megtántorodjanak.

¹⁰ Met megpróbáltál minket, oh Isten, megtisztítottál, a mint tisztítják az ezüstöt.

¹¹ Hálóba vittél be minket, megszorítottad derekainkat.

¹² Embert ültettél fejünkre, tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bőségre.

¹³ Elmegyek házadba égőáldozatokkal, lefizetem néked fogadásaimat,

¹⁴ A melyeket ajakim ígértek és szájam mondott nyomorúságomban.

¹⁵ Hízalt juhokat áldozom néked égőáldozatul, kosok jóillatú áldozatával; ökröket bakokkal együtt áldozom néked. Szela.

¹⁶ Jöjjetek el és halljátok meg, hadd beszéljem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkemmel!

¹⁷ Hozzá kiálték az én szájjammal, és magasztalás volt nyelvem alatt.

¹⁸ Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram.

¹⁹ Ámde meghallgatott Isten, figyelmezett könyörgésem szavára.

²⁰ Áldott az Isten, a ki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.

FEJEZET 67

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; HANGSZEREKKEL; ZSOLTÁR; ÉNEK. (67:2)

Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa meg az ő orcáját rajtunk. Szela.

² (67:3) Hogy megismerjék e földön a te útadat, minden nép közt a te szabadításodat.

³ (67:4) Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan.

⁴ (67:5) Örvendnek és vígadnak a nemzetek, mert igazsággal ítéled a népeket, és a nemzeteket e földön te igazgatod. Szela.

⁵ (67:6) Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan.

⁶ (67:7) A föld megadta az ő gyümölcsét: megáld minket az Isten, a mi Istenünk;

⁷ (67:8) Megáld minket az Isten, és féli őt a földnek minden határa!

FEJEZET 68

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK; DÁVID ZSOLTÁRA, ÉNEKE. (68:2)

Felkél az Isten, elszélednek ellenségei; és elfutnak előle az ő gyűlölői.

² (68:3) A mint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; a mint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten előtt;

³ (68:4) Az igazak pedig örvendeznek és vígadnak az Isten előtt, és ujjongnak örömmel.

⁴ (68:5) Énekeljete Istennek, zengedeztetek az ő nevének; csináljatok utat annak, a ki jön a pusztákon át, a kinek Jah a neve, és örüljete előtte.

⁵ (68:6) Árváknak atyja, özvegyeknek bírása az Isten az ő szentséges hajlékában.

⁶ (68:7) Isten hozza vissza a száműzötteket, kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen.

⁷ (68:8) Oh Isten, mikor kivonultál a te néped előtt, mikor a pusztába beléptél: Szela.

⁸ (68:9) A föld reng vala, az egek is csepegnek vala Isten előtt, ez a Sinai hegy is az Isten előtt, az Izráel Istene előtt.

⁹ (68:10) Bő záport hintesz vala, oh Isten, a te örökségedre, s a lankadót megújítod vala.

¹⁰ (68:11) Benne tanyázott a te gyülekezeted: te szerzed jóvoltodból a szegénynek, oh Isten!

¹¹ (68:12) Az Úr ad vala szólniok az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának.

¹² (68:13) A seregek királyai futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat.

¹³ (68:14) Ha cserények között heverték is: olyanok lesztek, mint a galambnak szárnyai, a melyeket ezüst borít, vagy mint vitorla-tollai, a melyek színarany fényűek.

¹⁴ (68:15) Mikor a Mindenható szétszórta benne a királyokat, mintha hó esett volna a Salmonon.

¹⁵ (68:16) Isten hegye a Básán hegye; sok halmú hegy a Básán hegye;

¹⁶ (68:17) Mit kevélykedtek ti sok halmú hegyek? Ezt a hegyet választotta Isten lakóhelyéül; bizony ezen lakozik az Úr mindörökké!

¹⁷ (68:18) Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai hegyen az ő szent hajlékában.

¹⁸ (68:19) Felmentél a magasságba, foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekben: még a pártütők is ide jönnek lakni, oh Uram Isten!

¹⁹ (68:20) Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene! Szela.

²⁰ (68:21) Ez a mi Istenünk a szabadításnak Istene, és az Úr Isten az, a ki megszabadít a haláltól.

²¹ (68:22) Csak Isten ronthatja meg az ő ellenségeinek fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját.

²² (68:23) Azt mondta vala az Úr: Básánból visszahozlak, a tenger mélységéből is kihozlak,

²³ (68:24) Hogy lábadat veresre fessed a vérben, ebeidnek nyelve az ellenségből lakomázzék.

- ²⁴ (68:25) Látták a te bevonulásodat, oh Isten! Az én Istenem, királyom bevonulását a szentélybe.
- ²⁵ (68:26) Elöl mennek vala az éneklők, utánok a húrpengetők, középen a doboló leányok.
- ²⁶ (68:27) A gyülekezetben áldjátok az Istent, az Urat áldjátok, ti Izráel magvából valók!
- ²⁷ (68:28) Ott a kis Benjámin, a ki uralkodik rajtok, a Júda fejedelmei és az ő gyülekezetők; a Zebulon fejedelmei és a Nafthali fejedelmei.
- ²⁸ (68:29) Istened rendelte el a te hatalmadat: erősítsd meg, oh Isten, azt, a mit számunkra készítettél!
- ²⁹ (68:30) A te Jeruzsálem felett álló hajlékodból királyok hoznak majd néked ajándékokat.
- ³⁰ (68:31) Fenyítsd meg a nádasnak vadját, a bikák csordáját a népek tulkaival egybe, a kik ezüst-rudakkal terpeszkednek; szórd szét a népeket, a kik a háborúban gyönyörködnek.
- ³¹ (68:32) Eljönnek majd a főemberek Égyiptomból; Szerecsenország hamar kinyújtja kezeit Istenhez.
- ³² (68:33) E földnek országai mind énekeljete Istennek: zengjete dicséretet az Úrnak! Szela.
- ³³ (68:34) A ki kezdettől fogva az egek egein ül; ímé, onnét szól nagy kemény szóval.
- ³⁴ (68:35) Tegyetek tisztességet Istennek, a kinek dicsősége az Izráelen és az ő hatalma a felhőkben van.
- ³⁵ (68:36) Rettenetes vagy, oh Isten, a te szent hajlékodból; az Izráelnek Istene ad erőt és hatalmat a népnek. Áldott legyen az Isten!

FEJEZET 69

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A SÓSANNIMRA; DÁVIDÉ. (69:2)

Szabadíts meg engemet, oh Isten, mert a vizek lelkeimig hatottak.

- ² (69:3) Mély sárba estem be, hol meg nem állhatok; feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem.
- ³ (69:4) Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt a torkom; szemeim elbágyadtak, várván Istenemet.
- ⁴ (69:5) Többen vannak fejem hajszálainál, a kik ok nélkül gyűlölnék engem; hatalmasok a vesztetre törők, a kik ellenségeim alap nélkül; a mit nem ragadtam el, azt kell megfizetnem!
- ⁵ (69:6) Oh Isten, te tudod az én balgatagságomat, és az én bűneim nyilván vannak te előtted:
- ⁶ (69:7) Ne szégyenüljenek meg miattam, a kik te benned remélnek, Uram, Seregeknek Ura! Ne pironkodjanak miattam, a kik téged keresnek, oh Izráelnek Istene!
- ⁷ (69:8) Mert te éretted viselek gyalázatot, és borítja pirontság az én orcámat.
- ⁸ (69:9) Atyámfiái előtt idegenné lettem, és anyám fiai előtt jövevénynyé.
- ⁹ (69:10) Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám.
- ¹⁰ (69:11) Ha sírok és bőjtöléssel gyötöröm lelkemet, az is gyalázatomra válik.
- ¹¹ (69:12) Ha gyászruhába öltözöm, akkor példabeszédül vagyok nékik.
- ¹² (69:13) A kapuban ülők rólam szólnak, és a borozók rólam énekelnek.
- ¹³ (69:14) Én pedig néked könyörgök, oh Uram; jókedvednek idején, oh Isten, a te kegyelmed sokaságához képest hallgass meg engem a te megszabadító hűséggeddel.

- 14** (69:15) Ments ki engem az iszapból, hogy el ne süllyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlöldöimtől és a feneketlen vizekből;
- 15** (69:16) Hogy el ne borítson a vizek árja, és el ne nyeljen az örvény, és a veremnek szája be ne záruljon felettem!
- 16** (69:17) Hallgass meg engem, Uram, mert jó a te kegyelmességed! A te irgalmasságodnak sokasága szerint tekints én reám;
- 17** (69:18) És ne rejtse el orczádat a te szolgádtól; mert szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem!
- 18** (69:19) Légy közel az én lelkemhez és váltsd meg azt; az én ellenségeimért szabadíts meg engem.
- 19** (69:20) Te tudod az én gyalázatomat, szégyenemet és pirulásomat; jól ismered minden szorongatómat.
- 20** (69:21) A gyalázat megtörte szívemet és beteggé lettem; várok vala részvétre, de hiába; vigasztalókra, de nem találék.
- 21** (69:22) Sőt ételemben mérget adnak vala, és szomjúságomban eczettel itatnak vala engem.
- 22** (69:23) Legyen az ő asztalok előttök törre, és a bátorságosoknak hálóvá.
- 23** (69:24) Setétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak; és az ő derekukat tedd mindenkorra roskataggá.
- 24** (69:25) Önts ki a te haragodat reájok, és a te haragodnak búsulása érje utól őket.
- 25** (69:26) Legyen az ő palotájok pusztá, és az ő hajlékukban ne legyen lakos;
- 26** (69:27) Mert a kit te megvertél, azt üldözik, és a töled sujtottak fájdalmát szólják meg.
- 27** (69:28) Szedd össze álnokságaikat, és a te igazságodra ne jussanak el.
- 28** (69:29) Töröltessenek ki az élők könyvéből, és az igazak közé ne irattassanak.
- 29** (69:30) Engem pedig, a ki nyomorult és szenvedő vagyok, emeljen fel, oh Isten, a te segedelmed!
- 30** (69:31) Dicsérem az Istennek nevét énekkel, és magasztalom hálaadással.
- 31** (69:32) És kedvesebb lesz az Úr előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmű tuloknál.
- 32** (69:33) Látják ezt majd a szenvedők és örülnek; ti Istent keresők, elevenedjék a ti szívetek!
- 33** (69:34) Mert meghallgatja az Úr a szegényeket, és az ő foglyait nem veti meg.
- 34** (69:35) Dicsérvék őt az egek és a föld; a tengerek és a mi csak mozog azokban!
- 35** (69:36) Mert megtartja Isten a Siont, és megépíti Júdának városait; és ott lakoznak majd és bírni fogják azt.
- 36** (69:37) És az ő szolgálóinak maradékai öröklék azt, és abban laknak majd, a kik szeretik az ő nevét.

FEJEZET 70

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, DÁVIDTÓL, EMLÉKEZTETÉSRE. (70:2)

Isten, az én szabadításomra, Uram, az én segítségemre siess!

2 (70:3) Szégyenüljenek meg és piruljanak, a kik életemre törnek; riadjanak vissza és gyalázat érje őket, a kik bajomat kívánják.

3 (70:4) Hátráljanak meg gyalázatoságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé!

4 (70:5) Örülnek és örvendeznek majd benned mindazok, a kik keresnek tégedet, és ezt

mondják majd szüntelen, a kik szeretik a te szabadításodat: Magasztaltassék fel az Isten!
5 (70:6) Én pedig szegény és nyomorult vagyok: siess hozzám, oh Isten; segedelmem és szabadítóm vagy te Uram: ne késsél!

FEJEZET 71

TE BENNED BÍZOM,

Uram! Ne szégyenüljek meg soha.

2 A te igazságod szerint ments meg és szabadíts meg engem; hajtsd hozzám füledet és tarts meg engem.

3 Légy sziklaváram, a hova menekülhessek szüntelen; rendelkezél megtartásom felől, mert köszálam és erősségem vagy te.

4 Én Istenem, szabadíts meg engem a gonosznak kezéből; a hamisnak és kegyetlennek markából!

5 Mert te vagy az én reménységem, oh Uram, Istenem, és bizodalmam gyermekségemtől fogva!

6 Reád támaszkodom születésem óta; anyámnak méhéből te vontál ki engem; rólad szól az én dicséretem szüntelen.

7 Mintegy csudává lettem sokaknak; de te vagy az én erős bizodalmam.

8 Megtelik szájam dicséreteddel, minden napon a te dicsőségeddel.

9 Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem!

10 Mert felőlem szólnak elleneim, és a kik életemre törnek, együtt tanácskoznak,

11 Mondván: Az Isten elhagyta őt! Kergessétek és fogjátok meg, mert nincs, a ki megszabadítsa.

12 Oh Isten, ne távozzál el tőlem! Én Istenem, siess segítségemre!

13 Szégyenüljenek meg és enyészsenek el életemnek ellenségei; borítsa szégyen és gyalázat azokat, a kik vesztemre törnek!

14 Én pedig szüntelen reménylek, és szaporítom minden te dicséretedet.

15 Szájam beszéli a te igazságodat, minden nap a te szabadításodat, mert számát sem tudom.

16 Az Úr Istennek nagy tetteivel járok; csak a te igazságodról emlékezem!

17 Oh Isten, gyermekségemtől tanítottál engem; és mind mostanig hirdetem a te csudadolgaidat.

18 Vénségemig és megőszülésemig se hagyj el engem, oh Isten, hogy hirdessem a te karodat e nemzetségnek, és minden következőnek a te nagy tetteidet.

19 Hisz a te igazságod, oh Isten, felhat az égig, mert nagyságos dolgokat cselekedtél; kicsoda hasonló te hozzád, oh Isten?!

20 A ki sok bajt és nyomorúságot éreztettél velünk, de ismét meglelevenítesz, és a föld mélységéből ismét felhozol minket.

21 Megsokasítod az én nagyságomat; hozzám fordulsz és megvigasztalsz engem.

22 Én is tisztellek téged lanttal a te hűségédért, én Istenem! Éneklek néked hárfával, oh Izráelnek szentje!

23 Örvendeznek az én ajakim, hogy énekelhetek néked, és lelkem is, a melyet

megváltottál.

²⁴ Nyelvem is minden napon hirdeti a te igazságodat, mert megszégyenültek és gyalázattal illettetek, a kik vesztetre törnek.

FEJEZET 72

SALAMONÉ.

Isten, a te ítéletidet add a királynak, és a te igazságodat a király fiának.

² Hadd ítélje népedet igazsággal, és a te szegényeidet méltányossággal.

³ Teremjenek a hegyek békességet a népnek, és a halmok igazságot.

⁴ Legyen birája a nép szegényeinek, segítsen a szűkölködőnek fiain, és törje össze az erőszakoskodót.

⁵ Féljenek téged, a míg a nap áll és a meddig a hold fénylik, nemzedékről nemzedékre.

⁶ Szálljon alá, mint eső a rétre, mint zápor, a mely megöntözi a földet.

⁷ Virágozzék az ő idejében az igaz és a béke teljessége, a míg nem lesz a hold.

⁸ És uralkodjék egyik tengertől a másik tengerig, és a nagy folyamtól a föld határáig.

⁹ Boruljanak le előtte a pusztalakók, és nyalják ellenségei a port.

¹⁰ Tarsis és a szigetek királyai hozzanak ajándékot; Seba és Szeba királyai adománynyal járuljanak elé.

¹¹ Hajoljanak meg előtte mind a királyok, és minden nemzet szolgáljon néki.

¹² Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, a kinek nincs segítője.

¹³ Könyörül a szegényen és szűkölködőn, s a szűkölködők lelkét megszabadítja;

¹⁴ Az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelköket, és vérök drága az ő szemében.

¹⁵ És éljen ő és adjanak néki Seba aranyából; imádkozzanak érte szüntelen, és áldják őt minden napon.

¹⁶ Bő gabona legyen az országban a hegyek tetején is; rengjen gyümölcse, mint a Libanon, s viruljon a városok népe, mint a földnek füve.

¹⁷ Tartson neve mindörökké; viruljon neve, míg a nap lesz; vele áldják magokat mind a nemzetek, és magasztalják őt.

¹⁸ Áldott az Úr Isten, Izráelnek Istene, aki csudadolgokat cselekszik egyedül!

¹⁹ Áldott legyen az ő dicsőséges neve mindörökké, és teljék be dicsőségével az egész föld. Ámen! Ámen!

²⁰ Itt végződnek Dávidnak, az Isai fiának könyörgései.

FEJEZET 73

ASZÁF ZSOLTÁRA.

Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, a kik tiszta szívűek.

² De én?! Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híjja, hogy lépteim el nem iszamodtak.

³ Mert irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencsését.

⁴ Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó.

⁵ A halandók nyomorúságában nincs részök, és az emberekkel nem ostromoztatnak.

⁶ Ezért nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket.

⁷ A kövérség miatt kinn ülnek az ő szemeik, elméjük gondolatjai csaponganak.

⁸ Gúnyolódnak és gonoszságot szólnak; elnyomásról beszélnek fennhíjázással.

- ⁹ Az égre tátogatják szájakat, és nyelvök eljárja a földet.
- ¹⁰ Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet szűrcsölnek;
- ¹¹ És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?
- ¹² Ímé, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek!
- ¹³ Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet;
- ¹⁴ Mert nyomorgattatom minden napon, és ostromoztatom minden reggel!
- ¹⁵ Ha azt mondom: Ilyen módon szólok: Ímé, a te fiaid nemzedékét árulom el.
- ¹⁶ Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben.
- ¹⁷ Mígnem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát.
- ¹⁸ Bizony síkos földön helyezted el őket; pusztaságokra vetted ki őket.
- ¹⁹ Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől.
- ²⁰ Mint álmot, ha felserkenünk: te Uram, ha felserkensz, úgy veted meg képöket.
- ²¹ Hogyha keseregne szívem, és háborognának veséim:
- ²² Akkor balgatag és tudatlan volnék én, oktalan állat volnék te irántad.
- ²³ De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet.
- ²⁴ Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem.
- ²⁵ Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!
- ²⁶ Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek köszikléja és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindörökké!
- ²⁷ Mert ímé, a kik eltávoznak tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, a kik elhajolnak tőled.
- ²⁸ De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.

FEJEZET 74

ASZÁF TANÍTÁSA.

- M**iórt vetettél el, oh Isten, teljesen? Miért füstölög haragod a te legelődnek juhaid ellen?
- ² Emlékezzél meg a te gyülekezetedről, a melyet régen szerzettél és a melyet megváltottál: a te örökségednek részéről, a Sion hegyéről, a melyen lakozol!
- ³ Lépj fel a teljes pusztaságba; mindent tönkre tett az ellenség a szent helyen!
- ⁴ Támadóid a te gyülekezeted hajlékában ordítanak: jeleiket tűzték fel jelekké.
- ⁵ Úgy tűnnek fel, mint mikor valaki fejszéjét emelgeti az erdőnek sűrű fáira.
- ⁶ Faragványait már mind összetördelték: fejszéikkel és pörölyökkel.
- ⁷ Szent helyedet lángba borították; neved hajlékát földig megfertőztették.
- ⁸ Ezt mondták szívökben: Dúljuk fel őket mindenestől! Felgyújtották Istennek minden hajlékát az országban.
- ⁹ Jeleinket nem látjuk, próféta nincs többé, és nincs közöttünk, a ki tudná: meddig tart ez?
- ¹⁰ Meddig szidalmaz, oh Isten, a sanyargató? Örökké gyalázza-e az ellenség a te nevedet?
- ¹¹ Miért húzod vissza kezedet, jobbodat? Vond ki kebeledből: végezz!
- ¹² Pedig Isten az én királyom eleitől fogva, a ki szabadításokat mível e föld közepette.
- ¹³ Te hasítottad ketté a tengert erőddel; te törted össze a czethalak fejait a vizekben.
- ¹⁴ Te rontottad meg a leviathánnak fejét, s adtad azt eledelül a pusztai népnek.
- ¹⁵ Te fakasztottad fel a forrást és patakot, te száraztottad meg az örök folyókat.

- 16** Tiéd a nappal, az éjszaka is tiéd; te formáltad a világosságot és a napot.
- 17** Te szabtd meg a földnek minden határát: a nyarat és a telet te formáltad.
- 18** Emlékezzél meg erről: ellenség szidalmazta az Urat, s bolond nép káromolta a te nevedet.
- 19** Ne adjad a fenevadnak a te gerliczédnek lelkét; szegényeidnek gyülekezetéről ne feledkezzél meg végképen!
- 20** Tekints a szövetségre; mert telve vannak e földnek rejtekhelyei zsaroló tanyákkal.
- 21** A megrontott ne térjen szegényvállással vissza; a nyomorult és szűkölködő dicsérje a te nevedet.
- 22** Kelj fel, oh Isten, és véd a te ügyedet; emlékezzél meg a te gyaláztatásodról, a melylyel naponként illet téged a bolond!
- 23** Ne felejtkezzél el ellenségeidnek szaváról, és az ellened támadók háborgatásáról, a mely szüntelen nevededik!

FEJEZET 75

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, AZ ALTASHÉTRE, ASZÁF ZSOLTÁRA, ÉNEK. (75:2)

- T**isztelünk téged, oh Isten, tisztelünk; neved közel van, hirdetik csodatetteid.
- 2** (75:3) Ha megszabom a határidőt, én méltányosan ítélek.
- 3** (75:4) A föld és annak minden lakosa elcsügged; én erősítem meg annak oszlopait. Szela.
- 4** (75:5) A kérkedőknek azt mondom: Ne kérkedjete; és a gonoszoknak: Ne emeljetek szarvat!
- 5** (75:6) Ne emeljetek magasra szarvatokat, ne szóljatok megkeményedett nyakkal;
- 6** (75:7) Mert nem napkelettől, sem napnyugattól, s nem is a pusztá felől támad a felmagasztalás;
- 7** (75:8) Hanem Isten a bíró, a ki egyet megaláz, mást felmagasztal!
- 8** (75:9) Mert pohár van az Úr kezében, bortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is iszsza és szopja a föld minden gonosztevője.
- 9** (75:10) Én pedig hirdetem ezt mindörökké, és éneket mondok a Jákób Istenének.
- 10** (75:11) És a gonoszoknak szarvait mind letördelem; az igaznak szarvai pedig felmagasztaltatnak.

FEJEZET 76

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK HANGSZEREKKEL; ASZÁF ZSOLTÁRA, ÉNEK. (76:2)

- I**smeretes az Isten Júdában, nagy az ő neve Izráelben.
- 2** (76:3) Mert hajléka van Sálemben, és lakhelye Sionban.
- 3** (76:4) Ott törte össze a kézív villámain, paizst, szablyát és a hadat. Szela.
- 4** (76:5) Ragyogó vagy te, felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek.
- 5** (76:6) Kifosztattak a bátor szívűek, álmukat aluszszaák, és minden hős kezének ereje veszett.
- 6** (76:7) A te dorgálásodtól, oh Jákób Istene, megzsibbadt mind szekér, mind ló.
- 7** (76:8) Te, te rettenetes vagy, és ki állhat meg orczád előtt, mikor haragszol?
- 8** (76:9) Az egekből jelentetted ki ítéletedet; a föld megrettent és elcsendesedett,

- ⁹ (76:10) Mikor felkelt Isten az ítéletre, hogy megszabadítsa a föld minden nyomorultját! Szela.
- ¹⁰ (76:11) Mert az emberek haragja megdicsőít téged, miután felövezed végső haragodat.
- ¹¹ (76:12) Tegyetek fogadást és adjátok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneteknek; mindnyájan, a kik ő körülte laknak, hozzanak ajándékot a Rettenetesnek.
- ¹² (76:13) Mert a fejedelmek gőgjét megtöri, rettenetes a föld királyaihoz.

FEJEZET 77

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, JEDUTUNNAK; ASZÁFÉ, ZSOLTÁR. (77:2)

Szavamat Istenhez emelem és kiáltok; szavamat Istenhez emelem, hogy figyelmezzon reám.

² (77:3) Nyomorúságom idején az Urat keresem; kezem feltartom éjjel szünetlenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni.

³ (77:4) Istenről emlékezem és sóhajtok; róla gondolkodom, de elepedt az én lelkem. Szela.

⁴ (77:5) Szemeimet ébren tartod; hánykolódom, de nem szólhatok.

⁵ (77:6) Elmélkedem a régi napokról, a hajdankor éveiről.

⁶ (77:7) Megemlékezem éjjel az én énekeimről; szívemben elgondolkodom és azt kutatja lelkem:

⁷ (77:8) Avagy mindörökké elvet-é az Úr? és nem lesz-é többé jóakaró?

⁸ (77:9) Avagy végképen elfogyott-é az ő kegyelme? vagy megszűnik-é ígérete nemzedékről nemzedékre?

⁹ (77:10) Avagy elfelejtkezett-é könyörölni Isten? avagy elzárta-é haragjában az ő irgalmát? Szela.

¹⁰ (77:11) És mondám: Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbja megváltozott.

¹¹ (77:12) Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáidról;

¹² (77:13) És elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről gondolkozom.

¹³ (77:14) Oh Isten, a te utad szentséges; kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten?

¹⁴ (77:15) Te vagy az Isten, a ki csodát mívelsz; megmutattad a népek között a te hatalmadat.

¹⁵ (77:16) Megváltottad népedet karoddal a Jákób és a József fiait. Szela.

¹⁶ (77:17) Láttak téged a vizek, oh Isten, láttak téged a vizek és megfélemlének; a mélységek is megrázkódnak.

¹⁷ (77:18) A felhők vizet ömlesztének; megzendülének a fellegek, és a te nyílaid szélllyel futkostanak.

¹⁸ (77:19) Mennydörgésed zúgott a forgószélben; villámlásaid megvilágosították a mindenséget; megrázkódott és megindult a föld.

¹⁹ (77:21) Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg.

²⁰ (77:21) Vezetted mint nyáját, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével.

FEJEZET 78

ASZÁF TANÍTÁSA.

Figyelj én népem az én tanításomra; hajtsátok füleiteket számnak beszédeire.

² Megnyitom az én számat példabeszédre; rejtett dolgokat szólok a régi időből.

³ A miket hallottunk és tudunk; és a miket atyáink beszéltek nekünk,

⁴ Nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett.

⁵ Mert bizonyosságot állított Jákóbban, és törvényt rendelt Izráelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat;

⁶ Hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak;

⁷ Hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák.

⁸ Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, olyan nemzedék, a melynek szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt.

⁹ Efraim fiai, a fegyveres íjászok hátat fordítottak az ütközet napján;

¹⁰ Nem őrizték meg az Isten szövetségét, és nem akartak járni az ő törvényében;

¹¹ Sőt elfelejtkeztek az ő tetteiről, csodáiról, a melyeket mutatott nekik.

¹² Apáik előtt csodát mívelt Égyiptom földjén, a Czoán mezején.

¹³ Ketté választotta a tengert s átvitte őket; és felállította a vizeket fal gyanánt.

¹⁴ Vezette őket nappal felhőben, és egész éjen át tűznek világosságában.

¹⁵ Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniok adott bőségesen, akárcsak a mélységes vizekből.

¹⁶ Patakokat fakasztott a kősziklából, és folyamok módjára vizeket ömlesztett:

¹⁷ Mégis folyvást vétkeztek ellene, és haragították a Felségest a pusztában;

¹⁸ És megkísérték Istent az ő szívökben, enni valót kérvén az ő kívánságuk szerint.

¹⁹ És szólának Isten ellen, mondván: Avagy tudna-e Isten asztalt teríteni a pusztában?

²⁰ Ímé, megcsapta a kősziklát és víz ömlött és patakok özönlöttek; de vajjon tud-e kenyeret is adni? avagy készíthet-e húst az ő népének?

²¹ Meghallotta az Úr és megharagudott ezért, és tűz gyulladt fel Jákób ellen, és harag gerjedt fel Izráel ellen;

²² Mert nem hittek Istenben, és nem bíztak az ő segedelmében,

²³ És ráparancsolt a felhőkre ott fenn, és az egek ajtait megnyitotta.

²⁴ És hullatott rájuk mannát eledelül, és mennyei gabonát adott nekik.

²⁵ Angyalok kenyerét ette az ember, bőséggel vetett nekik eleséget,

²⁶ Megindítá a keleti szelet az egekben, és elhozá erejével a déli szelet;

²⁷ És hullata rájuk annyi húst, mint a por, és annyi madarat, mint a tenger fővénye.

²⁸ És leszállítá azokat az ő táboruk közepére, az ő sátoraikhoz köröskörül.

²⁹ Evének azért és igen megelégedének, és a mit kívántak, azt hozá nekik.

³⁰ Még fel sem hagytak a kívánságukkal; az étel még a szájukban vala:

³¹ Mikor az Isten haragja felgerjede ellenök, és főbbjeik közül sokakat megöle, és Izráelnek ifjait levágá;

³² Mindamellet is újra vétkezének, és nem hívének az ő csodadolgaiban.

³³ Azért hiábavalóságban töltötte el napjaikat, éveiket pedig rettegésben.

³⁴ Ha ölte őket, hozzá fordultak, megtértek és Istent keresék.

³⁵ És eszközbe vevék, hogy Isten az ő sziklájok, és a felséges Isten az ő megváltójok;

- 36 És hízelkedének néki szájokkal, nyelvökkel pedig hazudozának néki.
- 37 De szívök nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az ő szövetségéhez;
- 38 Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását.
- 39 Azért eszébe vevé, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebbenő szél, a mely nem tér vissza.
- 40 Hányszor keserítették őt a pusztában, hányszor illették fájdalommal a kietlenben?!
- 41 És újra kísértették az Istent, és ingerelték Izráel szentjét.
- 42 Nem emlékeztek meg az ő kezéről, sem a napról, amelyen megváltotta őket a nyomorgatótól;
- 43 Midőn kitűzte jeleit Égyiptomban, és csodáit a Czoán mezején.
- 44 És vérré változtatta folyóikat, hogy nem ihatták patakjaikat.
- 45 Legyeket bocsáta reájok, a melyek emészték őket, és békát, a mely pusztítja őket.
- 46 Odaadta termésöket a szöcskének, s munkájuk gyümölcsét a sásának.
- 47 Jégesővel pusztítja el szőlőjüket, s figefáikat köesővel.
- 48 Odaveté barmaikat a jégesőnek, marháikat pedig a mennyköveknek.
- 49 Rájok bocsátá haragjának tüzét, mérgét, búsulását és a szorongatást: a gonosz angyalok seregét.
- 50 Utat tört haragjának, s nem tartotta meg a haláltól lelköket, és életöket döghalálnak veté.
- 51 És megöle minden elsőszülöttet Égyiptomban, az erő zsongóját Khám sátoraiban.
- 52 Elindítja mint juhokat, az ő népét, s vezeté őket, mint nyáját a pusztában.
- 53 És vezeté őket biztonságban, és nem félének, ellenségeiket pedig elborítja a tenger.
- 54 És bevivé őket az ő szent határába, arra a hegyre, a melyet szerzett az ő jobbkezevel.
- 55 És kiűzé előlük a pogányokat, és elosztá nekik az örökséget sorsvetéssel; és letelepíté azok sátoraiban az Izráel törzseit.
- 56 De megkisérték és megharagíták a magasságos Istent, és nem őrizék meg bizonyosságait;
- 57 Elfordulának ugyanis és hűtlenek levének, mint apáik; visszafelé fordulának, mint a csalfa kézív.
- 58 Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal.
- 59 Meghallá ezt Isten és felgerjede; és az Izráelt felette megútálá.
- 60 És elveté magától Silói hajlékát, a sátort, a melyben lakott vala az emberek között;
- 61 Sőt fogságba viteté erejét, dicsőségét pedig ellenség kezébe.
- 62 És fegyver alá rekeszté az ő népét; és az ő öröksége ellen felgerjede.
- 63 Ifjait tűz emészté meg, és szüzei nem énekeltettek meg.
- 64 Papjai fegyver miatt hullottak el, és özvegyei nem végezheték a siratást.
- 65 Akkor felserkene az Úr, mintegy álomból; mint hős, a ki bortól vigadoz;
- 66 És visszaveré ellenségeit; s örök gyalázatot vete reájok.
- 67 Azután megútálá a József sátorát, és nem választá Efraim törzsét;
- 68 Hanem a Júda törzsét választá; A Sion hegyét, a melyet szeret.
- 69 És megépíté szent helyét, mint egy magas várat; mint a földet, a melyet örök időre fundált.
- 70 És kiválasztá Dávidot, az ő szolgáját, és elhozá őt a juhok aklaiból.

71 A szoptatós juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét.

72 És legelteté őket szívének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.

FEJEZET 79

ASZÁF ZSOLTÁRA.

Oh Isten, pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették szent templomodat, Jeruzsálemet köhalommá tették.

2 Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, szenteid húsát a föld vadjainak.

3 Ontották vérüket, mint a vizet Jeruzsálem körül, s nem volt, a ki eltemette volna őket.

4 Gyalázattá lettünk szomszédaink előtt, csúfságul és nevetségül a körülünk lakóknak.

5 Meddig haragszol Uram, szüntelen? meddig gerjedeztél szerelmed, mint a tűz?

6 Ontsd ki haragodat a pogányokra, a kik nem ismernek téged, és az országokra, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet;

7 Mert megemésztették Jákóbot, és hajlékát elpusztították.

8 Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkeiről; siess elénk irgalmassággal, mert megnyomorodunk nagyon.

9 Segítség meg bennünket, szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségéért; ments meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért.

10 Minek mondanák a pogányok: Hol az ő Istenök? Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemeink láttára a te szolgáid kiontott véréért való bosszúállásod.

11 Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak eme fiait;

12 És fizess meg szomszédaink keblébe hétszeresen a gyalázatért, a melylyel illetek téged, oh Uram!

13 Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!

FEJEZET 80

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A SOSANNIM-ÉDUTHRA; ASZÁF ZSOLTÁRA. (80:2)

Oh Izráelnek pásztora, hallgass meg, a ki vezérled Józsefet, mint juhnyáját; a ki Kérubokon ülsz, jelenj meg fényeddel!

2 (80:3) Efraim, Benjámin és Manasse előtt támaszd fel a te hatalmadat, és jöjj el, hogy szabadíts meg minket!

3 (80:4) Oh Isten, állíts helyre minket, és világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk.

4 (80:5) Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a te népednek könyörgésére?

5 (80:6) Könyhullatásnak kenyerével éteted őket, s könyhullatások árjával itatod meg őket.

6 (80:7) Perpatvarrá tevél minket szomszédaink között, és a mi ellenégeink csúfkodnak rajtunk.

7 (80:8) Seregek Istene, állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk!

8 (80:9) Égyiptomból szőlőt hozál ki, kiűzéd a pogányokat és azt elültetéd.

9 (80:10) Helyet egyengettel előtte, és gyökeret eresztett, és ellepé a földet.

- ¹⁰ (80:11) Hegyeket fogott el az árnyéka, és a vesszei olyanok lettek, mint az Isten czédrusfái.
- ¹¹ (80:12) Sarjait a tengerig ereszté, és hajtásait a folyamig.
- ¹² (80:13) Miért rontottad el annak gyepűit, hogy szaggathassa minden járókelő?
- ¹³ (80:14) Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad.
- ¹⁴ (80:15) Oh Seregek Istene! kérlek, térj vissza, tekints alá az egekből és lásd és tekintsd meg e szőlőtőt!
- ¹⁵ (80:16) És a csemetét, a mit jobbod ültetett, a sarjat, melyet felneveltél!
- ¹⁶ (80:17) Elégett a tűzben, leváगतott; arcod haragjától elvesznek.
- ¹⁷ (80:18) Legyen a te kezéd a te jobbodnak férfián, és az embernek fián, a kit megerősítettél magadnak,
- ¹⁸ (80:19) Hogy el ne térjünk tőled. Eleveníts meg minket és imádjuk a te nevedet.
- ¹⁹ (80:20) Seregek Ura, Istene! állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk!

FEJEZET 81

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, A GITTITHRE. ASZÁFÉ. (81:2)

- Ö**rvendeztetek Istennek, a mi erősségünknek; ujjongjatok a Jákób Istenének!
- ² (81:3) Dalt zengjete és dobot pergessetek, gyönyörű hárfát cziterával együtt.
- ³ (81:4) Fújjatok kürtöt új holdra, holdtöltekor, a mi ünnepünk napján;
- ⁴ (81:5) Mert végzett dolog ez Izráelnél, a Jákób Istenének rendelése.
- ⁵ (81:6) Bizonyáságul tette ő a József nemzetségében, a mikor kijött Égyiptom földé ellen. Nyelvet hallék ott, a mit nem tudtam.
- ⁶ (81:7) Megszabadítottam a tehertől az ő vállát, kezei megmenekültek a kosártól.
- ⁷ (81:8) A nyomorúságban segítségül hívtál és én megszabadítottalak téged; meghallgattalak téged a mennydörgésnek rejtekében; megpróbáltalak téged a versengések vizénél. Szela.
- ⁸ (81:9) Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyásgot ellened! Oh Izráel, ha te meghallgatnál engem!
- ⁹ (81:10) Ne legyen te nálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj!
- ¹⁰ (81:11) Én, az Úr vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptom földéről: nyisd szét a te szájad és betöltöm azt.
- ¹¹ (81:12) De nem hallgatott népem az én szóma, és Izráel nem engedelmeskedett nékem.
- ¹² (81:13) Ott hagytam azért őt szívöknek keménységében, hogy járjanak a magok tanácsa szerint.
- ¹³ (81:14) Oh, ha az én népem hallgatna reám, s Izráel az én utaimon járna!
- ¹⁴ (81:15) Legott megaláznám ellenségeit, s szorongatói ellen fordítanám kezem.
- ¹⁵ (81:16) Az Úrnak gyűlölői hízelegnének néki, és örökkévaló volna az ő idejük.
- ¹⁶ (81:17) És ő megelégitené őt java búzával, és sziklából folyó mézzel töltenélek be téged!

FEJEZET 82

ASZÁF ZSOLTÁRA.

Isten áll az Istennek gyülekezetében, ítél az istenek között.

² Meddig ítélték még hamisan, és emeltek a gonoszok személyét? Szela.

³ Ítéljetek a szegénynek és árvának; a nyomorultnak és elnyomottnak adjatok igazságot!

⁴ Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt; a gonoszok kezéből szabadítsátok ki.

⁵ Nem tudnak, nem értenek, setéségben járnak; a földnek minden fundamentuma inog.

⁶ Én mondtam: Istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan:

⁷ Mindamellett meghaltok, mint a közember, és elhullotok, mint akármely főember.

⁸ Kelj fel, oh Isten, ítélj meg a földet, mert néked jutnak örökségül minden népek.

FEJEZET 83

ÉNEK; ASZÁF ZSOLTÁRA. (83:2)

Isten, ne vesztegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten!

² (83:3) Mert ímé, háborognak ellenségeid, s gyűlölőid fejüket emelik.

³ (83:4) Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenczeid ellen terveket szőnek.

⁴ (83:5) Ezt mondják: Jertek, vesszessük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék többé Izráel nevét!

⁵ (83:6) Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel; szövetséget kötöttek ellened:

⁶ (83:7) Az Edomiták és Ismáeliták sátrai, a Moábiták és Hagarénusok;

⁷ (83:8) A Gebaliták, Ammoniták és Amálekiták, a Filiszteusok Tyrus lakosaival együtt.

⁸ (83:9) Az asszir is szövetkezett velök, segítőjévé lettek a Lót fiainak. Szela.

⁹ (83:10) Úgy bánj velök, mint Midjánnal, mint Siserával, mint Jábinnal a Kison patakjánál!

¹⁰ (83:11) A kik elvesztek vala Endornál, és a föld szemetjévé lőnek.

¹¹ (83:12) Tedd őket, fejedelmöket olyanokká, mint Orebet s mint Zeébet, Zebahot és Szalmunát, minden felkentjökkel,

¹² (83:13) A kik ezt mondták: Foglaljuk el magunknak az Isten hajlékait!

¹³ (83:14) Én Istenem! Tedd őket olyanokká, a milyen a porfelhő, és a milyen a polyva a szél előtt;

¹⁴ (83:15) Olyanokká, mint a tűz, a mely meggyújtja az erdőt, és mint a láng, a mely elégeti a hegyeket.

¹⁵ (83:16) Így kergesd őket a te szélvészeddel, és forgószeleddel így rettentsd őket!

¹⁶ (83:17) Töltsd el orcájukat gyalázattal, hogy keressék Uram a te nevedet!

¹⁷ (83:18) Szégyenüljenek meg és rémüljenek el örökké, és piruljanak és pusztuljanak,

¹⁸ (83:19) Hogy megtudják, hogy te, a kinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön.

FEJEZET 84

AZ ÉNEKLÖMESTERNEK, A GITTITRE; KÓRÁH FIAINAK ZSOLTÁRA. (84:2)

Milyen szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura!

² (84:3) Kiváncozik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornáczai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé.

³ (84:4) A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, a hová fiait helyezhesse, - a te oltáraidnál, oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem!

- ⁴ (84:5) Boldogok, a kik lakoznak a te házában, dicsérhetnek téged szüntelen! Szela.
- ⁵ (84:6) Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében.
- ⁶ (84:7) Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső.
- ⁷ (84:8) Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.
- ⁸ (84:9) Uram, Seregeknek Istene! hallgasd meg az én könyörgésemet; hallgasd meg Jákóbnak Istene! Szela.
- ⁹ (84:10) Mi paizsunk! Tekints alá, oh Isten, és lásd meg a te felkent ed orczáját!
- ¹⁰ (84:11) Mert jobb egy nap a te tornáczaiddban, hogysen ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házának küszöbén ülni, hogysen lakni a gonosznak sátorában!
- ¹¹ (84:12) Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ád az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanul élnek.
- ¹² (84:13) Seregeknek Ura! Boldog ember az, a ki bízik benned.

FEJEZET 85

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, KÓRÁH FIAINAK ZSOLTÁRA. (85:2)

Jóakarattal voltál Uram a te földedhez. Visszahoztad a Jákób nemzetségéből való foglyokat.

- ² (85:3) Elengedted népednek álnokságát, elfedezted minden bűnüket. Szela.
- ³ (85:4) Elhárítottad róluk minden búsulásod, elfordítottad haragod gerjedezését.
- ⁴ (85:5) Hozz vissza bennünket szabadításunk Istene, és szüntesd meg ellenünk való bosszankodásodat!
- ⁵ (85:6) Avagy mindörökké haragszol-é ránk? Nemzedékről nemzedékre tartod-é haragod?
- ⁶ (85:7) Avagy nem elevenítesz-é meg minket ismét, hogy néped örvendezzen benned?
- ⁷ (85:8) Mutasd meg nekünk Uram a te kegyelmedet, és a te szabadításodat adjad mi nekünk!
- ⁸ (85:9) Hadd halljam meg: mit szól az Úr Isten! Kétségnélkül békességet szól az ő népének és kegyeltjeinek, hogy vissza ne térjenek a bolondságra.
- ⁹ (85:10) Bizonyára közel van az ő szabadítása az őt félőkhöz, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön.
- ¹⁰ (85:11) Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást.
- ¹¹ (85:12) Hűség sarjad a földből, és igazság tekint alá az égből.
- ¹² (85:13) Az Úr is megadja a jót, és földünk is megtermi gyümölcsét.
- ¹³ (85:14) Igazság jár előtte és követi őt az ő lépéseinek útján.

FEJEZET 86

DÁVID IMÁDSÁGA.

Hajtsd hozzám Uram füledet, hallgass meg engem, mert nyomorult és szegény vagyok én!

- ² Tartsd meg életemet, mert kegyes vagyok én; mentsd meg én Istenem a te szolgádat, a ki bízik benned.

- ³ Könnyörülj én rajtam Uram, mert hozzád kiáltok minden napon!
- ⁴ Vidámítsd meg a te szolgádnak lelkét, mert hozzád emelem fel Uram lelkemet.
- ⁵ Mert te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy irgalmasságú mindazokhoz, a kik hozzád kiáltanak.
- ⁶ Figyelmezzél Uram az én imádságomra, és hallgasd meg az én könyörgésemnek szavát!
- ⁷ Nyomorúságomnak idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem.
- ⁸ Nincsen Uram hozzád hasonló az istenek között, és nincsenek hasonlóak a te munkáidhoz!
- ⁹ Eljönnek a népek mind, a melyeket alkottál, és leborulnak előtted Uram, és dicsőítik a te nevedet.
- ¹⁰ Mert nagy vagy te és csodadolgokat mívelsz; csak te vagy Isten egyedül!
- ¹¹ Mutasd meg nékem a te útadat, hogy járhassek a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet.
- ¹² Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőítem a te nevedet örökké!
- ¹³ Mert nagy én rajtam a te kegyelmed, és kiszabadítottad lelkemet a mélységes pokolból.
- ¹⁴ Isten! Kevélyek támadtak fel ellenem, és kegyetlenek serege keresi lelkemet, a kik meg sem gondolnak téged.
- ¹⁵ De te Uram, könnyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú!
- ¹⁶ Tekints reám és könnyörülj rajtam! Add a te erődet a te szolgádnak, és szabadítsd meg a te szolgálóleányodnak fiát!
- ¹⁷ Adj jelt nékem javamra, hogy lássák az én gyűlölőim és szégyenüljenek meg, a mikor te Uram megsegítesz és megvigasztalsz engem.

FEJEZET 87

ÉNEK. A KÓRÁH FIAINAK ZSOLTÁRA.

A szent hegyeken vetette meg az ő fundamentomát.

- ² Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát.
- ³ Dicsőséges dolgokat beszélnek felőled, te Istennek városa! Szela.
- ⁴ Előszámlálom Égyiptomot és Bábelt, mint ismerőimet. Ímé Filisztea és Tyrus Kússal együtt: ez ott született.
- ⁵ És ezt mondják a Sion felől: Mind ez, mind amaz ott született, és ő, a Felséges, erősíti azt.
- ⁶ Az Úr beírván, feljegyzí a népet: ez ott született! Szela.
- ⁷ És tánczolva énekelik: minden forrásaim te benned vannak.

FEJEZET 88

ÉNEK. A KÓRÁH FIAINAK ZSOLTÁRA. AZ ÉNEKLŐMESTERNEK A MAHALATH-LEHANNÓTHRA. AZ EZRAHITA HÉMÁN TANÍTÁSA. (88:2)

Uram, szabadításomnak Istene! Nappal kiáltok, éjjelente előtted vagyok:

- ² (88:3) Jusson elődbe imádságom, hajtsad füled az én kiáltozásomra!
- ³ (88:4) Mert betelt a lelkem nyomorúságokkal, és életem a Seolig jutott.

- ⁴ (88:5) Hasonlatossá lettem a sírba szállókhoz; olyan vagyok, mint az erejevesztett ember.
- ⁵ (88:6) A holtak közt van az én helyem, mint a megölteknek, a kik koporsóban fekszenek, a kiktől többé nem emlékezel, mert elszakasztottak a te kezedtől.
- ⁶ (88:7) Mély sírba vetettél be engem, sötétségbe, örvények közé.
- ⁷ (88:8) A te haragod reám nehezedett, és minden haboddal nyomtál engem. Szela.
- ⁸ (88:9) Elszakasztottad ismerőseimet tőlem, utálatá tétél előttök engem; berekesztettem és ki nem jöhetnek.
- ⁹ (88:10) Szemem megsenyvedett a nyomorúság miatt; kiáltalak téged Uram minden napon, hozzád terjengetem kezeimet.
- ¹⁰ (88:11) Avagy a holtakkal teszel-é csodát? Felkelnek-é vajjon az árnyak, hogy dicsérjenek téged? Szela.
- ¹¹ (88:12) Beszélnek-é a koporsóban a te kegyelmedet, hűségedet a pusztulás helyén?
- ¹² (88:13) Megtudhatják-é a sötétségben a te csodáidat, és igazságodat a feledékenység földjén?
- ¹³ (88:14) De én hozzád rimáncodom, Uram, és jó reggel elédbe jut az én imádságom:
- ¹⁴ (88:15) Miért vetsz el hát Uram engem, és rejtet el orcádat én tőlem?
- ¹⁵ (88:16) Nyomorult és holteleven vagyok ifjúságomtól kezdve; viselem a te rettentéseidet, roskadozom.
- ¹⁶ (88:17) Általmentek rajtam a te búsulásaid; a te szorongatásaid elemésztettek engem.
- ¹⁷ (88:18) Körülvettek engem, mint a vizek egész napon; együttesen körülöveztek engem.
- ¹⁸ (88:19) Elszakasztottál tőlem barátot és rokont; ismerőseim a - setétség.

FEJEZET 89

AZ EZRAHITA ETHÁN TANÍTÁSA. (89:2)

Az Úrnak kegyelmességét hadd énekeljem örökké! Nemzetségről nemzetségre hirdetem a te hűséges voltodat az én számmal!

- ² (89:3) Mert azt mondom: Örökké megáll a te kegyelmességed, és megerősítet a te hűséges voltodat az egekben, mondván:
- ³ (89:4) Szövetséget kötöttem az én választottammal, megesküdtem Dávidnak, az én szolgámnak:
- ⁴ (89:5) Mindörökké megerősítem a te magodat, és nemzetségről nemzetségre megépítem a te királyi székedet. Szela.
- ⁵ (89:6) És az egek dicsérik a te csodadolgodat Uram; a te hűséges voltodat is a szentek gyülekezetében.
- ⁶ (89:7) Mert a felhőkben kicsoda hasonlatos az Úrhoz, s ki olyan, mint az Úr, az istenek fiai között?
- ⁷ (89:8) Igen rettenetes Isten ő a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazokra, a kik körülte vannak.
- ⁸ (89:9) Uram, Seregeknek Istene! Kicsoda olyan erős, mint te vagy Uram? És a te hűséges voltod körülvesz téged.
- ⁹ (89:10) Te uralkodol a tengernek kevélységén; mikor az ő habjai felemelkednek, te csendesítet le azokat.
- ¹⁰ (89:11) Te rontád meg Égyiptomot mintegy átdöföttet; erős karoddal elszélesztetted ellenségeidet.

- ¹¹ (89:12) Tied az egek, a föld is a tied: e világot minden benne valóval te fundáltad.
- ¹² (89:13) Az északot és a délt te teremtetted, a Thábor és a Hermon a te nevednek örvendeznek.
- ¹³ (89:14) A te karod hatalommal teljes, a te kezéd erős, a te jobbod méltóságos.
- ¹⁴ (89:15) Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád előtt.
- ¹⁵ (89:16) Boldog nép az, a mely megérti a kürt szavát; a te orczádnak világosságánál jár ez, oh Uram!
- ¹⁶ (89:17) A te nevedben örvendeznek egész nap; és a te igazságodban felmagasztaltatnak.
- ¹⁷ (89:18) Mert az ő erejöknek ékessége te vagy; a te jóakarattal emeled fel a mi szarvunkat is.
- ¹⁸ (89:19) Mert az Úr a mi paizsunk, és Izráelnek Szentje a mi királyunk.
- ¹⁹ (89:20) Akkor látásban szóltál a te kegyeltednek, és mondád: Segítséget adtam a vitéznek, felmagasztaltam a népből választottat;
- ²⁰ (89:21) Megtaláltam Dávidot, az én szolgámat; szent olajommal kentem fel őt.
- ²¹ (89:22) A kivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt.
- ²² (89:23) Nem nyomhatja őt el az ellenség, és a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt;
- ²³ (89:24) Mert ő előtte rontom meg az ő szorongatóit, és verem meg az ő gyűlölőit.
- ²⁴ (89:25) És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva.
- ²⁵ (89:26) És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbját a folyóvizekre.
- ²⁶ (89:27) Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom köszikléja!
- ²⁷ (89:28) Én meg elsőszülöttemmé teszem őt és felebbvalóvá a föld királyainál.
- ²⁸ (89:29) Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ő vele.
- ²⁹ (89:30) És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait.
- ³⁰ (89:31) Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzésem szerint;
- ³¹ (89:32) Ha az én rendeléseimet megtörik, és meg nem tartják az én parancsolatimat:
- ³² (89:33) Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat;
- ³³ (89:34) De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom.
- ³⁴ (89:35) Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom.
- ³⁵ (89:36) Megesküdtem egyszer az én szentségemre: vajjon megcsalhatnám-e Dávidot?
- ³⁶ (89:37) Az ő magva örökké megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap.
- ³⁷ (89:38) Megáll örökké, mint a hold, és bizonyos, mint a felhőben lévő bizonyosság. Szela.
- ³⁸ (89:39) De te mégis elvetetted és megúttad őt, és megharagudtál a te felkentedre.
- ³⁹ (89:40) Felbontottad a te szolgálóddal kötött szövetséget, földre tiportad az ő koronáját.
- ⁴⁰ (89:41) Lerontottad az ő kőfalait mind; romokká tetted erősségeit.
- ⁴¹ (89:42) Zsákmányolták őt mind az úton járók; gyalázzattá lőn az ő szomszédai előtt.
- ⁴² (89:43) Felmagasztaltad az ő szorongatóinak jobbját, és megvidámítottad minden

ellenségét.

⁴³ (89:44) Még fegyverének élet is elvetted, és nem segítetted őt a harczban.

⁴⁴ (89:45) Eltörlötted az ő fényességét, és az ő királyi székét a földre vetetted.

⁴⁵ (89:46) Az ő ifjúságának napjait megrövidítettél, gyalázatot borítottál reá. Szela.

⁴⁶ (89:47) Meddig rejtegeted még magad, oh Uram, szüntelen, és ég a te haragod, mint a tűz?

⁴⁷ (89:48) Emlékezzél meg rólam: mily rövid az élet! Mily semmire teremtetted te mind az embernek fiait!

⁴⁸ (89:49) Kicsoda oly erős, hogy éljen és ne lásson halált s megszabadítsa magát a Seolnak kezéből? Szela.

⁴⁹ (89:50) Hol van a te előbbi kegyelmességed, Uram? Megesküdtél Dávidnak a te hűséges voltodra!

⁵⁰ (89:51) Emlékezzél meg Uram a te szolgálidnak gyalázatajokról! hogy sok népnek gyalázataját hordozom keblemben,

⁵¹ (89:52) A melyekkel gyaláztak a te ellenségeid Uram, a melyekkel gyalázták a te felkenteknek lépéseit.

⁵² (89:53) Áldott legyen az Úr mindörökké! Ámen és Ámen.

FEJEZET 90

MÓZESNEK, AZ ISTEN EMBERÉNEK IMÁDSÁGA.

Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre!

² Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.

³ Te visszatéríted a halandót a porba, és ezt mondod: Térjetek vissza embernek fia!

⁴ Mert ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, a mely elmúlt, és mint egy őrjárási idő éjjel.

⁵ Elragadod őket; olyanokká lesznek, mint az álom; mint a fű, a mely reggel sarjad;

⁶ Reggel virágzik és sarjad, és estvére elhervad és megszárad.

⁷ Bizony megemésztetünk a te haragod által, és a te búsulásod miatt megromlunk!

⁸ Elédbe vetted a mi álnokságainkat; titkos bűneinket a te orczádnak világa elé.

⁹ Bizony elmúlik minden mi napunk a te bosszúállásod miatt; megemésztjük a mi esztendeinket, mint a beszédet.

¹⁰ A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolczvan esztendő, és nagyobb részök nyomorúság és fáradság, a mely gyorsan tovatűnik, mintha repülnénk.

¹¹ Ki tudhatja a te haragodnak erejét, és a te félelmetességed szerint való bosszúállásodat?

¹² Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.

¹³ Térj vissza Uram! meddig késel? és könyörülj a te szolgálidon.

¹⁴ Jó reggel elégíts meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben.

¹⁵ Vidámíts meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, a melyekben gonoszt láttunk.

- ¹⁶ Láttassék meg a te műved a te szolgálidon, és a te dicsőséged azoknak fiain.
- ¹⁷ És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!

FEJEZET 91

- A**ki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az.
- ² Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem ő benne bízom!
- ³ Mert ő szabadít meg téged a madarásznak töréből, a veszedelmes dögvésztől.
- ⁴ Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad; paizs és pánczél az ő hűsége.
- ⁵ Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal;
- ⁶ A dögvésztől, a mely a homályban jár; a döghaláltól, a mely délben pusztít.
- ⁷ Elesnek mellőled ezeren, és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is közelít.
- ⁸ Bizony szemeiddel nézed és meglátod a gonoszoknak megbüntetését!
- ⁹ Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá:
- ¹⁰ Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz;
- ¹¹ Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban.
- ¹² Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe.
- ¹³ Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt.
- ¹⁴ Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet!
- ¹⁵ Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt.
- ¹⁶ Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat.

FEJEZET 92

ZSOLTÁR, ÉNEK SZOMBAT NAPRA. (92:2)

- J**ó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges!
- ² (92:3) Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűséges voltodat.
- ³ (92:4) Tíz húrú hegedűvel és lanttal, hárfán való zengedezéssel.
- ⁴ (92:5) Mert megvidámítottál engem Uram a te cselekedetteddel, a te kezedenek műveiben örvezdem.
- ⁵ (92:6) Mely nagyok Uram a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid!
- ⁶ (92:7) A balgatag ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt:
- ⁷ (92:8) Hogy mikor felsarjaznak a gonoszok, mint a fű, és virágoznak mind a hamisság cselekedők, mindörökké elveszszenek ők;
- ⁸ (92:9) Te pedig Uram, magasságos vagy örökké!
- ⁹ (92:10) Mert ímé, a te ellenségeid elvesznek, és elszélednek mind a hamisság cselekedők!
- ¹⁰ (92:11) De magasra növeszted az én szarvamat, mint az egyszarvúét; elárasztatom csillogó olajjal.
- ¹¹ (92:12) És legeltetem szememet az én ellenségeimen, és az ellenem támadó

gonosztevőkön mulat majd a fülem.

¹² (92:13) Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a cédrus a Libánnonon.

¹³ (92:14) Plánták ők az Úrnak házában; a mi Istenünknek tornáczaiban virágzanak.

¹⁴ (92:15) Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők lesznek;

¹⁵ (92:16) Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kösziklám, és hogy nincsen hamisság benne!

FEJEZET 93

Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon.

² Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te!

³ A folyóvizek Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek hullámokat hánynak;

⁴ A nagy vizek zúgásainál, a tengernek felséges morajlásánál felségesebb az Úr a magasságban.

⁵ A te bizonyágaid igen bizonyosak, a te házadat illeti Uram szentség, napok hosszág!

FEJEZET 94

Uram, bosszúállásnak Istene! Bosszúállásnak Istene, jelenj meg!

² Emelkedjél fel te, földnek bírása, fizess meg a kevélyeknek!

³ A hitetlenek, Uram, meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek?

⁴ Piszkolódnak, keményen szólnak; kérkednek mindnyájan a hamisság cselekedői.

⁵ A te népedet Uram tapossák, és nyomorgatják a te örökségedet.

⁶ Az özvegyet és jövevényt megölik, az árvákat is fojtogatják.

⁷ És ezt mondják: Nem látja az Úr, és nem veszi észre a Jákób Istene!

⁸ Eszméljete ti bolondok a nép között! És ti balgatatagok, mikor tértek eszetekre?

⁹ A ki a fület plántálta, avagy nem hall-é? És a ki a szemet formálta, avagy nem lát-é?

¹⁰ A ki megfeddi a népeket, avagy nem fenyít-é meg? Ő, a ki az embert tudományra tanítja:

¹¹ Az Úr tudja az embernek gondolatjait, hogy azok hiábavalók.

¹² Boldog ember az, a kit te megfeddesz Uram, és a kit megtanítasz a te törvényedre;

¹³ Hogy nyugalmat adj annak a veszedelem napján, míg megásták a vermet a hitetlennek!

¹⁴ Bizony nem veti el az Úr az ő népét, és el nem hagyja az ő örökségét!

¹⁵ Mert igazságra fordul vissza az ítélet, és utána mennek mind az igazszívűek.

¹⁶ Kicsoda támad fel én mellettem a gonoszok ellen? Kicsoda áll mellém a hamisság cselekedők ellen?

¹⁷ Ha az Úr nem lett volna segítségül nékem: már-már ott lakoznék lelkem a csendességben.

¹⁸ Mikor azt mondtam: Az én lábam eliszamodott: a te kegyelmed, Uram, megtámogatott engem.

¹⁹ Mikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim: a te vigasztalásaid megvidámították az én lelkemet.

²⁰ Van-é köze te hozzád a hamisság székének, a mely nyomorúságot szerez törvény

színe alatt?

²¹ Egybegyülekeznek az igaznak lelke ellen, és elkárhoztatják az ártatlannak véré.

²² De kőváram lőn én nékem az Úr, és az én Istenem az én oltalmamnak kösziklája;

²³ És visszafordítja reájok az ő álnokságukat, és az ő gonoszságukkal vesztí el őket; elvesztí őket az Úr, a mi Istenünk.

FEJEZET 95

Jöjjetek el, örvendezzünk az Úrnak; vígadozzunk a mi szabadításunk kösziklájának!

² Menjünk elébe hálaadással; vígadozzunk néki zengedezésekkel.

³ Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen felül.

⁴ A kinek kezében vannak a földnek mélységei, és a hegyeknek magasságai is az övéi.

⁵ A kié a tenger, és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő kezei formálták.

⁶ Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!

⁷ Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és az ő kezének juhái vagyunk; vajha ma hallanátok az ő szavát.

⁸ Ne keményítsétek meg a ti szívetekeket, mint Meribáhnál, mint Maszszáh napján a pusztában:

⁹ A hol megkisértettek engem a ti atyáitok; próbára tettek engem, jóllehet látták az én cselekedetemet.

¹⁰ Negyven esztendeig bosszankodtam e nemzetségen, és mondám: Tévelygő szívű nép űk, és nem tudják űk az én útamat!

¹¹ A kiknek megesküdtem haragomban: Nem mennek be az én nyugalmam helyére.

FEJEZET 96

Énekeljetekek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld!

² Énekeljetekek az Úrnak, áldjátok az ő nevét; hirdessétekek napról-napra az ő szabadítását.

³ Beszéljetekek a népek között az ő dicsőséget, minden nemzet között az ő csodadolgait;

⁴ Mert nagy az Úr és igen dicséretekes, rettenetes minden isten felett.

⁵ Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott.

⁶ Ékesség és fenség van előtte; tisztesség és méltóság az ő szent helyén.

⁷ Adjátok az Úrnak népeknek nemzetségei: adjátok az Úrnak dicsőséget és tisztességet!

⁸ Adjátok az Úrnak neve dicsőséget; hozzatok ajándéket és jöjjetek be az ő tornáczaiba!

⁹ Hajoljátok meg az Úr előtt szent ékességben; rettegjen előtte az egész föld!

¹⁰ Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő ítéli meg a népeket igazsággal.

¹¹ Örüljenek az egek és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden benne való!

¹² Viduljon a mező és minden, a mi rajta van; örvend akkor az erdő minden fája is,

¹³ Az Úrnak orczája előtt, mert eljön, mert eljön, hogy megítélje e földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket az ő hűségével.

FEJEZET 97

Az Úr uralkodik, örüljön a föld; örvendezzenek a temérdek szigetek.

² Felhő és homályosság van körülte; igazság és jogosság az ő székének erőssége.

³ Tűz jár előtte, és köröskörül elégeti az ő szorongatóit.

⁴ Megvilágosítják az ő villámai a világot; látja és megretteg a föld.

⁵ A hegyek, mint a viasz megolvadnak az Úr előtt, az egész földnek Ura előtt.

⁶ Az egek hirdetik az ő igazságát, és minden nép látja az ő dicsőségét.

⁷ Megszégyenülnek mind a faragott képek szolgái, a kik bálványokkal dicsekednek; meghajolnak előtte mind az istenek.

⁸ Hallotta és örvendeze Sion, és örülének Júdának leányai a te ítéleteidnek Uram!

⁹ Mert te felséges vagy Uram az egész földön, és igen felmagasztaltattál minden isten felett!

¹⁰ A kik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt! Megőrzi ő az ő kegyeltjeinek lelkét; a gonoszok kezéből megszabadítja őket.

¹¹ Világosság támad fel az igazra, és az egyenesszívűekre öröm.

¹² Örüljétek igazak az Úrban, és tiszteljétek az ő szentséges emlékezetét!

FEJEZET 98

ZSOLTÁR.

Énekeljétek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett; megsegítette őt az ő jobbkeze és az ő szentséges karja.

² Tudtul adta az Úr az ő szabadítását; a népek előtt megjelentette az ő igazságát.

³ Megemlékezett az ő kegyelméről és Izráel házához való hűségéről; látták a föld határai mind a mi Istenünknek szabadítását.

⁴ Vígán énekelj az Úrnak te egész föld; harsanjatok fel, örvendezzetek és zengedezzetek!

⁵ Zengedezzetek az Úrnak hárfával, hárfával és hangos énekléssel;

⁶ Trombitákkal és kürtzengéssel vígadozzatok a király, az Úr előtt!

⁷ Harsogjon a tenger és minden benne való, a világ és a kik lakoznak benne.

⁸ A folyóvizek tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek

⁹ Az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal.

FEJEZET 99

Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; Kérubokon ül, remegjen a föld!

² Nagy az Úr a Sionon, és magasságos ő minden nép felett.

³ Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet, - szent az!

⁴ És tisztesség a királynak, a ki szereti a jogosságot! Te megerősítetted az egyenességet; jogosságot és igazságot szerezteél Jákóbban.

⁵ Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő lábainak zsámolya elé; szent ő!

⁶ Mózes és Áron az ő papjaival, és Sámuel az ő nevét segítségül hívókkal egybe, segítségül hívják vala az Urat, és meghallgatá őket.

⁷ Felhő-oszlopban szólt vala hozzájuk; megőrizték az ő bizonyágtételét és rendeletét, a

melyet adott vala nékik.

⁸ Uram, mi Istenünk! Te meghallgattad őket, kegyelmes Isten voltál hozzájuk; de bosszúálló az ő hiábavalóságaik miatt.

⁹ Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő szent hegyén; mert szent az Úr, a mi Istenünk!

FEJEZET 100

HÁLAADÓ ZSOLTÁR.

Vígan énekelj az Úrnak te egész föld!

² Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel; menjetek eléje vígassággal.

³ Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhai vagyunk.

⁴ Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornáczaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét!

⁵ Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!

FEJEZET 101

DÁVID ZSOLTÁRA.

Kegyelmet és igazságot énekelek; te néked zengek éneket, Uram!

² Gondom van a tökéletes útra: mikor jössz el hozzám? Szívemnek tökéletessége szerint járok én az én házamban.

³ Nem vetem a szemem hiábavaló dologra; a pártoskodók cselekedetét gyűlölöm: nincs köze hozzám.

⁴ A csalárd szív távol van én tőlem, gonoszt nem ismerek.

⁵ A ki titkon rágalmazza az ő felebarátját, elvesztem azt; a nagyralátót és a kevélyszívűt, azt el nem szenvedem.

⁶ Szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy mellettem lakozzanak; a tökéletesség útjában járó, az szolgál engem.

⁷ Nem lakozik az én házamban, a ki csalárdságot mível; a ki hazugságot szól, nem állhat meg szemeim előtt.

⁸ Reggelenként elvesztem e földnek latrait, hogy kigyomláljak az Úrnak városából minden gonosztevőt.

FEJEZET 102

A NYOMORULTNAK IMÁDSÁGA, A MIKOR ELEPED ÉS KIÖNTI PANASZÁT AZ ÚR ELÉ. (102:2)

Uram, hallgasd meg az én imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzád!

² (102:3) Ne rejtse el a te orczádat tőlem; mikor szorongatnak engem, hajtsd hozzám a te füledet; mikor kiáltok, hamar hallgass meg engem!

³ (102:4) Mert elenyésznek az én napjaim, mint a füst, és csontjaim, mint valami tűzhely, üszkösök.

⁴ (102:5) Letaroltatott és megszáradt, mint a fű az én szívem; még kenyerem megevéséről is elfelejtkezem.

- ⁵ (102:6) Nyögésemnek szavától csontom a húsomhoz ragadt.
- ⁶ (102:7) Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyanná lettem, mint a bagoly a romokon.
- ⁷ (102:8) Virrasztok és olyan vagyok, mint a magános madár a háztetőn.
- ⁸ (102:9) Minden napon gyaláznak engem ellenségeim, csúfolóim esküsznek én reám.
- ⁹ (102:10) Bizony a port eszem kenyér gyanánt, és italomat könyekkel vegyítem,
- ¹⁰ (102:11) A te felindulásod és búsulásod miatt; mert felemeltél engem és földhöz vertél engem.
- ¹¹ (102:12) Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék; magam pedig, mint a fű, megszáradtam.
- ¹² (102:13) De te Uram örökké megmaradsz, és a te emlékezeted nemzetségről nemzetségre áll.
- ¹³ (102:14) Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert eljött a megszabott idő.
- ¹⁴ (102:15) Mert kedvelik a te szolgálád annak köveit, és a porát is kímélik.
- ¹⁵ (102:16) És félik a népek az Úrnak nevét, és e földnek minden királya a te dicsőségedet;
- ¹⁶ (102:17) Mivelhogy az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében.
- ¹⁷ (102:18) Oda fordult a gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem utálta.
- ¹⁸ (102:19) Irattassék meg ez a következő nemzedéknek, és a teremtenő nép dicsérni fogja az Urat.
- ¹⁹ (102:20) Mert alátekintett az ő szentségének magaslatáról; a mennyekből a földre nézett le az Úr.
- ²⁰ (102:21) Hogy meghallja a fogolynak nyögését, és hogy feloldozza a halálnak fiait.
- ²¹ (102:22) Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak nevét, és az ő dicséretét Jeruzsálemben.
- ²² (102:23) Mikor egybegyűlnek a népek mindnyájan, és az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak.
- ²³ (102:24) Megsanyargatta az én erőmet ez útban, megrövidítette napjaimat.
- ²⁴ (102:25) Ezt mondám: Én Istenem! Ne vígy el engem az én napjaimnak felén; a te esztendeid nemzedékek nemzedékéig tartanak.
- ²⁵ (102:26) Régente fundáltad a földet, s az egek is a te kezednek munkája.
- ²⁶ (102:27) Azok elvesznek, de te megmaradsz; mindazok elavulnak, mint a ruha; mint az öltözetet, elváltoztatod azokat, és elváltoznak.
- ²⁷ (102:28) De te ugyanaz vagy, és a te esztendeid el nem fogynak.
- ²⁸ (102:29) A te szolgálidnak fiai megmaradnak, és az ő magvok erősen megáll előtted.

FEJEZET 103

A DÁVIDÉ.

Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét.

² Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.

³ A ki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet.

⁴ A ki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.

⁵ A ki jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé.

- ⁶ Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal.
- ⁷ Megismertette az ő útait Mózással; Izráel fiaival az ő cselekedeteit.
- ⁸ Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű.
- ⁹ Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké.
- ¹⁰ Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint.
- ¹¹ Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt.
- ¹² A milyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket.
- ¹³ A milyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt.
- ¹⁴ Mert ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk.
- ¹⁵ Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mezőnek virága.
- ¹⁶ Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri azt többé.
- ¹⁷ De az Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az őt félőkön, és az ő igazsága a fiaknak fiain;
- ¹⁸ Azokon, a kik megtartják az ő szövetségét és megemlékeznek az ő parancsolatairól, hogy azokat megcselekedjék.
- ¹⁹ Az Úr a mennyekbe helyeztette az ő székét és az ő uralkodása mindenre kihat.
- ²⁰ Áldjátok az Urat ő angyalai, ti hatalmas erejűek, a kik teljesítitek az ő rendeletét, hallgatván az ő rendeletének szavára.
- ²¹ Áldjátok az Urat minden ő serege: ő szolgálói, akaratának teljesítői!
- ²² Áldjátok az Urat minden ő teremtményei, az ő uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!

FEJEZET 104

Áldjad én lelkem az Urat! Uram én Istenem, nagy vagy te igen, ékességet és fenséget öltöztél magadra!

- ² A ki körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel, és kiterjesztette az eget, mint egy kárpitot;
- ³ A ki vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az szekerévé, jár a szeleknek szárnyain;
- ⁴ A ki a szeleket teszi követeivé, a lángoló tüzet szolgáláivá.
- ⁵ Ő fundálta a földet az ő oszlopain, nem mozdul az meg soha örökké.
- ⁶ Vízáradattal, mint egy ruhával borítottad be azt, a hegyek felett is vizek állottak vala.
- ⁷ Egy kiáltásodtól eloszlának, és mennydörgésednek szavától szétriadának.
- ⁸ Hegyek emelkedének fel és völgyek szállának alá arra a helyre, a melyet fundáltál nekik.
- ⁹ Határt vetettél, a melyet át nem hágnak, nem térnek vissza a földnek elborítására.
- ¹⁰ A ki elbocsátja a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között;
- ¹¹ Megitassák a mezőnek minden állatát; a vadszamarak is megoltsák szomjúságukat.
- ¹² Mellettök lakoznak az égnek madarai, az ágak közül hangicsálnak.
- ¹³ A ki megöntözi a hegyeket az ő palotájából; a te munkáidnak gyümölcséből megelégtetik a föld.
- ¹⁴ A ki fűvet sarjaszt a barmoknak és növényeket az embereknek hasznára, hogy eledelt vegyenek a földből,

- 15 És bort, a mely megvidámítja a halandónak szívét, fényesebbé teszi az orczát az olajnál; és kenyeret, a mely megerősíti a halandónak szívét.
- 16 Megelégíttetnek az Úrnak fái, a Libánonnak czédrusai, a melyeket plántált;
- 17 A melyeken madarak fészkelnek: az eszterág, a melynek a ciprusok a háza.
- 18 A magas hegyek a vadkecskéknek, a sziklák hörcsögöknek menedéke.
- 19 Teremtett holdat ünnepeknek mutatására; a napot, a mely lenyugovását tudja.
- 20 Szerzett setétséget, hogy éjszaka legyen, a melyben szétjárjanak a mezőnek összes vadai;
- 21 Az oroszláncolykók, a melyek ordítanak a prédáért, sürgetvén Istentől eledelőket.
- 22 Ha felkél a nap, elrejtőznek és hajlékaikban heverésznek;
- 23 Az ember munkájára megy ki, és az ő dolgára mind estvéig.
- 24 Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagságoddal.
- 25 Ez a nagy és széles tenger! Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók; apró állatok nagyokkal együtt.
- 26 Amott gályák járnak s czethal, a melyet azért formáltál, hogy játszadozzék benne.
- 27 Mindazok te reád néznek, hogy megadjad eledelüket alkalmas időben.
- 28 Adsz nékik és ők takarnak; megnyitod kezedet, és megtelnek a te jóvoltoddal.
- 29 Elfordítod orczádat, megháborodnak; elveszed a lelköket, kimulnak és porrá lesznek újra.
- 30 Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak, és újjá teszed a földnek színét.
- 31 Legyen az Úrnak dicsőség örökké; örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben;
- 32 A ki, ha rátekint e földre, megrendül az; megilleti a hegyeket, és füstölögnek azok.
- 33 Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedezek az én Istenemnek, a míg vagyok!
- 34 Legyen kedves néki az én rebegésem; örvendezem én az Úrban;
- 35 Veszszenek el a bűnösök a földről, és a hitetlenek ne legyenek többé! Áldjad én lelkem az Urat; dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 105

Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit!

- 2 Énekeljétek néki, zengedeztetek néki, beszéljétek el minden ő csodatételét.
- 3 Dicsekedjétek az ő szent nevével; örvendezzen azoknak a szívök, a kik keresik az Urat.
- 4 Kivánjátok az Urat és az ő erejét; keressétek az ő orczáját szüntelen.
- 5 Emlékezzetek meg az ő csodáiról, a melyeket cselekedett; jeleiről és az ő szájának ítéleteiről.
- 6 Oh Ábrahámnak, az ő szolgájának magva; oh Jákóbnak, az ő választottának fiai!
- 7 Ő, az Úr a mi Istenünk, az egész földre kihat az ő ítélete.
- 8 Megemlékezik az ő szövetségéről mindörökké; az ő rendeletéről, a melyet megszabott ezer nemzetségiglen;
- 9 A melyet kötött Ábrahámmal, és az ő Izsáknak tett esküvéséről.
- 10 És odaállatta azt Jákóbnak szabályul, Izráelnek örök szövetségül,
- 11 Mondván: Néked adom Kanaán földét, sors szerint való örökségetekül.

- 12 Mikor még csekély számmal valának, igen kevesen és mintegy zsellérek abban,
13 És egyik nemzettől a másikhoz bujdosának, egyik országból a másik néphez:
14 Nem engedé, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattok, mondván:
15 Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok!
16 Mikor éhséget idéze elő a földön; és a kenyérnek minden botját eltöré,
17 Elküldött előttük egy férfiút, Józsefet, a ki rabul adatott vala el;
18 A lábait békóba szorították, ő maga vasban járt vala,
19 Mindazideig, a míg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt.
20 Elküldött a király és feloldotta őt, a népeken uralkodó, és szabaddá tette őt;
21 Úrrá tevő őt az ő házán, és uralkodóvá minden jószágán;
22 Hogy főembereit tetszése szerint kötöztetheté, és véneit is bölcsességre taníthatá.
23 És beméne Izráel Égyiptomba, s Jákób a Khám földén zsellérkedék.
24 És igen megsaporítá az ő népét, és erősebbé tevő elnyomóinál.
25 Elváltoztatá azoknak szívét, hogy gyűlöljék az ő népét, és álnokul cselekedjenek az ő szolgálival.
26 Elküldte Mózeszt, az ő szolgáját, és Áront, a kit választott vala.
27 Elvégezek azok között az ő jeleit, és a csodákat a Khám földén.
28 Sötétséget bocsátott és elsötétítette azt, és azok nem engedetlenkedtek az ő rendeleteinek.
29 Vizeiket vérré változtatá, és megöle az ő halaikat.
30 Földjük békáktól hemzsege, még a királyuk termeiben is.
31 Szólt, és támadának legyek és szúnyogok minden ő határukon.
32 Adott nékik eső gyanánt jégesőt, és lángoló tüzet a földjökre.
33 És elvevé szőlőjüket és fügefájokat, és széttördelé határuknak élő fáit.
34 Szólt és támada sáska, és megszámlálhatatlan cserebogár.
35 És megemészte minden növényt az ő földjökön, és az ő szántóföldjöknek gyümölcsét megemészte.
36 És megöle minden elsőszülöttet földjökön, minden erejöknek zsengéjét.
37 És kihozá őket ezüsttel és arannyal, és nemzetségeikben nem volt beteges.
38 Örült Égyiptom, mikor kijövének, mert a tölök való félelem megszállta őket.
39 Felhőt terjeszte ki, hogy befedezze őket, és tüzet, hogy világítson éjjel.
40 Könörgött és fűrjeket hozza, és menyei kenyérrel elégítette meg őket.
41 Megnyitotta a kősziklát és víz zúdula ki, folyóként futott a sivatagon.
42 Mert megemlékezett az ő szentséges ígéretéről, a melyet tőn Ábrahámnak, az ő szolgájának.
43 Kihozá azért az ő népét örömmel, és az ő választottait vígasaggal.
44 És nékik adá a pogányok földét, és öröklék a népek fáradságos szerzeményét.
45 Azért, hogy megtartsák az ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék. Dicsérjétek az Urat!

Dicsérjétek az Urat. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme.

² Ki beszélhetné el az Úr nagy tetteit? és jelenthetné ki minden dicsőségét?

³ Boldog, a ki megtartja a törvényt, és igazán cselekszik minden időben.

⁴ Emlékezzél reám, Uram, népedhez való jószágodért; jöjj el hozzám szabadításoddal,

⁵ Hogy láthassam választottaidhoz való jóvoltodat, és örvendezhessek néped örömében; hogy dicsekedjem a te örökségeddel!

⁶ Vétkezünk atyáinkkal együtt; bűnösök, gonoszok valánk.

⁷ Atyáink nem értették meg Égyiptomban csodáidat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem daczoskodtak a tengernél, a veres tengernél.

⁸ De ő megsegíté őket az ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét.

⁹ Rákiálta a veres tengerre és kiszáradt, s úgy vivé őket a mélységeken, mint egy síkon.

¹⁰ És kisegíté őket a gyűlölő kezéből; kimentette őket ellenség kezéből.

¹¹ Szorongatóikat víz borította el, egy sem maradt meg belőlük.

¹² És hittek az ő beszédeinek, és énekelték az ő dicséretét.

¹³ Hirtelen elfeledék cselekedeteit; nem várák az ő tanácsát!

¹⁴ Epekedés epeszté őket a pusztában, és próbára tévék Istent a sivatagon.

¹⁵ És megadá nékik, a mit kívántak; és ösztövérséget bocsáta lelkökbe.

¹⁶ És irigységre indulának Mózes ellen a táborban, az Úr szentje, Áron ellen.

¹⁷ Megnyilt a föld és elnyelé Dátánt, és beborítá Abirám seregét.

¹⁸ És tűz gyulladt fel azok seregében, láng égeté el a gonoszokat.

¹⁹ Borjút csináltak a Hóreb alatt, és hajlongtak az öntött bálvány előtt.

²⁰ Felcserélték az ő dicsőségöket: ökörnek képével, a mely füvet eszik.

²¹ Elfeledkezének Istenről, szabadítójokról, a ki nagy dolgokat művelt Égyiptomban,

²² Csodákat a Khám országában, félelmetes dolgokat a veres tenger mellett.

²³ Gondolta, hogy kipusztítja őket; de Mózes, az ő választottja, elébe állott a résre, hogy elfordítsa haragját, hogy el ne veszítse őket.

²⁴ És becsmérelték a kívánatos földet, nem hittek az ő ígéretének.

²⁵ És morgolódtak sátraikban, és nem hallgattak az Úr szavára.

²⁶ De ő felemelé kezét reájok, hogy lesújtsa őket a pusztában;

²⁷ S hogy a pogányok közé dobja magvaikat, és szétszórja őket a tartományokban.

²⁸ Majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, és ették a holtak áldozatait.

²⁹ És felingerelték cselekedeteikkel, és zúdult reájok a csapás.

³⁰ Ekkor felállott Fineás és ítélte; és a csapásnak vége lőn.

³¹ És igazságot tulajdonítotték néki firól-fira mindörökké.

³² Megharagították a Meribáh vizeinél is, és baja támadt Mózesnek miattok,

³³ Mert megkeserítették az ő szívét, és gondatlanul szólt ajkaival.

³⁴ Nem irtották ki a népeket sem, a mint utasította őket az Úr.

³⁵ Sőt összeelegyedtek a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket.

³⁶ És tisztelték azoknak bálványait, és törré levének azok reájok.

³⁷ És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek,

³⁸ És ártatlan vért ontának: fiaik és leányaik véré, a kiket Kanaán bálványainak áldoztak, és megfertőzteték a föld öldökléssel.

³⁹ És tisztátalanokká lőnek cselekedeteikben, és paráznákká tetteikben.

- ⁴⁰ De felgyúlt az Úr haragja népe ellen, és megútálta az ő örökségét.
- ⁴¹ És odaadá őket pogányok kezébe, és gyűlölők uralkodtak rajtuk.
- ⁴² És sanyargatták őket ellenségeik, és görnyedtek azoknak hatalma alatt!
- ⁴³ Számtalanszor megmentette őket, de ők felháboríták szándékaikkal, és mélyebben merültek bűneikbe.
- ⁴⁴ De reájok tekintett a nyomorúság napján, mikor meghallgatá rimánkodásukat;
- ⁴⁵ És megemlékezett velök kötött szövetségéről, és nagy kegyelmessége szerint megengesztelődék.
- ⁴⁶ És könyörületességre indítá irántok mindazokat, a kik őket fogva elvivék.
- ⁴⁷ Segíts meg minket, Urunk Istenünk, és gyűjts össze minket a pogányok közül, hogy dicsőítsük a te szent nevedet, és dicsekedjünk a te dicséreteddel.
- ⁴⁸ Áldott legyen az Úr, Izráel Istene örökkön örökké, és minden nép mondja: Ámen.
Dicsérjétek az Urat.

FEJEZET 107

Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme.

- ² Ezt mondják az Úrnak megváltottai, a kiket megváltott a szorongatónak kezéből;
- ³ És a kiket összegyűjtött a különböző földekről: napkelet és napnyugot felől, északról és a tenger felől.
- ⁴ Bujdostak a pusztában, a sivatagban; lakó-város felé utat nem találtak vala.
- ⁵ Éhesek és szomjasok valának; lelkek is elepedt bennök.
- ⁶ De az Úrhoz kiáltának szorultságukban; sanyarúságukból megmenté őket.
- ⁷ És vezeté őket egyenes útra, hogy lakó-városhoz juthassanak.
- ⁸ Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért,
- ⁹ Hogy megelégtíté a szomjúhozó lelket, és az éhező lelket betölté jóval!
- ¹⁰ A kik setéségben és a halálnak árnyékában ülnek, megkötöztetvén nyomorúsággal és vassal;
- ¹¹ Mert ellenszegültek az Isten beszédének, és a Felségesnek tanácsát megútták;
- ¹² Azért megalázta az ő szívöket nyomorúsággal: elestek és nem volt segítségök.
- ¹³ De az Úrhoz kiáltának szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadítá őket.
- ¹⁴ Kihozá őket a setéségből és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig elszaggatá.
- ¹⁵ Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért,
- ¹⁶ Hogy összetöré az ércz-kapukat, és a vas-záratat letördelé!
- ¹⁷ A balgatagok az ő gonoszságuknak útjáért, és az ő hamisságukért nyomorgattattak.
- ¹⁸ Minden étket útála az ő lelkek, és a halál kapujához közelgetének.
- ¹⁹ De az Úrhoz kiáltának szorultságukban: sanyarúságukból kiszabadította őket.
- ²⁰ Kibocsátá az ő szavát és meggyógyítá őket, és kimenté őket az ő vermeikből.
- ²¹ Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért,
- ²² És áldozzanak hálaadásnak áldozataival, és hirdessék az ő cselekedeteit örvendezéssel!
- ²³ A kik hajókon tengerre szállnak, és a nagy vizeken kalmárkodnak,
- ²⁴ Azok látták az Úrnak dolgait, és az ő csodáit a mélységben.
- ²⁵ Szólott ugyanis és szélvészt támaszta, a mely felduzzasztá a habokat.

- ²⁶ Az égig emelkedének, a fenéig süllyedének; lelkek elolvada az inségben.
- ²⁷ Szédülének és tántorgának, mint a részeg, és minden bölcsességöknek esze vész vala.
- ²⁸ De az Úrhoz kiáltának az ő szorultságukban, és sanyarúságukból kivezeté őket.
- ²⁹ Megállítá a szélvészt, hogy csillapodjék, és megcsendesedtek a habok.
- ³⁰ És örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára.
- ³¹ Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért!
- ³² És magasztalják fel őt a népnek gyülekezetében, és dicsérik őt a vének ülésében!
- ³³ Folyóvizeket tett vala pusztává, és vízforrásokat szárazzá;
- ³⁴ Gyümölcstermő földet meddő földdé, a rajta lakó népnek gonoszsága miatt.
- ³⁵ Pusztaságot tett vala álló tavakká, és kiaszott földet vízforrásokká.
- ³⁶ És telepített oda éhezőket, hogy lakó-városokat építsenek.
- ³⁷ És mezőket vetének be és szőlőket plántálának, hogy hasznos gyümölcsöt szerezzenek.
- ³⁸ És megáldá őket és igen megsaporodának, és barmaikat sem kevesbítette meg.
- ³⁹ De megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség, nyomorúság és keserűség miatt.
- ⁴⁰ Gyalázatot zúdított a fedelmekre, és bujdosatta őket út nélkül való kietlenben.
- ⁴¹ De felemelé a nyomorultat az ínségből, és hasonlóná tette a nemzetségeket a juhnyájhoz.
- ⁴² Látják az igazak és örvendeznek, és minden gonoszság megtartóztatja az ő száját.
- ⁴³ A bölcs, az eszébe veszi ezeket, és meggondolják az Úrnak kegyelmességét!

FEJEZET 108

ÉNEK. DÁVID ZSOLTÁRA. (108:2)

Kész az én szívem, oh Isten, hadd énekeljek és zengedezzek; az én dicsőségem is kész.

² (108:3) Serkenj fel te lant és hárfa, hadd keltsem fel a hajnalt!

³ (108:4) Hálát adok néked a népek között Uram, és zengedezek néked a nemzetek között!

⁴ (108:5) Mert nagy, egek felett való a te kegyelmed, és a felhőkig ér a te hűséges voltod!

⁵ (108:6) Magasztaltassál fel, oh Isten, az egek felett, és dicsőséged legyen az egész földön!

⁶ (108:7) Hogy megszabaduljanak a te szeretteid, segíts a te jobb kezeddal és hallgass meg engem!

⁷ (108:8) Az ő szentélyében szólott az Isten: Örvendezek, hogy eloszthatom Sikkemet, és felmérhetem Sukkothnak völgyét.

⁸ (108:9) Enyém Gileád, enyém Manassé; Efraim az én fejemnek védelme, Júda az én törvényrendelőm.

⁹ (108:10) Moáb az én mosdómedenczém, Edomra az én saruimat vetem, Filistea felett kaczagok.

¹⁰ (108:11) Kicsoda visz el engem a kerített városba? kicsoda vezérel engem Edomig?

¹¹ (108:12) Nem te vagy-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, hogy ki ne menj, oh Isten, a

mi seregeinkkel?

12 (108:13) Adj szabadulást nekünk az ellenségtől, mert hiábavaló az emberi segítség!

13 (108:14) Istennel hatalmasan cselekszünk, és ő megtapodja ellenségeinket.

FEJEZET 109

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, DÁVIDÉ; ZSOLTÁR.

Én dicséretemnek Istene, ne hallgass!

2 Mert a gonosznak szája és az álnokságnak szája felnyilt ellenem, hazug nyelvvel beszélnek én velem.

3 És körülvesznek engem gyűlölséges beszédekkel, és ostromolnak engem ok nélkül.

4 Szeretetemért ellenkeznek velem, én pedig imádkozom.

5 Roszszal fizetnek nekem a jóért, és gyűlölséggel az én szeretetemért.

6 Állíts fölibe gonoszt, és vádló álljon az ő jobb keze felől.

7 Mikor törvénykezik, mint gonosz jöjjön ki; még az imádsága is bűnné legyen.

8 Életének napjai kevesek legyenek, és a hivatalát más foglalja el.

9 Fiai legyenek árvákká, a felesége pedig özvegygyé.

10 És bujdossanak az ő fiai és kolduljanak, és elpusztult helyeiktől távol keressenek eledelt.

11 Foglalja le minden jószágát az uzsorás, és idegenek ragadozzák el szerzeményét.

12 Ne legyen néki, a ki kegyelmet mutasson iránta, és ne legyen, a ki könyörüljön az ő árváin!

13 Vesszen ki az ő maradéka; a második nemzedékben töröltessék el a nevök!

14 Atyáinak álnoksága emlékezetben legyen az Úr előtt, és anyjának bűne el ne töröltessék!

15 Mindenkor az Úr előtt legyenek, és emlékezetök is vesszen ki e földről,

16 A miatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon és üldözte a szegény és nyomorult embert, és a megkeseredett szívűt, hogy megölje.

17 Mivelhogy szerette az átkot, azért érte el őt; és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozik az el ő tőle.

18 Úgy öltözte fel az átkot, mint a ruháját, azért ment beléje, mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj.

19 Legyen az néki palástul, a melybe beburkolódzik, és övül, a melylyel mindenkor övezze magát.

20 Ez legyen jutalmok az Úrtól az én vádolóimnak, és a kik rosszat beszélnek az én lelkemre.

21 De te, én Uram, Istenem, bánj velem a te nevedért; mivelhogy jó a te kegyelmed, szabadíts meg engem!

22 Mert szegény és nyomorult vagyok én, még a szívem is megsebesítettett én bennem.

23 Úgy hanyatlom el, mint az árnyék az ő megnyúlásakor; ide s tova hanyattatom, mint a sáska.

24 Térdeim tántorognak az éhségtől, és testem megfogyatkozott a kövérségtől.

25 Sőt gyalázatosná lettem előttök; ha látnak engem, fejüket csóválják.

26 Segíts meg engem, Uram Isten; szabadíts meg engem a te kegyelmed szerint!

27 Hadd tudják meg, hogy a te kezed munkája ez, hogy te cselekedted ezt, Uram!

- ²⁸ Átkozzanak ōk, de te áldj meg! Feltámadnak, de szégyenüljenek meg és örvendezzen a te szolgád.
- ²⁹ Öltözzenek az én vádlóim gyalázatba, és burkolózzanak szégyenökbe, mint egy köpenybe!
- ³⁰ Hálát adok az Úrnak felettébb az én számmal, és dicsérem őt a sokaság közepette!
- ³¹ Mert jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabadítsa azoktól, a kik elítélik annak lelkét.

FEJEZET 110

DÁVIDÉ; ZSOLTÁR.

Monda az Úr az én uramnak: Ülj az én jobbomon, a míg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá.

- ² A te hatalmad pálcáját kinyújtja az Úr Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között!
- ³ A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján, szentséges öltözetekben; hajnalpir méhéből leszen ifjaidnak harmatja.
- ⁴ Megesküdt az Úr és meg nem másítja: Pap vagy te örökké Melkhisedek rendje szerint.
- ⁵ Az Úr a te jobbod felől; megrontja az ő haragja napján a királyokat;
- ⁶ Ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezúz messze földön minden főt.
- ⁷ Az út mellett való patakból iszik; ezért emeli fel az ő fejét.

FEJEZET 111

Dicsérjétek az Urat. Dicsérem az Urat teljes szívből: az igazak környezetében és a gyülekezetben.

- ² Nagyok az Úrnak cselekedetei; kíváncsok mindazoknak, a kik gyönyörködnek azokban.
- ³ Dicsőség és méltóság az ő cselekedete, és igazsága megmarad mindvégig.
- ⁴ Emlékezetet szerzett az ő csudálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas az Úr.
- ⁵ Eledelt ad az őt félőknek; megemlékezik az ő szövetségéről örökké.
- ⁶ Cselekedeteinek erejét tudtul adta az ő népének, nekik adván a pogányok örökségét.
- ⁷ Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes.
- ⁸ Meginthatalanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak.
- ⁹ Válságot küldött az ő népének, elrendelte szövetségét örökre; szent és rettenetes az ő neve.
- ¹⁰ A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme; jó belátása van mindenkinek, a ki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig.

FEJEZET 112

Dicsérjétek az Urat. Boldog az ember, a ki féli az Urat, és az ő parancsolataiban igen gyönyörködik.

- ² Hős lesz annak magva a földön; a hívek nemzedéke megáldatik.
- ³ Gazdagság és bőség lesz annak házában, s igazsága mindvégig megmarad.

- ⁴ Az igazakra világosság fénylik a sötétben; attól a ki irgalmas, kegyelmes és igaz.
- ⁵ Jó annak az embernek, a ki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi.
- ⁶ Mivelhogy soha sem ingadoz: örök emlékezetben lesz az igaz.
- ⁷ Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó.
- ⁸ Rendületlen az ő szíve; nem fél, míglen ellenségeire lenéz.
- ⁹ Osztoget, adakozik a szegényeknek; igazsága megmarad mindvégig; az ő szarva felemeltetik dicsőséggel.
- ¹⁰ Látja ezt a gonosz és dühöng; fogait csikorgatja és eleped; a gonoszok kívánsága semmivé lesz.

FEJEZET 113

- D**icsérjétek az Urat. Dicsérjétek az Úrnak szolgálói! dicsérjétek az Úrnak nevét,
- ² Áldott legyen az Úr neve mostantól fogva és örökké!
- ³ Napkelettől fogva napnyugotig dicsértessék az Úr neve!
- ⁴ Felmagasztaltatott az Úr minden pogány nép felett; dicsősége túl van az egeken.
- ⁵ Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, a ki a magasságban lakozik?
- ⁶ A ki magát megalázva, tekint szét mennyen és földön;
- ⁷ A ki felemeli az alacsonyít a porból, és a szűkölködőt kivonszsa a sárból,
- ⁸ Hogy odaültesse őket a főemberek közé, az ő népének főemberei közé;
- ⁹ A ki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak anyját, nagy öröme. Dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 114

- M**ikor Izráel népe kijöve Égyiptomból, Jákóbnak házanépe az idegen nép közül:
- ² Júda lőn az ő szentséges népe és Izráel az ő királysága.
- ³ A tenger látá őt és elfutamodék; a Jordán hátrafordula.
- ⁴ A hegyek szöknek vala, mint a kosok, s a halmok, mint a juhoknak bárányai.
- ⁵ Mi a bajod, te tenger, hogy megfutamodál, és te Jordán, hogy hátrafordulál?
- ⁶ Hegyek, hogy szöktök vala, mint a kosok? Ti halmok, mint a juhoknak bárányai?
- ⁷ Indulj meg te föld az Úr orczája előtt, a Jákób Istene előtt,
- ⁸ A ki átváltoztatja a kösziklát álló tóvá, és a szirtet vizek forrásává.

FEJEZET 115

- N**em nekünk Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért!
- ² Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenök?
- ³ Pedig a mi Istenünk az égben van, és a mit akar, azt mind megcselekszi.
- ⁴ Azoknak bálványa ezüst és arany, emberi kezek munkája.
- ⁵ Szájok van, de nem szólnak; szemeik vannak, de nem látnak;
- ⁶ Füleik vannak, de nem hallanak; orruk van, de nem szagolnak;

- ⁷ Kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik vannak, de nem járnak, nem szólnak az ő torkukkal.
- ⁸ Hasonlók legyenek azokhoz készítőik, és mindazok, a kik bíznak bennök!
- ⁹ Izráel! te az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő.
- ¹⁰ Áronnak háza! az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő.
- ¹¹ A kik félték az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek segítsége és paizsa ő.
- ¹² Az Úr megemlékezik mi rólunk és megáld minket; megáldja Izráel házát, megáldja Áronnak házát.
- ¹³ Megáldja azokat, a kik félik az Urat, a kicsinyeket és a nagyokat.
- ¹⁴ Szaporítson titeket az Úr, titeket és a ti fiaitokat.
- ¹⁵ Áldottai vagytok ti az Úrnak, a ki teremtette a mennyet és a földet.
- ¹⁶ Az egek az Úrnak egei, de a földet az ember fiainak adta.
- ¹⁷ Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, a kik alászállanak a csendességbe.
- ¹⁸ De mi áldjuk az Urat mostantól fogva mindörökké. Dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 116

Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát.

- ² Mert az ő fülét felém fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben.
- ³ Körülvettek engem a halál kötelei, és a pokol szorongattatásai támadtak meg engem; nyomorúságba és ínségbe jutottam.
- ⁴ És az Úrnak nevét segítségül hívám: Kérlek Uram, szabadítsd meg az én lelkemet!
- ⁵ Az Úr kegyelmes és igaz, és a mi Istenünk irgalmas.
- ⁶ Az Úr megőrzi az alázatosokat; én ügyefogyott voltam és megszabadított engem.
- ⁷ Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett teveled.
- ⁸ Minthogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a könnyhullatástól és lábamat az eséstől:
- ⁹ Az Úr orcája előtt fogok járni az élőknék földén.
- ¹⁰ Hittem, azért szóltam; noha igen megaláztatott valék.
- ¹¹ Csüggedezésemben ezt mondtam én: Minden ember hazug.
- ¹² Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?
- ¹³ A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül.
- ¹⁴ Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt.
- ¹⁵ Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála.
- ¹⁶ Uram! én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet.
- ¹⁷ Néked áldozom hálaadásnak áldozatával, és az Úr nevét hívom segítségül.
- ¹⁸ Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt,
- ¹⁹ Az Úr házának tornáczaiban, te benned, oh Jeruzsálem! Dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 117

Dicsérjétek az Urat mind, ti pogányok; magasztalják őt mind a népek!

² Mert nagy az ő kegyelmessége mi hozzánk, és az Úrnak igazsága megmarad örökké.
Dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 118

Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme!

² Mondja hát Izráel, hogy örökkévaló az ő kegyelme!

³ Mondja hát az Áron háza, hogy örökkévaló az ő kegyelme!

⁴ Mondják hát, a kik félik az Urat, hogy örökkévaló az ő kegyelme!

⁵ Szükségemben segítségül hívám az Urat, meghallgatott és tágas térre tett engem az Úr.

⁶ Velem van az Úr, nem félek; mit árthat nékem ember?

⁷ Velem van az Úr az én segítőim közt, és nézni fogok az én gyűlölőimre.

⁸ Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni.

⁹ Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni.

¹⁰ Körülvettek engem mind a pogányok, de az Úr nevében elvesztém őket.

¹¹ Körülvettek, bizony körülvettek engem, de az Úr nevében elvesztém őket.

¹² Körülvettek engem, mint méhek; eloltattak, mint tövis-tűz, mert az Úr nevében elvesztém őket.

¹³ Igen taszítottál engem, hogy elessem; de az Úr megsegített engem.

¹⁴ Erősségem és énekem az Úr, és ő lőn nékem szabadulásul.

¹⁵ Vígasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátoraiban: Az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett!

¹⁶ Az Úrnak jobbkeze felmagasztaltatott; az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett!

¹⁷ Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit!

¹⁸ Keményen megostorozott engem az Úr; de nem adott át engem a halálnak.

¹⁹ Nyissátok meg nékem az igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon és dicsérjem az Urat!

²⁰ Ez az Úrnak kapuja; igazak mennek be azon.

²¹ Magasztallak téged, hogy meghallgattál, és szabadításomul lettél!

²² A kő a melyet az építők megvetettek, szegéletkövé lett!

²³ Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt!

²⁴ Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vígadjunk ezen!

²⁵ Oh Uram, segíts most; oh Uram, adj most jó előmenetelt!

²⁶ Áldott, a ki jő az Úrnak nevében; áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok!

²⁷ Isten az Úr és ő világosított meg minket. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához.

²⁸ Istenem vagy te, azért hálát adok néked! Én Istenem, magasztallak téged.

²⁹ Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme!

FEJEZET 119

Boldogok, a kiknek útjok feddhetetlen, a kik az Úr törvényében járnak.

² Boldogok, a kik megőrzik az ő bizonyságait, és teljes szívből keresik őt.

³ És nem cselekesznek hamisságot; az ő útában járnak.

⁴ Te parancsoltad Uram, hogy határozataidat jól megőrizzük.

⁵ Vajha igazgattatnának az én útaim a te rendeléseid megőrzésére!

⁶ Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatodra!

⁷ Hálát adok néked tiszta szívből, hogy megtanítottál engem a te igazságod ítéleteire.

⁸ A te rendeléseidet megőrzöm; soha ne hagyj el engem!

⁹ Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által?

¹⁰ Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól!

¹¹ Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.

¹² Áldott vagy te, Uram! Taníts meg engem a te rendeléseidre.

¹³ Ajkaimmal hirdetem a te szádnak minden ítéletét.

¹⁴ Inkább gyönyörködöm a te bizonyságaidnak útjában, mint minden gazdagságban.

¹⁵ A te határozataidról gondolkodom, és a te ösvényeidre nézek.

¹⁶ Gyönyörködöm a te rendeléseidben; a te beszédedről nem feledkezem el.

¹⁷ Tégy jól a te szolgáladdal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet.

¹⁸ Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát.

¹⁹ Jövevény vagyok e földön, ne rejtsd el tőlem a te parancsolataidat.

²⁰ Elfogyatkozik az én lelkem, a te ítéleteid után való szüntelen vágyódás miatt.

²¹ Megdorgáld a kevélyeket; átkozottak, a kik elhajolnak parancsolataidtól.

²² Fordítsd el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a te bizonyságaidat!

²³ Még ha fejedelmek összeülnek, ellenem beszélnek is; a te szolgád a te rendeléseidről gondolkodik.

²⁴ A te bizonyságaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóim.

²⁵ Lelkem a porhoz tapad; eleveníts meg engem a te ígéreted szerint.

²⁶ Útamat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem; taníts meg a te rendeléseidre!

²⁷ Add értenem a te határozataidnak útát, hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról!

²⁸ Sír a lelkem a keserűség miatt; vigasztalj meg a te ígéd szerint!

²⁹ A hamisságnak útját távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel ajándékozz meg engem!

³⁰ Az igazság útját választottam; a te ítéleteid forognak előttem.

³¹ Ragaszkodom a te bizonyságaidhoz; Uram, ne hagyj megszégyenülni!

³² A te parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az én szívemet!

³³ Taníts meg Uram a te rendeléseidnek útjára, hogy megőrizzem azt mindvégig.

³⁴ Oktass, hogy megőrizsem a te törvényedet, és megtartsam azt teljes szívemből.

³⁵ Vezérelj a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködöm abban.

³⁶ Hajtsd szívemet a te bizonyságaidhoz, és ne a telhetetlenségre.

³⁷ Fordítsd el az én szemeimet, hogy ne lássanak hiábavalóságot; a te útadon éltes engemet.

³⁸ Teljesítsd ígéretedet a te szolgádnak, a ki fél téged.

³⁹ Fordítsd el tőlem a gyalázatot, a mitől félek; hiszen jók a te ítéleteid.

⁴⁰ Ímé, kívánczom a te határozataid után; éltes engem a te igazságod által.

- 41 És szálljon reám, Uram, a te kegyelmed, a te szabadításod, a mint megígérted,
- 42 Hogy megfelelhessenek az engem gyalázónak, hiszen bizodalمام van a te ígédben!
- 43 És az igazságnak beszédét se vedd el soha az én számtól, mert várom a te ítéleteidet!
- 44 És megtartom a te törvényedet mindenkor és mindörökké.
- 45 És tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem.
- 46 És a királyok előtt szólok a te bizonyosságaidról, és nem szégyenülök meg.
- 47 És gyönyörködöm a te parancsolataidban, a melyeket szeretek.
- 48 És felemelem kezeimet a te parancsolataidra, a melyeket szeretek, és gondolkodom a te rendeléseidről.
- 49 Emlékezzél meg a te szolgáltnak adott ígédről, a melyhez nékem reménységet adtál!
- 50 Ez vigasztalásom nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít engem.
- 51 A kevélyek szerfelett gúnyoltak engem; nem hajlottam el a te törvényedtől.
- 52 Megemlékezem a te öröktől fogva való ítéleteidről Uram, és vigasztalódom.
- 53 Harag vett rajtam erőt az istentelenek miatt, a kik elhagyták a te törvényedet.
- 54 Ének volt rám nézve minden parancsolatod bujdosásomnak hajlékában.
- 55 Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom a te törvényedet.
- 56 Ez jutott nékem, hogy a te határozataidat megőriztem.
- 57 Azt mondtam Uram, hogy az én részem a te beszédeidnek megtartása.
- 58 Teljes szívből könyörgök a te színed előtt: könyörülj rajtam a te ígéreted szerint!
- 59 Meggondoltam az én útaimat, és lábaimat a te bizonyosságaidhoz fordítom.
- 60 Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat.
- 61 Az istentelenek kötelei körülkerítettek engem; de a te törvényedről el nem feledkezem.
- 62 Éjfélkor felkelek, hogy hálát adjak néked, igazságod ítéleteiért.
- 63 Társok vagyok mindazoknak, a kik félnek téged, és a kik határozataidat megtartják.
- 64 A te kegyelmeddel, oh Uram, teljes e föld: taníts meg engem rendeléseidre!
- 65 Jót cselekedtélt a te szolgáladdal, Uram, a te ígéd szerint.
- 66 Az okosságnak és tudománynak drága voltára taníts meg engem, mert hiszek a te parancsolataidnak.
- 67 Minekelőtte megaláztattam, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra.
- 68 Jó vagy te és jóltevő, taníts meg engem a te rendeléseidre.
- 69 A kevélyek hazugságot költöttek reám, de én teljes szívből megtartom a te parancsolataidat.
- 70 Kövér az ő szívök, mint a háj; de én a te törvényedben gyönyörködöm.
- 71 Jó nékem, hogy megaláztál, azért, hogy megtanuljam a te rendeléseidet.
- 72 A te szádnak törvénye jobb nékem, mint sok ezer arany és ezüst.
- 73 A te kezeid teremtettek és erősítettek meg engem; oktass, hogy megtanuljam parancsolataidat.
- 74 A kik téged félnek, látnak engem és örvendeznek, mivel a te ígédben van az én reménységem.
- 75 Tudom Uram, hogy a te ítéleteid igazak, és igazságosan aláztál meg engem.
- 76 Legyen velem a te kegyelmed, hogy megvigasztalódjam a te szolgáltnak tett ígéreted szerint.
- 77 Szálljon reám a te irgalmasságod, hogy éljek, mert a te törvényedben gyönyörködöm.
- 78 Szégyenüljenek meg a kevélyek, a kik csalárdul elnyomtak engem, holott én a te

határozataidról gondolkodom.

79 Forduljanak hozzám, a kik téged félnek, és ismerik a te bizonyosságaidat!

80 Legyen az én szívem feddhetetlen a te rendeléseidben, hogy meg ne szégyenüljek.

81 Elfogyatkozik az én lelkem a te szabadításod kívánása miatt; a te igédben van az én reménységem.

82 A te beszéded kívánása miatt elfogyatkoznak az én szemeim, mondván: mikor vígasztalsz meg engem?

83 Noha olyaná lettem, mint a füstön levő tömlő; a te rendeléseidről el nem feledkezem.

84 Mennyi a te szolgáltnak napja, és mikor tartasz ítéletet az én üldözőim felett?

85 Vermet ástak nékem a kevélyek, a kik nem a te törvényed szerint élnek.

86 Minden parancsolatod igaz; csalárdul üldöznek engem; segíts meg engem!

87 Csaknem semmivé tettek engem e földön, de én nem hagytam el a te határozataidat.

88 A te kegyelmed szerint eleveníts meg engem, hogy megőrizhessem a te szádnak bizonyosságait.

89 Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben.

90 Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod, te erősítetted meg a földet és áll az.

91 A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert minden, a mi van, te néked szolgál.

92 Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elveszttem volna az én nyomorúságomban.

93 Soha sem feledkezem el a te határozataidról, mert azok által elevenítettél meg engem.

94 Tied vagyok, tarts meg engem, mert a te határozataidat keresem.

95 Vártak rám a gonoszok, hogy elveszessenek, de én a te bizonyosságaidra figyelek.

96 Látom, minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa.

97 Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom!

98 Az én ellenségeimnél bölcsebbé teszel engem a te parancsolataiddal, mert mindenkor velem vannak azok.

99 Minden tanítómnál értelmesebb lettem, mert a te bizonyosságaid az én gondolataim.

100 Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek, mert vigyázok a te határozataidra.

101 Minden gonosz ösvénytől visszatartóztattam lábaimat, hogy megtartsam a te beszédedet.

102 Nem távoztam el a te ítéleteidtől, mert te oktattál engem.

103 Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesbb az az én számnak!

104 A te határozataidból leszek értelmes, gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét.

105 Az én lábamnak szövétéke a te igéd, és ösvényemnek világossága.

106 Megesküdtem és megállom, hogy megtartom a te igazságodnak ítéleteit.

107 Felette nagy nyomorúságban vagyok; Uram, eleveníts meg a te igéd szerint.

108 Szájamnak önkéntes áldozatai legyenek kedvesek előtted Uram! és taníts meg a te ítéleteidre.

109 Lelkem mindig veszedelemben van, mindazonáltal a te törvényedről el nem feledkezem.

110 Tört vetettek ellenem az istentelenek, de a te határozataidtól el nem tévelyedtem.

111 A te bizonyosságaid az én örökségem mindenha, mert szívemnek örömei azok.

112 Az én szívem hajlik a te rendeléseid teljesítésére mindenha és mindvégig.

113 Az állhatatlanokat gyűlölöm, de a te törvényedet szeretem.

- 114 Menedékem és paizsom vagy te; igédben van az én reménységem.
- 115 Távozzatok tőlem gonoszok, hogy megőrizsem az én Istenemnek parancsolatait.
- 116 Támogass engem a te beszéded szerint, hogy éljek, és ne engedd, hogy megszégyenüljek reménységemben.
- 117 Segélj, hogy megmaradjak, és gyönyörködjem a te rendeléseidben szüntelen.
- 118 Megtapodod mindazokat, a kik rendeléseidtől elhajolnak, mert az ő álnokságuk hazugság.
- 119 Mint salakot mind elveted e földnek istenteleneit, azért szeretem a te bizonyosságaidat.
- 120 Borzad testem a tőled való félelem miatt, és félek a te ítéleteidtől.
- 121 Méltányosságot és igazságot cselekedtem; ne adj át nyomorgatóimnak!
- 122 Légy kezes a te szolgáláért az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem.
- 123 Szemeim epekednek a te szabadításod és a te igazságod beszéde után.
- 124 Cselekedjél a te szolgáladdal a te kegyelmességed szerint, és a te rendeléseidre taníts meg engem!
- 125 Szolgád vagyok, oktass, hogy megismerjem a te bizonyosságaidat!
- 126 Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet.
- 127 Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat.
- 128 Igaznak tartom azért minden határozatodat, és a hamisságnak minden ösvényét gyűlölöm.
- 129 Csodálatosak a te bizonyosságaid, azért az én lelkem megőrzi azokat.
- 130 A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.
- 131 Szájamat feltátom és lihegek, mert kívánom a te parancsolataidat.
- 132 Tekints reám és könyörülj rajtam, a miképen szoktál a te nevednek kedvelőin.
- 133 Vezérelj utamat a te ígéd szerint, és ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam!
- 134 Oltalmaz meg az emberek erőszakosságától, hogy megőrizsem a te határozataidat!
- 135 A te orczádat világosítsd meg a te szolgálodon, és taníts meg a te rendeléseidre!
- 136 Víznek folyásai erednek az én szemeimből azok miatt, a kik nem tartják meg a te törvényedet.
- 137 Igaz vagy Uram, és a te ítéleted igazságos.
- 138 A te bizonyosságaidat igazságban és hűségben jelentetted meg, és mindenkinek felett való egyenességben.
- 139 Buzgóságom megemészt engem, mert elfeledkeztek a te beszédedről az én ellenségeim.
- 140 Felettébb tiszta a te beszéded, és a te szolgád szereti azt.
- 141 Kicsiny vagyok én és megvetett, de a te határozataidról el nem feledkezem.
- 142 A te igazságod igazság örökké, és a te törvényed igaz.
- 143 Nyomorúság és keserűség ért engem, de a te parancsolataid gyönyörűségeim nékem.
- 144 A te bizonyosságaidnak igazsága örökkévaló; oktass, hogy éljek!
- 145 Teljes szívből kiáltok hozzád, hallgass meg, Uram! megtartom a te rendeléseidet.
- 146 Segítségül hívlak: tarts meg engem, és megőrzöm a te bizonyosságaidat.
- 147 Hajnal előtt felkelek, kiáltok hozzád; a te beszédedben van reménységem.
- 148 Szemeim megelőzik az éjjeli őrseget, hogy a te beszédedről gondolkodjam.

- 149 Hallgasd meg az én szómat a te kegyelmességed szerint, Uram! Eleveníts meg a te jóvoltod szerint!
- 150 Közelgetnek hozzám az én gonosz háborgatóim, a kik a te törvényedtől messze távoztak.
- 151 Közel vagy te, Uram! és minden te parancsolatod igazság.
- 152 Régtől fogva tudom a te bizonyosságaid felől, hogy azokat örökké állandókká tetted.
- 153 Lásd meg az én nyomorúságomat és szabadíts meg engem; mert a te törvényedről nem felejtkezem el!
- 154 Te perelj peremben és ments meg; a te beszéded szerint eleveníts meg engem!
- 155 Távol van a gonoszoktól a szabadítás, mert nem törődnek a te rendeléseiddel.
- 156 Nagy a te irgalmasságod, Uram! A te ítéletid szerint eleveníts meg engem.
- 157 Sokan vannak az én háborgatóim és üldözőim, de nem térek el a te bizonyosságaidtól.
- 158 Láttam a hűteleneket és megundorodtam, hogy a te mondásodat meg nem tartják.
- 159 Lásd meg Uram, hogy a te határozataidat szeretem; a te kegyelmességed szerint eleveníts meg engem!
- 160 A te ígédnek summája igazság, és a te igazságod ítélete mind örökkévaló.
- 161 A fejedelmek ok nélkül üldöztek engem; de a te ígédtdől félt az én szívem.
- 162 Gyönyörködöm a te beszédedben, mint a ki nagy nyereséget talált.
- 163 A hamisságot gyűlölöm és utálom; a te törvényedet szeretem.
- 164 Naponként hétszer dicsérlek téged, a te igazságodnak ítéleteiért.
- 165 A te törvényed kedvelőinek nagy békességök van, és nincs bántódásuk.
- 166 Várom a te szabadításodat, oh Uram! és a te parancsolataidat cselekszem.
- 167 Az én lelkem megtartja a te bizonyosságaidat, és azokat igen szeretem.
- 168 Megtartom a te határozataidat és bizonyosságaidat, mert minden útam nyilván van előtted.
- 169 Oh Uram! hadd szálljon az én könyörgésem a te színed elé; tégy bölcsé engem a te ígéd szerint.
- 170 Jusson elődbe az én imádságom; a te beszéded szerint szabadíts meg engem!
- 171 Ajkaim dicséretet zengjenek, mert megtanítasz a te rendeléseidre.
- 172 Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz.
- 173 Legyen segítségemre a te kezed, mert a te határozataidat választottam!
- 174 Uram! vágyódom a te szabadításod után, és a te törvényed nékem gyönyörűségem.
- 175 Éljen az én lelkem, hogy dicsérjen téged, és a te ítéleteid segítsenek rajtam!
- 176 Tévelygek, mint valami elveszett juh: keresd meg a te szolgádat; mert a te parancsolataidat nem felejtettem el!

FEJEZET 120

GRÁDICSOK ÉNEKE.

Nymorúságomban az Úrhoz kiálték, és meghallgata engem.

- 2 Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajaktól és a csalárd nyelvtől!
- 3 Mit adjak néked, vagy mit nyujtsanak néked, te csalárd nyelv?!
- 4 Vitéznek hegyes nyilait fenyőfa parázsával.

- ⁵ Jaj nékem, hogy Mésekben bujdosom és a Kédár sátrai közt lakom!
- ⁶ Sok ideje lakozik az én lelkem a békességnek gyűlölőivel!
- ⁷ Magam vagyok a békesség, de mihelyt megszólalok, ők viadalra készek.

FEJEZET 121

GRÁDICSOK ÉNEKE.

- S**zemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem.
- ² Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtette az eget és földet.
- ³ Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ.
- ⁴ Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője!
- ⁵ Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobbkezed felől.
- ⁶ Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold.
- ⁷ Az Úr megőrzi téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet.
- ⁸ Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké!

FEJEZET 122

GRÁDICSOK ÉNEKE, DÁVIDTÓL.

- Ö**rvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába!
- ² Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, oh Jeruzsálem!
- ³ Jeruzsálem te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett város!
- ⁴ A hová feljárnak a nemzetségek, az Úrnak nemzetségei, bizonyosságul Izráelnek, az Úr nevének tiszteletére.
- ⁵ Mert ott ülnek az ítélőszékek, Dávid házának székei.
- ⁶ Könyörögjetek Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogok a téged szeretők!
- ⁷ Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban.
- ⁸ Atyámfiáiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled!
- ⁹ Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót tenéked!

FEJEZET 123

GRÁDICSOK ÉNEKE.

- H**ozzád emelem szemeimet, oh te egekben lakozó!
- ² Ímé, mint a szolgák szemei uroknak kezére, mint a szolgálány szemei asszonya kezére: úgy néznek szemeink az Úrra, a mi Istenünkre, mígnem megkönyörül rajtunk!
- ³ Könyörülj rajtunk, Uram, könyörülj rajtunk! Mert igen elteltünk gyalázattal.
- ⁴ Lelkünk igen eltelt a gazdagok csúfolkodásával, és a kevélyek gyalázkodásával.

FEJEZET 124

GRÁDICSOK ÉNEKE, DÁVIDTÓL.

Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, így szóljon Izráel,

² Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, mikor ránk támadtak az emberek:

³ Akkor elevenen nyeltek volna el minket, a mint felgerjedt haragjuk ellenünk;

⁴ Akkor elborítottak volna minket a vizek, patak futott volna át felettünk;

⁵ Akkor átfutottak volna rajtunk a felbőszült vizek.

⁶ Áldott az Úr, a ki nem adott minket fogaik prédájául!

⁷ Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarásznak töréből. A tör elszakadt, mi pedig megszabadultunk.

⁸ A mi segítségünk az Úr nevében van, a ki teremtette az eget és földet.

FEJEZET 125

GRÁDICSOK ÉNEKE.

Akik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, a mely meg nem inog, örökké megáll.

² Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké.

³ Mert nem pihen meg a gonoszság pálczája az igazak részén, hogy rosszra ne nyújsák ki kezeiket az igazak.

⁴ Tégy jól, Uram, a jókkal, és a szívök szerint igazakkal!

⁵ A görbe utakra tévedezőket pedig ragadtassa el az Úr, együtt a gonosztevőkkel; békesség legyen Izráelen!

FEJEZET 126

GRÁDICSOK ÉNEKE.

Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók.

² Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig a vígadozással. Akkor így szóltak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr!

³ Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk.

⁴ Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakokat a déli földön!

⁵ A kik könnyhullatással vetnek, vígadozással aratnak majd.

⁶ A ki vetőmagját sírva emelve megy tova, vígadozással jő elő, kévéit emelve.

FEJEZET 127

GRÁDICSOK ÉNEKE SALAMONTÓL.

Ha az úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző.

² Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget.

³ Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom.

⁴ Mint a nyílak a hősnek kezében, olyanok a serdülő fiak.

⁵ Boldog ember, a ki ilyenekkel tölti meg tegzét; nem szégyenülnek meg, ha ellenséggel szólnak a kapuban.

FEJEZET 128

GRÁDICSOK ÉNEKE.

Mind boldog az, a ki féli az Urat; a ki az ő útában jár!

² Bizony, kezed munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod.

³ Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül.

⁴ Ímé, így áldatik meg a férfiú, a ki féli az Urat!

⁵ Megáld téged az Úr a Sionról, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet életednek minden idejében;

⁶ És meglássad fiaidnak fiait; békesség legyen Izráelen!

FEJEZET 129

GRÁDICSOK ÉNEKE.

Sokat szorongattak engem ifjúságom óta! mondja most Izráel.

² Sokat szorongattak engem ifjúságom óta, még sem bírtak velem.

³ Szántók szántottak hátamon, hosszúra nyujtották barázdáikat.

⁴ Igaz az Úr! Elszaggatja a gonoszok kötelét.

⁵ Megszégyenülnek és hátraszorulnak mindazok, a kik gyűlölik a Siont.

⁶ Olyanok lesznek, mint a háztetőn a fű, a mely kiszárad, mielőtt letépnek.

⁷ Amelyet sem arató nem szed markába, sem kéveköttő az ölébe.

⁸ Az átutazók se mondják: Az Úr áldása rátok! Áldunk benneteket az Úrnak nevében!

FEJEZET 130

GRÁDICSOK ÉNEKE.

A mélységből kiáltok hozzád, Uram!

² Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek füleid figyelmetesek könyörgő szavamra!

³ Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?!

⁴ Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged!

⁵ Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő ígéletében.

⁶ Várja lelkem az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök a reggelt.

⁷ Bízzál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás!

⁸ Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűnéből.

FEJEZET 131

GRÁDICSOK ÉNEKE; DÁVIDTÓL.

Uram, nem fuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodadolgok után;

² Sőt lecsendesítém és elnémítám lelkemet. A milyen az elválasztott gyermek az anyjánál; mint az elválasztott gyermek, olyan bennem az én lelkem.

³ Bízzál Izráel az Úrban mostantól fogva mindörökké!

FEJEZET 132

GRÁDICSOK ÉNEKE.

Emlékezzél meg, Uram, Dávid minden nyomorúságáról;

² A ki megesküdt az Úrnak, fogadást tőn a Jákób Istenének:

³ Nem megyek be sátoros házamba, nem hágok fel háló-nyoszolyámba;

⁴ Nem bocsátok álmat szemeimre s pilláimra szendert;

⁵ Míg helyet nem találok az Úrnak, Jákób Istenének hajlékot!

⁶ Ímé, hallottunk róla Efratában; rátaláltunk Jaar térségein:

⁷ Hadd menjünk be az ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához!

⁸ Indulj Uram, a te nyugvóhelyedre: te és a te hatalmadnak ládája!

⁹ Papjaid öltözködjének igazságba, kegyeltjeid pedig örvendezzenek!

¹⁰ Dávidért, a te szolgáért, ne fordulj el felkentéd színétől!

¹¹ Hűséget esküdött az Úr Dávidnak, nem tér el attól: Ágyékod gyümölcsét ültetem székedbe;

¹² Ha megtartják fiaid szövetségemet és bizonyosságomat, a melyekre megtanítám őket, fiaik is mindörökké székedben ülnek.

¹³ Mert a Siont választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül:

¹⁴ Ez lesz nyugvóhelyem örökre, itt lakozom, mert ezt szeretem;

¹⁵ Eleséggel megáldom gazdagon, szegényeit jóltartom kenyérrel;

¹⁶ Papjait meg felruházom szabadítással, és vígan örvendeznek kegyeltjei.

¹⁷ Megnöveszttem ott Dávidnak hatalmát, szövétneket szerzek az én felkentemnek.

¹⁸ Ellenségeire szégyent borítok, rajta pedig koronája ragyog.

FEJEZET 133

GRÁDICSOK ÉNEKE DÁVIDTÓL.

Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az atyafiak!

² Mint a drága olaj a fejen, a mely aláfolyna a szakállon, az Áron szakállán; a mely lefolya köntöse prémjére;

³ Mint a Hermon harmatja, a mely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!

FEJEZET 134

GRÁDICSOK ÉNEKE.

Nosza, áldjátok az Urat mind, ti szolgálai az Úrnak, a kik az Úr házában álltok éjjelente!

² Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen, és áldjátok az Urat!

³ Áldjon meg téged az Úr a Sionról, a ki teremtette az eget és a földet!

FEJEZET 135

Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Úrnak nevét, dicsérjétek szolgálai az Úrnak!

² A kik álltok az Úrnak házában, Istenünk házának pitvaraiban.

³ Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr; zengjétek nevét, mert gyönyörűsége!

⁴ Mert kiválasztá magának az Úr Jákóbot, Izráelt a saját örökségéül.

⁵ Én bizony tudom, hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb.

⁶ Mind megteszi az Úr, a mit akar: az egekben és a földön, a vizekben és minden mélységben.

⁷ Felemeli a felhőket a földnek széléről; villámlást készít, hogy eső legyen, s szelet hoz elő tárházaiból.

⁸ A ki megverte Égyiptom elsőszülötteit, az emberétől a baroméig.

⁹ Jeleket és csodákat küldött rád, oh Égyiptom, Faraóra és összes szolgálira.

¹⁰ A ki megvert sok népet, és megölt erős királyokat:

¹¹ Szíhont, az Emoreusok királyát, meg Ógot, a Básán királyát, és Kanaánnak minden királyát.

¹² És odaadta földüket örökségül; örökségül saját népének, Izráelnek.

¹³ Uram! Örökkévaló a te neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged.

¹⁴ Mert bírja az Úr az ő népének, és könyörületes az ő szolgálai iránt.

¹⁵ A pogányok bálványai ezüst és arany, emberi kezek alkotásai.

¹⁶ Szájok van, de nem beszélnek, szemeik vannak, de nem látnak;

¹⁷ Füleik vannak, de nem hallanak, és lehellet sincsen szájokban!

¹⁸ Hasonlók lesznek hozzájuk alkotói is, és mindazok, a kik bíznak bennök.

¹⁹ Izráel háznépe: áldjátok az Urat! Áronnak háznépe: áldjátok az Urat!

²⁰ Lévinek háznépe: áldjátok az Urat! Kik félik az Urat: áldjátok az Urat!

²¹ Áldott az Úr a Sionon, a ki Jeruzsálemben lakozik! Dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 136

Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme.

² Magasztaljátok az istenek Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme.

³ Magasztaljátok az uraknak Urát; mert örökkévaló az ő kegyelme.

⁴ A ki nagy csodákat művel egyedül; mert örökkévaló az ő kegyelme.

⁵ A ki teremtette az egeket bölcseséggel; mert örökkévaló az ő kegyelme.

⁶ A ki kiterjesztette a földet a vizek fölé; mert örökkévaló az ő kegyelme.

⁷ A ki teremtette a nagy világító testeket; mert örökkévaló az ő kegyelme.

⁸ A napot, hogy uralkodjék nappal; mert örökkévaló az ő kegyelme.

⁹ A holdat és csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka; mert örökkévaló az ő kegyelme.

¹⁰ A ki megverte az egyiptomiakat elsőszülötteikben; mert örökkévaló az ő kegyelme.

- 11** A ki kihozta Izráelt azok közül; mert örökkévaló az ő kegyelme.
12 Hatalmas kézzel és kifeszített karral; mert örökkévaló az ő kegyelme.
13 A ki kétfelé választotta a veres tengert; mert örökkévaló az ő kegyelme.
14 És átvitte Izráelt annak közepén; mert örökkévaló az ő kegyelme.
15 Faraót pedig és seregét a veres tengerbe meríté; mert örökkévaló az ő kegyelme.
16 A ki vezérlette népét a pusztában; mert örökkévaló az ő kegyelme.
17 A ki nagy királyokat vert le; mert örökkévaló az ő kegyelme.
18 És megvert hatalmas királyokat; mert örökkévaló az ő kegyelme.
19 Szíhont, az Emorusok királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme.
20 Meg Ógot, a Básán királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme.
21 És örökségül adta az ő földjüket; mert örökkévaló az ő kegyelme.
22 Örökségül szolgájának, az Izráelnek; mert örökkévaló az ő kegyelme.
23 A ki megemlékezett rólunk alacsonyságunkban; mert örökkévaló az ő kegyelme.
24 És megszabadított minket elleneinktől; mert örökkévaló az ő kegyelme.
25 A ki eledelt ad minden testnek; mert örökkévaló az ő kegyelme.
26 Magasztaljátok az egek Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme!

FEJEZET 137

Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezénk.

- 2** A fűzfákra, közepette, oda függesztettük hárfáinkat,
3 Mert énekszóra nógattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra, mondván: Énekeljetek nekünk a Sion énekei közül!
4 Hogyan énekelnök az Úrnak énekét idegen földön?!
5 Ha elfelejtkezem rólad, Jeruzsálem felejtkezzék el rólam az én jobbkezem!
6 Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha meg nem emlékezem rólad; ha nem Jeruzsálemet tekintem az én vígasságom fejének!
7 Emlékezzél meg, Uram, az Edom fiairól, a kik azt mondták Jeruzsálem napján: Rontsátok le, rontsátok le fenéig!
8 Babilon leánya, te pusztulóra vált! Áldott legyen a ki megfizet néked gonoszságodért, a melylyel te fizettél nekünk!
9 Áldott legyen, a ki megragadja és sziklához paskolja kisdedeidet!

FEJEZET 138

DÁVIDÉ.

Magasztallak téged teljes szívemből; énekkel áldlak az istenek előtt.

- 2** Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztalád a te beszédedet.
3 Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő támadt.
4 Magasztal téged, Uram, e földnek minden királya, mikor meghallják szádnak beszédeit,
5 És énekelnek az Úrnak útairól, mert nagy az Úr dicsősége!
6 Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a kevélyt pedig távolról ismeri.
7 Ha nyomorúságban vergődöm, megelevenítesz; ellenségeim haragja ellen kinyújtod

kezedet, és a te jobbkezed megment engemet.

⁸ Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló: ne hagyd el a te kezeidnek alkotásait!

FEJEZET 139

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, DÁVID ZSOLTÁRA.

Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz.

² Te ismered ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat.

³ Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden útamát jól tudod.

⁴ Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt Uram!

⁵ Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.

⁶ Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt.

⁷ Hová menjek a te lelked elöl és a te orczád elöl hova fussak?

⁸ Ha a mennybe hágnak fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy.

⁹ Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék:

¹⁰ Ott is a te kezéd vezérelne engem, és a te jobbkezed fogja engem.

¹¹ Ha azt mondom: A sötétség bizonyosan elborít engem és a világosság körülöttem éjszaka lesz,

¹² A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal; a sötétség olyan, mint a világosság.

¹³ Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében.

¹⁴ Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid! és jól tudja ezt az én lelkem.

¹⁵ Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében.

¹⁶ Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök.

¹⁷ És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summája!

¹⁸ Számlálgatom őket: többek a fővénynél; felserkenek s mégis veled vagyok.

¹⁹ Vajha elvesztené Isten a gonoszt! Vérszopó emberek, fussatok el tőlem!

²⁰ A kik gonoszul szólnak felőled, és nevedet hiába veszik fel, a te ellenségeid.

²¹ Ne gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölőket? Az ellened lázadókat ne utáljam-é?

²² Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek!

²³ Vizsgáld meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbáld meg engem, és ismerd meg gondolataimat!

²⁴ És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkévalóság útján!

FEJEZET 140

AZ ÉNEKLŐMESTERNEK, DÁVID ZSOLTÁRA. (140:2)

Szabadíts meg engem, Uram, a gonosz embertől; a zsarnok férfitől védj meg engemet!

² (140:3) A kik gonoszt gondolnak szívökben, és minden nap háborút kezdenek.

³ (140:4) Nyelvöket élesítik, mint a kígyó; áspiskígyó mérge van ajkaik alatt. Szela.

- ⁴ (140:5) Ments meg, oh Uram, a gonosz kezétől; a zsarnok férfitől védj meg engemet! A kik megejteni szándékoznak lépéseimet.
- ⁵ (140:6) Tört hánytak élém titkon a kevélyek és köteleket; hálót terítettek ösvényem szélére, hurkokat vetettek élém! Szela.
- ⁶ (140:7) Mondám az Úrnak: Istenem vagy te! Hallgasd meg Uram könyörgésem szavát!
- ⁷ (140:8) Én Uram, Istenem, szabadításom ereje: fedezd be fejemet a háború napján!
- ⁸ (140:9) Ne add meg Uram, a mit a gonosz kíván; rossz szándékát ne segítsd elő, mert felfuvalkodik! Szela.
- ⁹ (140:10) A körültem ólálkodóknak fejét borítsa be ajkaiknak átka.
- ¹⁰ (140:11) Eleven szenek hulljanak reájok; tűzbe vesse őket, örvényekbe, fel ne keljenek!
- ¹¹ (140:12) A nyelves ember meg ne maradjon e földön; a zsarnok embert űzze a veszedelem, míg nyaka szakad.
- ¹² (140:13) Tudom, hogy felfogja az Úr a szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát.
- ¹³ (140:14) Csak az igazak magasztalják a te nevedet, s orczád előtt lakoznak az igazságosak.

FEJEZET 141

DÁVID ZSOLTÁRA.

- U**ram! hívlak téged: siess én hozzám; figyelmezz szavamra, mikor hívlak téged.
- ² Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, s kezem felemelése estvéli áldozat legyen.
- ³ Tégy Uram závárt az én szájamra; őriztessed az én ajkaim nyílását!
- ⁴ Ne engedd szívemet rosszra hajlani, hogy istentelenül ne cselekedjem a gonosztevő emberekkel egybe; és ne egyem azoknak kedvelt ételéből!
- ⁵ Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök nyavalyájokban.
- ⁶ Ha sziklához paskoltatnak az ő bíráik, akkor hallgatják az én beszédeimet, mert gyönyörűségesek.
- ⁷ Mint a ki a földet vágja és hányja, úgy szórátanak szét csontjaik a Seol torkában.
- ⁸ De az én szemeim, Uram Isten, rajtad csüggenek; hozzád folyamodom: ne oltsd el életemet!
- ⁹ Őrizz meg a törtől, a mit élém hánytak, és a gonosztevőknek hálótól!
- ¹⁰ Essenek az álnokok saját töreikbe; míg én egyben általmegyek!

FEJEZET 142

DÁVID TANÍTÁSA; IMÁDSÁG A BARLANGBAN LÉTEKOR. (142:2)

- F**enszóval hívom az Urat, fenszóval könyörgök az Úrhoz.
- ² (142:3) Kiöntöm előtte panaszomat, kitárom előtte nyomorúságomat.
- ³ (142:4) Mikor elcsügged bennem a lelkem. Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, a melyen járok, tört hánytak élém.
- ⁴ (142:5) Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, a ki ismerne; nincsen számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem.
- ⁵ (142:6) Hívlak téged, oh Uram; s ezt mondom: Te vagy oltalmam és örökségem az élőknek földén;

⁶ (142:7) Figyelmezz esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál!

⁷ (142:8) Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jól teszel majd velem.

FEJEZET 143

DÁVID ZSOLTÁRA.

Uram, hallgasd meg könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra; hűséged és igazságod szerint hallgass meg engemet.

² Ne szállj perbe a te szolgáloddal, mert egy élő sem igaz előtted!

³ Ímé, ellenség üldözi lelkemet, a földhöz paskolja életemet; betaszít engem a sötétségbe a milyen a régen megholtaké!

⁴ Elcsügged bennem a lelkem, felháborodik bennem a szívem!

⁵ Megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezed munkáiról elmélkedem.

⁶ Feléd terjesztgetem kezeimet; lelkem, mint szomszéd föld, úgy eped utánad. Szela.

⁷ Siess, hallgass meg engem Uram! Elfogyatkozik az én lelkem. Ne rejtse el orczádat előlem, hogy ne legyek hasonló a sírba szállókhoz.

⁸ Korán hallasd velem kegyelmedet, mert bízom benned! Mutasd meg nékem az utat, melyen járjak, mert hozzád emelem lelkemet!

⁹ Szabadíts meg engem ellenségeimtől, Uram; hozzád menekülök!

¹⁰ Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön.

¹¹ Eleveníts meg engem, Uram, a te nevedért; vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért!

¹² És kegyelmedből rontsd meg ellenségeimet, és veszítsd el mindazokat, a kik szorongatják lelkemet; mert szolgáló vagyok.

FEJEZET 144

DÁVIDÉ.

Áldott az Úr, az én kőváram, a ki hadakozásra tanítja kezemet, s viadalra az én ujjaimat.

² Jóltevőm és megoltalmazóm, mentőváram és szabadítóm nékem; paizsom, és az, a kiben én bízom: ő veti alá népemet.

³ Uram! Micsoda az ember, hogy tudsz felőle, és az embernek fia, hogy gondod van reá?

⁴ Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint az átfutó árnyék.

⁵ Uram, hajlítsd meg egeidet és szállja alá; illesd meg a hegyeket, hogy füstölögjenek!

⁶ Lövelj villámot és hányd szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszöket.

⁷ Nyújtsd le kezeidet a magasból; ragadj ki és ments meg engem a nagy vizekből, az idegen-fiak kezéből;

⁸ A kiknek szájok hazugságot beszél, s jobb kezök a hamisság jobb keze.

⁹ Isten! Új éneket éneklek néked; tízhúrú hangszerrel zengedezlek téged;

¹⁰ Ki segítséget ad a királyoknak, s megmenti Dávidot, az ő szolgáját a gonosz szablyától.

¹¹ Ragadj ki és ments meg engem az idegen-fiak kezéből, akiknek szájok hazugságot

beszél, s jobbkezők a hamisság jobbkeze.

12 Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká nőve ifjú korukban; leányaink, mint a templom mintájára kifaragott oszlopok.

13 Legyenek telve tárházaink, eledelt eledelre szolgáltatassanak; juhaink százszorosodjanak, ezerszeresedjenek a mi legelőinken.

14 Ökreink megrakodva legyenek; sem betörés, sem kirohanás, sem kiáltozás ne legyen a mi utcáinkon.

15 Boldog nép az, a melynek így van dolga; boldog nép az, a melynek az Úr az ő Istene.

FEJEZET 145

DÁVID DICSÉRŐ ÉNEKE.

Magasztallak téged, Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön örökké!

2 Minden napon áldalak téged, és dicsérem neved örökkön örökké!

3 Nagy az Úr és igen dicséretes, és az ő nagysága megfoghatatlan.

4 Nemzedék nemzedéknek dicséri műveidet, s jelentgeti a te hatalmasságodat.

5 A te méltóságod dicső fényéről, és csodálatos dolgaidról elmélkedem.

6 Rettenetes voltod hatalmát beszélük, és én a te nagyságos dolgaidat hirdetem.

7 A te nagy jóságod emlékeiről áradoznak, és a te igazságodnak örvendeznek.

8 Irgalmas és könyörületes az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű.

9 Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez.

10 Dicsér téged, Uram minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid.

11 Országodnak dicsőségéről szólnak, és a te hatalmadat beszélük.

12 Hogy tudtul adják az ember fiainak az ő hatalmát, és az ő országának fényes dicsőségét.

13 A te országod örökre fennálló ország, és a te uralkodásod nemzedékről nemzedékre.

14 Az Úr megtámogat minden elesendőt, és felegyenesít minden meggörnyedtét.

15 Mindenki szemei te reád vigyáznak, és te idejében megadod eledelöket.

16 Megnyitod a te kezedet, és megelégtítesz minden élőt ingyen.

17 Igaz az Úr minden ő útában, és minden dolgában kegyelmes.

18 Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, a ki hűséggel hívja őt.

19 Beteljesíti az őt félőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket.

20 Megőrzi az Úr mindazokat, a kik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti.

21 Az Úr dicséretét beszélje ajkam, és az ő szent nevét áldja minden test örökkön örökké!

FEJEZET 146

Dicsérjétek az Urat

2 Dicsérem az Urat, a míg élek; éneklek az én Istenemnek, a míg vagyok.

3 Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet!

4 Kimegyen a lelke; visszatér földébe, és aznapon elvesznek az ő terveik.

5 Boldog, a kinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében;

6 A ki teremtette az eget és földet, a tengert és mindent, a mi bennök van. A ki megtartja a

hűségét örökké;

⁷ Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelt ad az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat.

⁸ Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr felegyenesíti a meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat.

⁹ Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet megtart, és a gonoszok útját elfordítja.

¹⁰ Uralkodni fog az Úr örökké, a te Istened, oh Sion, nemzedékről nemzedékre!
Dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 147

Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűsége és illendő dolog!

² Az építi Jeruzsálemet, összegyűjti Izráelnek elűzötteit;

³ Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.

⁴ Elrendeli a csillagok számát, és mindnyájukat nevére nevezi.

⁵ Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, s bölcseségének nincsen határa.

⁶ Megtartja az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza.

⁷ Énekeljétek az Úrnak hálaadással, pengessetek hárfát a mi Istenünknek!

⁸ A ki beborítja az eget felhővel, esőt készít a föld számára, és fűvet sarjaszt a hegyeken;

⁹ A ki megadja táplálékát a baromnak, a holló-fiaknak, a melyek kárognak.

¹⁰ Nem paripák erejében telik kedve, nem is a férfi lábszáraiban gyönyörködik;

¹¹ Az őt félőkben gyönyörködik az Úr, a kik kegyelmében reménykednek.

¹² Dicsőítsd Jeruzsálem az Urat! Dicsérd, oh Sion, a te Istenedet!

¹³ Mert erősekké teszi kapuid zárait, s megáldja benned a te fiaidat.

¹⁴ Békességet ad határaidnak, megelégt téged a legjobb búzával.

¹⁵ Leküldi parancsolatát a földre, nagy hirtelen lefut az ő rendelete!

¹⁶ Olyan havat ad, mint a gyapjú, és szórja a deret, mint a port.

¹⁷ Darabokban szórja le jegét: ki állhatna meg az ő fagya előtt?

¹⁸ Kibocsátja szavát s szétolvasztja őket; megindítja szelét s vizek folydogálnak.

¹⁹ Közli ígeit Jákóbbal, törvényeit s végzéseit Izráellel.

²⁰ Nem tesz így egyetlen néppel sem; végzéseit sem tudatja velök. Dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 148

Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Urat az égből; dicsérjétek őt a magas helyeken!

² Dicsérjétek őt angyalai mind; dicsérjétek őt minden ő serege!

³ Dicsérjétek őt: nap és hold; dicsérjétek őt mind: fényes csillagai!

⁴ Dicsérjétek őt egeknek egei, és ti vizek, a melyek az ég felett vagytok!

⁵ Dicsérjék ők az Úrnak nevét, mert parancsolt és előállottak ők.

⁶ Örök időre állította fel őket; törvényt szabott és nem tér el attól.

⁷ Dicsérjétek az Urat a földről: viziszörnyek és mély vizek ti mind!

⁸ Tűz és jégeső, hó és köd, szélvihar, a melyek az ő rendelését cselekszik;

- ⁹ Ti hegyek és halmok mindnyájan, minden gyümölcsfa s mind ti czedrusok;
¹⁰ Vadak és minden barmok, férgek és szárnyas állatok;
¹¹ Földi királyok és minden nemzet, fejedelmek és mind ti földi bírák!
¹² Ifjak és szûzek, vének gyermekekkel:
¹³ Dicsérjék az Úrnak nevét, mert az ő neve dicső egyedül; az ő dicsősége égre-földre kihat!
¹⁴ És felemelte az ő népének szarvát. Dicsőítse minden ő kegyeltje: Izráel fiai, a hozzá közel való nép. Dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 149

Dicsérjétek az Urat!

- ² Örvendezzen Izráel az ő teremőjében: Sionnak fiai örüljenek az ő királyukban!
³ Dicsérjék az ő nevét tánczczal; dobbal és hárfával zengjenek néki.
⁴ Mert kedveli az Úr az ő népét, a szenvedőket szabadulással dicsőíti meg.
⁵ Vígadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvó helyökön.
⁶ Isten-dicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezeikben;
⁷ Hogy bosszút álljanak a pogányokon, és megfenyítsék a nemzeteket!
⁸ Hogy lánczra fûzzék királyaikat, főembereiket pedig vas-bilincsekbe.
⁹ Hogy végrehajtsák rajtok a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére!
Dicsérjétek az Urat!

FEJEZET 150

Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent az ő szent helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán!

- ² Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának gazdagsága szerint!
³ Dicsérjétek őt kürt-zengéssel; dicsérjétek őt hárfán és cziterán;
⁴ Dicsérjétek őt dobbal és tánczczal, dicsérjétek őt hegedűkkel és fuvolával;
⁵ Dicsérjétek őt hangos czimbalommal, dicsérjétek őt harsogó czimbalommal.
⁶ Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!

For other languages please go to www.wordproject.org